

A

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSESZETE

TITKOS TANÍTÁSOK

A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

III. kötet.

KIADJA:

A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1936.

B

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

Bevezetés.	1
ÖRÖKKÉVALÓSÁG ÉS TEREMTÉSI KORSZAKOK.)	10
A SZELLEMI SZOLIDARITÁS MÉLYSÉGEI	
1. A duálszeretetről.	27
2. A hasonló lelki természetek összetartozandóságáról.	42
3. A nő és a férfi szerepe a fejlődésben.	48
4. Törvényes és törvénytelen házasság, törvényes és törvénytelen gyermekek.	59
5. A szeplőtlen fogantatás misztériuma - Mária.	65
A LELEK ÉS TEST VISZONYA. MÉDIUMITÁS.	
1.A halálról.	77
2.A médiumitásról általában.	79
3. A médiumitás részletes ismertetése.	85
II.	90
III.	95
4. Az aktív és a passzív természetéről.	102
A BÖJTÖLÉS MÁGIKUS HATÁSA.	
I. A böjt fogalma és alkalmazása.	104
2. Az irányított böjtölés.	112
ISTEN NAGYSÁGA.	
1. A kegyelem ereje.	119
2. A legrövidebb út.	126
VEGYES KÖZLEMÉNYEK.	
A terméketlen fűgefapéldázata.	131
A 7-es és a 12-es szám jelentősége.	145
A „mesterek.”	157
A lélek igazi arculata.	164
Befejezés.	174

Bevezetés.(**)

A Lélek indíttatása. — Az erősebb lelkek hivatása. — Mi a bizonyosság arra nézve, hogy a szellemek megnyilatkozásai megfelelnek az igazságnak? — Igazi és ál-alázatosság. — Hogyan válik vétékké a szellemvilággal való kapcsolat? — Különbség a spiritista és nem spiritista között. — Az eljövendő nemzedék meghódítása.

A Lélek az, amely titeket a ti életetek és feladataitok megoldásához közelebb akar vezetni; az a Lélek, amelyről ti nem tudtok, amely körülöttetek munkálkodik, és bennetek világosságot gyűjt, hogy afelé a cél felé vezessen benneteket, amelyről mint emberek nem tudtok. Csak érzitek a vonzást, a hatalmat, amely titeket belülről cselekedetekre ösztönöz, és érzitek azt a kényszert, amely titeket mindig erőteljesebben kényszerít arra, hogy a sötétséget az értelmekkel átfúrjátok, a homályt átdolgozzátok, hogy az igazság ismeretére eljuthassatok. Ez a célja annak a Léleknek, amelynek az ösztönzését követitek és követtétek már akkor, amikor a láthatatlan világgal összekapcsolódást kerestetek, mert nem voltatok megelégedve a földdel; mert a lelketek nem találta meg a kielégülést, amelyre szüksége volt és van, hogy abban elhelyezkedve, ha nem is tökéletesen, de valamennyire boldog és békés lehessen. Tulajdonképpen minden lélekben megvan ez az érzés. Minden lelket egyaránt sürget a vágy, hogy ezt megszerezze magának, de nem minden lélekben tud ez a visszhang tisztán kialakulni, az ő elrejtett lényéből nem tud olyan tisztán kivetítődni a földi értelem- és érzelmvilágra, mert elhomályosítja azt a test kívánsága és törekvése, amely őt az ideiglenes életben fogva tartja. Mert itt a test kívánsága szerint való életet megízelve, az megköti az ember lelkét.

Boldogoknak mondom azokat, akiknek földi énjén ez az érzés már keresztül tudott hatolni és azt cselekvésre, keresésre tudta bírni. Mert ez az érzés a lelket arra kényszeríti, hogy a maga táplálékát megkeresse, hogy az örökkévalóságban ne legyen kénytelen folyton nélkülözni. **Mert hiszen tudjátok, hogy az időknek utolsó szakában éltek, és nem áll majd**

módokban a testöltéseknek beláthatatlan sorozatán keresztül mindazt megszerezhetni magatoknak, amire még szükségetek van. Hiszen nem is a testöltések száma és lehetőségei, és nem is azok az életlehetőségek, amelyek mint keretek szolgálnak a ti megjelenésetekhez, adják meg azokat a kellékeket, amelyekre a léleknek szüksége van. Mert bármilyenek is legyenek ezek a keretek, amelyekben itt a mulandóságban megjelentek, ha ezeken a kereteken belül megtaláljátok a lelketek irányát és célját, akkor tulajdonképpen a ti Istent nélkülöző lelki természetetek találja meg azt a forrást, amelyen keresztül megerősödhetnek és megtölthetitek magatokat az Isten Lelkével és erejével. Erre van szüksége a léleknek. És hogy ezt elérhesse, a múlandó életnek sok hosszú és kínzó, szenvedéssel teljes útját kell végigjárnia, hogy az elhullatott, apró, kicsiny menyeyei igazságokat megtalálhassa, és magát azokkal táplálva végre megtalálhassa azt az elvesztett helyes irányt is, amelyen magát előredolgozva, összekapcsolódást nyerhet Istennel.

Ti mindnyájan ilyen lelkek vagytok, akik érzitek a ti bensőtökben ennek a nagy szükségességét; ez volt az, ami titeket a láthatatlan világ felé sodort, és ezért lettetek spiritistákká. Tulajdonképpen nem is tehettek erről, éppúgy, mint nem tehetnek róla azok sem, akik titeket a ti hitetekért és meggyőződéseitekért kigúnyolnak. Ezeknek az életcéljuk még messze van attól, amit ti a lelketek mélyén már megsejtettetek.

*

Szükséges, hogy ha többen élnek egy eszmében együtt, akkor akik erősebbek, értelmesebbek, akiknek a lelki érzéseik fejlettebbek, akik több igazságot, több szeretetet tudnak magukban felhalmozni, azok segítsék a gyengébbeket és általában véve oszlopaivá váljanak annak az egyesülésnek, amely egyesülés mint egy szerves egész összetartja a kicsinyt a naggyal, az erőt a gyengével, hogy közülük egy is el ne vesszen. **A spiritizmust a szellemi élet javait szolgáló irányzatnak kell tekintenetek elsősorban a ti szellemetek számára, azután pe-**

dig azok számára, akiket a sorsuk, a végzetük, mint gyengéket, mint kicsinyeket, mint értelmetlen és kialakulatlan lelkűeket hozzátok sodort, mint a sors viharának üldözöttéit, hogy a ti lelketek közelében igazságot tapasztaljanak, szeretetet és enyhületet találjanak, hogy ezeket tanítsátok és felemeljétek a bennetek testté lett Ige által. Szükséges ugyanis, hogy az Ige testet öltjön az élő emberekben, hogy hathasson, hogy munkálkodhasson. Mert hiába van könyvekbe bezárva az igazság; ezeket a könyveket csak mint holt tárgyakat látja és szemléli a tévelygő földi ember; és nagyon sokan így gondolkoznak: „nem értjük az írásokat; nem találjuk meg bennük a lelkünk enyhületét” — egyszóval, a ti nyelveteken így fejezik ki magukat: „nem leszünk belőle okosabbak”. Nektek értenetek kell ezeknek a kicsinyeknek az észjárását, és éreznetek kell, hogy mit is kívánnak ezek, hogy miben van hiányuk, hogy a ti megszerzett jóttokkal és igazatokkal segítségükre siethesetek. A ti hitetek, a ti meggyőződésetek, amit az Úrtól ingyen kegyelemből kaptatok, erre a munkára utal titeket, hogy a ti hitetekkel, a ti meggyőződésetekkel bizonyosságot tegyetek ezek előtt, hogy az ezek lelkében kialakulni készülő hit szintén táplálékot nyerjen a ti meggyőződésetekből.

Mert nem mindenkinek adatik meggyőződés, mivel nem mindenki jutott el arra az állomásra, ahol ezek a meggyőzések feltalálhatók, mint ahogy nem mindenki jut el a hitre sem, bármennyire érzi is annak a szükségességét. De mivel az ilyen emberben a csalódások folytán a régi hit összeomlott, nem olyan könnyű a léleknek összeszednie a láthatatlan világban azokat a téglákat, amelyekből új hitet építhetne magának, mert az Isten Lelkével való összeköttetése megszakadt, és ameddig az ő hite csak valamennyire is ki nem alakul, addig nem is tudja az összeköttetést újra helyreállítani. Ez az oka, hogy vannak emberi lelkek, akik azt gondolják, hogy hisznek, holott az ő hitük csak a külső értelmükben tudott kialakulni; vannak emberek, akik imádkoznak, de az ő imádsá-

guk nem tud feljebb emelkedni, mint a földi világ vágyai, keresgélei, amelyekkel a mulandó én számára keresgéli össze azokat a szükségletre valókat, amelyek nélkül szűkölködik. Ezek mind igen gyenge, kicsiny lelkek, telve a mulandóság porával, a mulandóság felhőivel, amelyek őket körülfogják. S mivel ezek gyengeségük folytán még nem tudják magukat ezen a ködön keresztüldolgozni, azért ezeknek a lelkeknek adatik a meggyőződés által a hit megszerzésének a lehetősége. De nem minden lélek egyugyanazon törvényhez tartozik, nem minden lélek egyugyanazon a módon tudja megszerezni a maga hitét, mert *„adatik annak, akinek van, és akinek nincs, még az is elvételik tőle, amivel bír”*. Hiszen nem az emberé, nem a léleké az érdem, hogy valamit megszerzett, hanem az Istené a kegyelem, amellyel mindenkihez eljuttatja az ő áldásait, az ő világoságát, az ő igazságát. Csakhogy nem minden lélek képes azokat meglátni és megérezni.

Mert mi biztosítja a külső ént arról, hogy az mind helyes és igaz, amit mi beszélünk, amiről mi nektek tudomást adunk?! **Nem adhatunk magunkról minden esetben és pont-ról-pontra meggyőződést az emberi értelem számára, hanem a ti lelketeknek, a ti lelketek felébredt érzéseinek kell bizonyosságot tennie arról, hogy az, amit mondunk, jó és igaz, és az Istentől eredő.** Ezt nektek meg kell éreznetek, és magatokhoz kell vonnotok; a másik kezetekkel pedig biztos mozdulattal kell eltolnotok magatoktól azt, amit a ti benső énektek elvet magától, mert nem találja igaznak, hogy ezeknek ne legyen hatásuk a ti lelketekre.

*

Olyan lelkekre van szükség, akik biztos kézzel nyúlnak az igaz után, hogy ezek a lelkek oszlopaivá váljanak az eszmének. Hogy ezekre az oszlopokra építhessük az Isten szerint való igazság épületét, amely mindazokkal a mennyei erőkkkel bővelkedik, amelyek közelre és távolra megmutatják minden léleknek, hogy mire van szüksége. A kicsiny, erőtlen léleknek

megmutatják a neki való táplálékot, a fejlettebbnek pedig messzebbre, távolabbra mutató világosságot nyújtanak, ahonnan mérítenie kell. Az Eszme magába foglalja a kicsinyt és nagyot, az erősét és gyengét, hogy az Isten kegyelme által mind a kicsiny, mind a nagy növekedjék, erősödjék és elvégezhesse a mulandó világban azt a munkát, amire az Isten Lelke mind-egyiket előhívta. Mindegyiknek önmagán kell dolgoznia; az egyiknek ismereteket kell szereznie, a másiknak pedig, akinek már bőven van ismerete és az önmaga lelkén való munkálkodás révén bizonyos eredményt már elért, alkalom és mód adatik, hogy a nála, gyengébb lelkeken munkálkodhassak abban az egységben, amelybe őt az Isten Lelke helyezte. Mert ti nem mind magatoktól akartatok odajutni, ahol vagytok; titeket mindnyájatokat a lelketek képességei és ereje szerint helyezett el az Isten kegyelme abban a reményben, hogy céljaitokat felismerve mindnyájan elvégezitek azt a feladatot, amellyel ő bíz meg titeket. Tehát, testvéreim, mindegyiktek vessen számot önmagával, hogy mennyire képes Isten akaratát a mulandó világban, a földi életben, kint a világban és bent a testvéri közösségben érvényre juttatni *minden külső dicsekvés és kiválasztottság érzése nélkül*. Mert *abban a pillanatban, amikor közületek valaki azt gondolná magában: én különb vagyok, és érdeme-sebb vagyok Isten előtt, mint a többiek, akiket nem hívott az Úr, hogy munkálkodjanak — annak az érdeme máris alászállt és az ő értéke hasznavehetetlenné vált az Isten kezében*; abban a pillanatban már nem alkalmas arra, hogy az isten akaratát szolgálja. **Tehát első és főkéllék az isteni szolgálatban az alá-zatosság megszerzése. A lelki alázatosságé, nem pedig a külső ember megjelenési formájában megnyilatkozó megalázkodásé, amely külsőleg talán ájtatoskodó, kegyes élet látszatát mutatja, hanem a lélek alázatossága, a léleknek az a benső megtérése, amely nem „az ember” előtt tetszetős alakban akar megnyilvánulni és magáról életjelt adni. Aki- ket az Úr munkába hívott, azoknak nem önmagukat kell adni-**

uk, nem az önmaguk számára kell tetszetős külső formát keresniük, hogy miként végzik azt, hogy akár az emberek, akár a szellemek előtt dicséretet, vagy dicsőséget arathassanak. *Egyedül az ügy szentsége, az Isten akaratának a magasztossága legyen az, ami a lelketeket lelkesült lánggal látja el, és magáért a jóért és igazért való cselekvésre ösztönöz benneteket.* Hogy a lelketekben elnémuljon a külső ember tetszeni vágyása és önértékelése, és egyedül a jó és igaz iránt való nagy lelkesültség és szent odaadás kényszerítsen benneteket a munkára. Egyedül csak így találjátok meg a ti munkátokban azt az örömet, azt a meglepődést, azt a boldogságot, amellyel a ti mennyei Atyátok bőven megfizeti a lelketek fáradságát és munkálkodását, amellyel az ő Igéjét magatok körül a világban elhintitek és továbbadjátok.

*

Nem lehet két-, vagy háromféle igazság egy testvéri közösségben; *csak egy igazság és egy cél lehet. Ez az igazság pedig, amely a közösséget összetartja: a Krisztusé.* Senki sem beszélhet más igazságot, aki Krisztustól való, mint a Krisztus igazságát. Ha pedig valaki más igazságot beszél, és azt föléje helyezi a Krisztus igazságának, az árulóává és ellenszegülőjévé vált annak az iránynak, amelyet a közösségnek, az egységnek követnie kell. Azután ne feledjétek el, testvéreim, hogy körülöttek csoportosul és sorakozik a láthatatlan világ sokasága, olyan szellemek, akik elvesztették az utat, és bűnben költöztek el a múlandó világból. Ezeket nyugtalanítja az életük teleirt lapja, amely tévelygésekkel és haszontalan fáradozásokkal van telve; nélkülözik a békét, és a békétlenség érzésétől sokat szenvednek. Ez a szenvedés sarkalja őket a jobb és igazabb megismerés keresésére, ami őket megbékéltetné és kivezethetné a tévelygés labirintusából. Ezek hozzátok férköznek, körülöttek vannak, a ti lelki világotokban élnek; ezek a kör szellemi részét képezik. Hogyan állhatna meg ezek előtt az egységes gyülekezet két-, vagy többféle igazsággal?!

Azon kívül ezeknek egy részétől bizonyos háborgatást is szenvedtek lélekben, azoktól t.i., akik még nem értették meg, és nem is akarják megérteni az igazságnak azt a világosságát, amely felbontaná az ő igazságuk homályát. Mert minden léleknek van bizonyos igazsága, de ezek közt óriási különbségek vannak. ***A test igazsága győzedelmeskedik a kárhozatra, a szellem igazsága győzedelmeskedik az örökéletre, amelyet Isten Krisztusban az által a remény által adott nekünk, amely remény lépésről lépésre megvalósul azoknak a lelkeknek a számára, akik nemcsak kívülről, megszokásból nevezik magukénak a Krisztus igazságát, hanem élnek is abban.*** S ha valakik élnek a Krisztus igazságában, és ha valakiknek élniük kell is benne, úgy elsősorban ti, spiritisták vagytok arra hívva, hogy benne éljete; mert ha ti nem éltek benne, akkor vétkeztek a szellemi világgal való kapcsolat által. Mert akik a szellemvilág titokzatos létezését, annak titokzatos törvényét megbolygatják, de ők maguk nem adhatnak ennek az alacsonyabb szellemvilágnak egy magasabb világosságot, egy magasabb igazságot, mint amivel ez a tévelygő szellemvilág rendelkezik, azok egészen bizonyos, hogy áldozataivá válnak a náluk alacsonyabb szellemfluidoknak, emez alacsonyabb szellemfluidok törekvéseinek és akaratának. Mert hiszen ezek élnek, ezek hatalmas erők, amelyek az alacsonyabb szférákat fenntartják, és ezekben mindazokat a szenvedéssel teljes állapotokat rögzítik, amelyeket ők a maguk téves igazságai által megalkottak.

Kedves testvéreim, tehát *számoljatok ezzel, amikor a szellemvilág ajtaján kopogtattok, mert csak ha ezzel számoltok, akkor kaphattok felülről olyan igazságot Isten kegyelméből, amely a ti múlandó emberi életetek feladatait könnyen megoldhatóvá teszi, mert megmutatja nektek az irányt és a módot, hogy miként éljete és mit cselekedjete, az élet nehéz kérdéseit hogyan oldjátok meg.* És miközben ezt asszimiláljátok, ugyanakkor szolgálatot vállaltok magatokra, ugyanakkor kötelezett-

séget vesztek magatokra az alacsonyabb régiókban élő szellemvilággal szemben. Mert ameddig nem vagytok spiritisták és médiumok, addig bizonyos természeti réteg az emberrélevés törvényével elzár titeket a szellemvilágtól, és csak mint embereknek szab elétek feladatokat. De amikor a szellemvilág ajtaján kopogtatok, és a szellemekkel közvetlen érintkezést nyitotatok meg, ugyanakkor ez a réteg lekopik rólatok, vagy a ti világosságotok által átlátszóvá válik, és ti láthatókká lesztek a szellemvilág számára is. Úgy hogy a szellemek látják a ti mozgásokat, kedélyhullámzásaitokat, a ti gondolataitokat, és ami a fő, látják a ti cselekedeteiteket, az érzéseiteket és azokat az indító rugókat, amelyek nálatok a cselekedeteket létrehozzák. Ekkor már ezer meg ezer szem figyel benneteket, hogy a ti életek példájából láthassák és meggyőződhesenek róla, hogy az Istentől kapott jónak és igaznak milyen értéke és milyen eredménye képződik a lelketek körül, hogyha ti ebben a jóban és igazban éltek és mozogtok. És amikor látják, hogy az isteni igazság, az isteni kegyelem a ti múlandó életeketek hogyan alakítja át, hogyan teremti újjá a ti benső lelketeket. Hogyan válik az ragyogóvá a ti emberi ruhátokon keresztül, vagyis azon a fluidon, amely körülöttetek emberi testté alakult. S hogy azon az élethullámon, amely testté szövődve rajtatok az ideiglenes hüvelyt képezi, mint ragyog keresztül az Isten kegyelmének dicsősége, és hogyan hat a teremtett világmindenségre az Isten igazságosságának az a kicsiny, apró részecskéje, amely a ti lelki megmozdulástokból árad ki a teremtettségre. S hogy egyidejűleg milyen dicsőséggel von az be titeket, és mindazt, amivel érintkezésbe léptetek: akkor ezek a vétkező és bűnben elköltözött szellemtestvéreitek kitágult szemmel rátok meredve csodálnak titeket, és az ő lelkükben megérnek a megtérésre, a bűnbánatra. Megérik a lelkük arra a gondolatra: vajha én is így cselekedhetnem, vajha én is így cselekedtem volna még földi életemben! Ekkor megbánják elhibázott földi életüket, elszakadnak a maguk igazságától és minden vágyukkal és akaratuk-

kal Isten igazságához kívánnak kapcsolódni, amelyet a ti lelke-
teken keresztül kívánatosnak és megszerzésre érdemesnek ta-
lálnak.

**Így anélkül, hogy kiállnátok a piacra, és úgy hir-
detnétek a ti lelketek igazságát, a ti meggyőződésedet,
anélkül, hogy a világ szerint való propagandát csinálnátok
a ti igazságotoknak, az örök életnek, a síron túl való élet-
nek, megérlelitek magatok körül az elkövetkezendő nemze-
dek szellemi magját.** És anélkül, hogy tudtátok vagy akartátok
volna, magatoknak ezek közül óriási tömegű követőket, alatt-
valókat szereztek, akik rajtatok keresztül ismerték meg Isten
igazságát és rajtatok keresztül kívánták meg a jó és igaz életet.
Ti a ti csendes, alázatos, jóra igyekvő, becsületes életetekkel
**többet cselekedtetek, mint a világ szerint nagy hangon igaz-
ságot hirdető prédikátorok, akik lélekben meg nem tértek, s
akik bár igazságot szólnak, és jót beszélnek, de mindent az
ő múlandó énjük dicsőségére fordítanak.** Ti a ti egyszerű
életetekkel sokkal többet cselekedtek, mint a hadvezérek, akik
országokat hódítanak. Mert *akik az erőszak hatalmával hódíta-
nak, azok felé gyűlölettel fordulnak a meghódítottak, míg akiket
ti hódítotok meg, azok szeretettel engedelmeskednek minden
gondolatotoknak és érzéseiteknek.* És mindezt egyedül azzal
értétek el, hogy akartatok jók lenni a múlandó életben, az Isten
igazságához kapcsolódtatok, csendben építettétek az Isten or-
szágát magatok körül az ő igazságával, amit ti földi életetek
rendjén valósággá tettetek.

Az idők múlnak, az emberi tévelygés sokasodik, el-
hatalmasodik és az Isten akaratának, az Isten egyszerű törvé-
nyének ellenében mindenféle gátak és barikádok épülnek, ame-
lyek mögül az ellentét háborút indít az Isten igazságát követők
ellen. **Siessetek! Nincs vesztegetni való időtök. Nem biza-
kodhattok a testöltések számában, amelyek esetleg rátok
várhatnak; mert ki biztosít titeket, hogy adatik-e még idő és
alkalom, hogy ha eltévedtek, újra helyrehozhatjátok, és ha**

ma eltévesztitek az irányt, vajon az új test nem új irányban indít-e benneteket, ha most nem haladtok a kívánatos úton? *Ami születik testtől, test azt, de ami születik lélektől (a Szentlélektől) lélek az,* és a lélek céljához vezet titeket. Tehát szülessetek meg a Szentlélektől. Kérjétek a Megváltót, hogy bocsássa reátok az ő szent Lelkének világosságát és teremtsé újjá a ti lelketeket, hogy abban az ő minden gondolata, akarata tiszta tükörlapra találjon, hogy amit rajtatok keresztül akar, az minden pillanatban mint egy tiszta tükörlapon jelenhessék meg, hogy azonnal észrevegyétek, hogy a Krisztus szólt hozzátok. Nagy és szép feladat az, ami rátok vár. Tehát fogadjátok el, ne vonakodjatok Krisztus előtt, hogy az ő akaratát teljesíthessétek. És meglátjátok, hogyha azt teljesítettétek, akkor jön el az idő, hogy tiszta szellemszemekkel felismerhetitek, hogy tulajdonképpen mi a ti emberi feladatotok, és mi a ti szellemi feladatotok, hogy hova helyez titeket az Úr, és mit akar rajtatok keresztül véghezvinni.

Hogyha a ti lelketek fel van készülve, és elfogadja a szavakon keresztül a szellemet, amely énrajtam keresztül is mint fény árad reátok, akkor a ti lelketek meggazdagszik, hatalmassá lesz. És még a ti földi életetekben eléritek azt, amiről a ti lelketek, az a titokzatos valaki álmodott, akinek tudása van a múlttól és sejtí a jövőt is, és vágyai vannak, amelyeknek beteljesülését várja. S amely célból felvette az ideiglenes hüvelyt, hogy abban dolgozzék és munkálkodjék, hogy az Isten Szentlélekéhez közelebb jusson és az ő munkáját és törekvését tökéletesen elvégezhesse.

ÖRÖKKÉVALÓSÁG ÉS TEREMTÉSI KORSZAKOK. ()**

Idő és „állapot”. — A szférák és világok keletkezése. — Visszatérés Istenbe. — Új teremtési korszak. — A fejlődés fogalma. — A boldogság érzése a fejlettségi fokozattól függ. — Mi az örökértékű áldozat? — A földi erők felszabadítása. — Az eszményi szeretet: az áldozat. — A szeretet egygyétező hatalma. — A két végtet. — Amikor a lélek szellemmé válik. — A szellem

maradandó építkezése. — Az isteni gondolat kiteljesedése a lélekben. — A tökéletes szellemek értékegysége. — Az örökkévalóság „lejárodása”. — A tiszta szellemek közt nincs fokozati különbség.

Kérdés: Kedves Vezetőnk! A „Szellem, erő, anyag” című könyv egy helyen ezt a kitévelt alkalmazza: „Az örökkévalóságok lejárodtak, melyekből Isten elősugározott”. Ez a kitétel azt a gondolatot ébreszti a relativumban élő ember lelkében, mintha egyes teremtési korszakok egymást követőleg állanának elő. S így az a gondolat is előtérbe nyomul az ember értelme előtt, hogy eszerint az előző teremtési korszakban működött szellemek a teremtési korszak „lejárodása” után egy új teremtési korszakra nézve már magasabb rendű, vagyis sokkal tökéletesebb lények lennének, mint azok a szellemek, akik az újabb teremtési korszakban kezdenek működni. E szerint a felfogás szerint tehát a szellemek tökéletességük sorrendjében egy végtelen láncolatot képeznének, amely felfogás viszont ellentmondani látszik a tiszta elsődök egyenrangúsági elvének. Melyik tehát a kettő közül a helyes felfogás? Tiszteletteljesen kérek, kedves Vezetőnk, szíveskedjél erre a kérdésre világosságot deríteni.

Felelet: Az idő a ti részetekre csak azért tűnik fel egy megmérhető valaminek, mivel a ti testi természetetek lejárodósága méri az időt, mert ez bizonyos fordulóhoz, az örökkévalóságnak bizonyos körülhatárolt részéhez van kötve. És mivel ti benne vagytok ebben a részben, azért ezt ti ily módon érzitek, ahogyan ez számotokra adva van. Abban a pillanatban azonban, amikor visszatértek az örökkévalóságba és megszűnik körülöttetek az anyagnak a mozgása, a körforgás, a ti részetekre ismét nem lesz idő, csak az, amit én mint fejlődési fokmérőt ezzel a szóval szoktam jelölni: *állapot*. Ez az „állapot” lehet jó, kellemes, boldogító az üdvösségben, és lehet szenvedtető, boldogtalan — sőt azt lehet mondani — megsemmisítő a kárhozatban. Azonban sem az egyiknek, sem a másiknak a végét nem látja a szellem, mert a szellem „állapota” által urává lesz az időnek. Ennek az „állapot”-nak az „idő” felett való hatalmát

eléggé jellemzi az, hogy már itt a földön is, annak dacára, hogy lejárandó testhez vagytok kötve, ennek az „állapot”-nak a hatalmát érzitek a boldogságban, a kellemes időtöltésben, amikor szívvel lélekkel egy magasabb rendű életet éltek, egyszóval boldogoknak érzitek magatokat. Vagy pedig egy kényszeredett állapotban éltek, amely a ti részetekre úgyszólván tarthatatlannak tűnik fel, annyira tarthatatlannak, hogy minden áron szeretnétek azt megszüntetni, azonban arra képesek nem vagytok, mert nem áll hatalmatokban. Ha ez az „állapot” kellemetlen, akkor az idő rendkívül hosszúnak, ha pedig kellemes, akkor hihetetlenül rövidnek tűnik fel, egyszerűen az „állapot” hatása alatt.

Ez érthetetlen, felfoghatatlan dolog az „ember” képzeletéhez előtt, mert nem tudja magát tökéletesen beleélni az „állapotába”. **Ezért is nem tudja a túlvilági életet a megfelelő formában elképzelni, mert a túlvilági élet csakugyan „állapot”, idő és tér nélkül, mert a szellem ura az időnek és a térnek, mivel a szellem örökkévaló.** A szellem gondolatai és érzései át- meg átszövik a mindenséget; és amit az ő gondolataival és érzéseivel benépesített, az az ő világát képezi. Hogy milyen gondolatokkal és érzésekkel népesítette be ezt az ő alkotott világát, az ő fokozatától függ. Hogy milyen magas fokú, vagy milyen alacsony rendű érzéseket és gondolatokat termelt ki a szellem önmagából, attól függ, s azzal teremti meg magának a boldogságot, vagy boldogtalanságot, amelyben benne él, és ez az ő „állapota”. **Több hasonló gondolkodású és érzésű szellem gondolat- és érzésszállainak kapcsolódásából, áthasonulásából, összefolyásából alakulnak ki a szférák.** És később, amikor ezek a szférák megérnek arra, hogy nagyobb egységekké (jobb kifejezést nem találok a nyelvetekben) alakulhassanak, vagyis az anyagukat annyira megsűrűsítik, hogy már képesek egy-egy világtestet alakítani, akkor világok keletkeznek belőlük. Mert hiszen a fluidok sem mások, mint anyagok, és az anyag sem más, mint a minősítés szerinti magasabb- vagy

alacsonyabb rendű fluid. A magasabb rendű, tisztább gondolatok és érzések magasabb élethullámot, életerőt tartalmaznak, hígabbak, lágyabbak, és így nagyobb szabadságot biztosító természettel bírnak, mint az alacsonyabb rendűek. Ellenben minél rosszabb, gonoszabb, önzőbb, Istentől minél távolabb eső a szellemnek a gondolat- és érzésvilága, annál sűrűbb, villamosabb, szigorúbb, és keményebb anyagrészecskéket tartalmaz. És ezekből a kemény anyagrészecskékből összetömörült világ mindenestre keményebb és kellemetlenebb tartózkodási helyet nyújt. Hogy ezek a megsűrűsödött világok ismét elfoglalhassák helyüket a maguk felszabadult természetével abban a rendszerben, amelyben őket a mindenséget teremtő erő létrehozta, oda kell fokozatilag felfelé fejlődniük, hogy az anyag szigorú törvénye, amely mintegy harmadlagos természet alakult ki bennük, feloldódjék, átalakuljon és ismét fluiddá válhasson, vagyis ismét szabaddá válhasson ettől a harmadlagos természettől. **Így minden világrendszer, a napok és csillagok, az ő rotációjuk folytán ismét azzá fejlődnek vissza, amik voltak, mielőtt még sűrű anyaggá képződtek volna, vagyis ismét fluiddá válnak. És mikor a világtestek ilyenképpen ismét fluiddá váltak, akkor érik el a szellemek a szabadságukat, és akkor rajzolják körül Istennek azt a gondolatát, amelyet Ő a teremtés pillanatában, mint tervet megalkotott.**

Mármost, ameddig az egyes világok és velük együtt a hozzájuk tartozó szellemek és szellemcsoportok is kénytelenek ilyen kemény törvényben végezni rotációjukat, hogy hibáiktól, ferde fejlődésüktől megszabaduljanak, addig semmiképpen sem rajzolhatják körül, semmiképpen sem adhatják meg a teremtésnek azt a formát, amit Isten az ő számukra mint célt kitűzött, mert addig összes energiájukat a maguk okozta akadályok és tökéletlenségek legyőzésére kell fordítaniuk. Amikor azonban felszabadulásukat elérték, és az egész teremtett világ egy nagy, boldog együttesben egyesül, akkor kiteljesedett Isten akarata, gondolata, amelyet a teremtett szellemek vittek tökéle-

tességre. Ez egy örökkévalóságnak a folyamata, amely alatt a szellemek fokozatosan ismét visszatérnek és beleolvadnak Istenbe, a nélkül a gondolat nélkül azonban, amelyet ti tápláltok, amikor ezt olvassátok: „az örökkévalóság lejárodott”, ami alatt azt gondoljátok, hogy megszűnt Nem szűnt meg az örökkévalóság, hanem *kiteljesedett, mert Istenben továbbél. És ez az örökkévalóság, amely az Istenben továbbél, Benne új alakulatot nyer és Benne egy magasabb rendű kivetítésben új teremtéssé alakul át, egy magasabb rendű, még tökéletesebb gondolatnak a materializációjává válik.* Persze, ti hozzá vagytok szokva ahhoz a gondolathoz, — különösen ebben a salakos naprendszerben — hogy bukás és alámerülés nélkül el sem lehet képzelni egy ilyen teremtés kialakulását. **Ez a ti esettseteknek a következménye éppúgy, mint ahogyan nem tudjátok elképzelni a jót rossz nélkül, a fényt árnyék nélkül, mert a ti fogalmaitokhoz ez hozzáragadt. Azonban Istennek ez az új kivetítése nem tartalmazza szükségkép a bukást, csak mint lehetőséget a szabad akaratnál fogva.** Mert *ha nem volna szabadakarat, a teremtett lények nem tudnának isteni magaslatra fejlődni.* Már pedig egy ilyen fejlődési korszakban, egy-egy ilyen nagy, örökkévalóságra szánt teremtési turnusban azok az isteni szikrák nem maradnak csupán isteni szikrák, hanem magukban rejtik azt a kiszámíthatatlan isteni lehetőséget — *amely nagy titok,* — hogy óriási, megmérhetetlen, örökkévalóságokat magukba záró isteni lényekké fejlődhesse-
nek.

Ezt hiába próbálná az emberi agy felbontani és átérteni, erről magának fogalmat alkotni, ezt megközelíteni teljességgel képtelen, oly mérhetetlenül távol esik tőle. Hiszen az ember önmagát mint embert sem tudja kiismerni, annál kevésbé mint lelket. Pedig mint szellem mindezeknél titokzatosabb. Ha pedig ezt még mint szellem sem képes felfogni és megérteni, annál kevésbé mint ember. Azért hát ezeket a dolgokat az ember ne is boncolgassa. És ha én ezt nagyjában, hozzávetőleg megérthe-

tövé próbálom tenni, alig tehetem másképpen, mint hogy hasonlatokban beszélek, mert a fogalmaitok hiányossága folytán a végigazságot semmiképpen sem tudnám számotokra megérthetővé tenni. Ami nem jelenti azt, mintha ezt a végigazságot egy más fokozaton, más gondolatokkal bíró lelkeknek más forma szerint kifejtteni nem lehetne. Azért ennek mint igazságnak ne is tulajdonítsatok túl nagy fontosságot, mert ez az igazságnak csak egy kicsiny, halvány karcolata, kezdetleges vázlat.

*

Tehát ezeknek az örökkévalóságoknak lejárodásával a szellem-lény betöltötte Teremtőjének akaratát, gondolatát. Mivel pedig minden teremtett szellem-lény egy-egy elrejtett titkot hordoz magában, amelyet a teremtés pillanatában helyezett el benne az ő Teremtője: azért fejlődésének folyamán megpróbál önmagából a munkálkodásával, mozgásával, gondolkozásával és érzésével minden lehető szépet és jót felszínre hozni. Azonban önmagából addig, ameddig még nem kész, tökéletes szellem, teljesen tökéleteset, az Istenben maradandót nem tud kihozni, sőt a tőle telhető legtökéletesebbet is csak úgy tudja felszínre hozni, ha folyton-folyvást a Teremtőjén függ a tekintete. **És csak akkor teljesedik be az utolsó pontig Istennek az a gondolata, az akarata, amelyet egy-egy ilyen teremtési turnussal megalkotni és kialakítani tervezett, amikor az abban működő gyermekeinek fejlődése befejeződött, vagy - hogy emberi szóval fejezzem ki magamat - a nagykorúságuk kialakult.** Ez a kiteljesedés azonban, mint fentebb is említettem, anélkül következik be, hogy Istennek egy másik terve, egy másik gondolata, amelyet a „Szellem, erő, anyag” lejártnak jelez, megszűnt volna. A fejlődés nem az, amit az emberek itt a földön gondolnak és hisznek; a fejlődés annyit jelent, hogy a lélek kihozza magából a benne elrejtett isteni értékeket, és azok termékeivel a semmiséget benépesíti. Mert hiszen, még ha el nem bukik is, még ha nem is jut abba a kísértésbe, hogy a „nincs”-

ből, az árnyékból vegyen az ő tulajdonképpen való munkájához, még akkor sem hoz ki az első szárnypróbálgatásokkal önmagából tökéleteset, még akkor is átalakulásoknak van alávetve, és számára fejlődési korszakokat ír elő az Isten törvénye. Azonban hogyha elbukik, akkor még meg is nehezíti és meglassítja ezt a fejlődést azzal a lehetőséggel, amelyet önmagának támasztott, amelyet tévelygésével önmagának teremtett. És mikor a tévelygéssel annyira lehullott, hogy a szellemének, a gondolat- és érzésvilágának kivetítése a fluidokba nem hoz többé a számára örömet, boldogságot, gyönyörűséget és elégedettséget, hanem ellenkezőleg, szenvedést és gyötrelmet: akkor az ő erőinek óriási mennyiségét emészti fel az erőfeszítés, amellyel ezeket az önmaga által létrehozott kellemetlenségeket és gyötrelmeket okozó teremtettségeket megszüntetni kényszerül. Mivel tehát az ő energiamennyiségének nagy részét elfogyasztja az ezekkel való küzdelem, azért nem haladhat az ő fejlődésében előre még akkor sem, ha a jót elfogadja is, mert teljesen leköti őt az erőfeszítés, az a munka, hogy legyőzze a rosszat, amelyet kitermelt és elültesse helyébe a jót, hogy majdan a lelke ennek a jónak az eredményeivel táplálkozhasson.

Ti magatok is azt mondjátok, hogy itt a földön az embernek vajmi kevés öröme, de annál több szenvedése és baja van, és ami öröme van, az is alá van vetve a változás törvényének. Tehát itt ezen a földön is, ebben a lebukott világban is érez az emberszemlélet örömet és boldogságot, és érzi az Isten áldását, mert az Isten a kevés jót is megsokszorozza azokban az eredményekben, amelyeket ő ad azoknak, akik őt félik, vagyis az ő akaratát cselekszik, és Neki engedelmeskednek. **Az Isten megáldja az embernek a jóra való törekvését a természet-törvény által, mint ahogyan Mózes könyvében meg van írva: „Ameddig az én törvényemet cselekszitek, megsokasítom a ti gabonátokat, borotokat és olajotokat”.** Azonban ha az ember ezekben a földi örömeiben és boldogságokban jól

érzi is magát, hogyha az ő emberi vágyai mindenképpen betöl-
tetnek is, mégsem élvezhet mennyei, vagyis maradandó örö-
möket, mert mindezekről megfosztja őt a halál. Amikor már a
gyűlöletből, a gonoszból valamennyire meggyógyult és meg-
ismeri a szeretet boldogító erejét a hozzátartozókban, megismeri
a jónak áldásait és dolgozik, és a munkája eredményének
örül, akkor tiszta öröme van neki. És mégis kiveszi a kezéből a
halál a munkaeszközöket, elveszi tőle az eredményeket és szét-
bontja az együvé tartozás szeretetkapcsolatait, sírba fekteti azt,
akit talán a legjobban szeretett a földön.

Tehát a földi embernek még a boldogsága is nyomorúságos, és még az sem adhat neki maradandó megnyugvást, ha az Isten talán minden áldásával elhalmozza is, mert a léleknek fokozata még nem tart ott, ahol a maradandó jót élvezhetné. Neki még csak egy-egy rövid pihenőre adja az Isten ezeket az áldásokat. Hiszen ezeket minden jóra törekvő léleknek megadja. Mert hiszen minden kívánatos dolog (amit t.i. az ember kívánatosnak talál) egyszer mindenki számára megadatik. Az ember földre jövetelével egyszer szép, egyszer gazdag, egyszer hatalmas, egyszer okos, eszes, egyszer olyan képességekkel megáldott, amelyek más emberek fölé emelik őt. De ezek mind hol próbaképpen, hol pihenésképpen adatnak a léleknek. És boldog az a lélek, aki ezeket csak Isten áldásainak tekinti és megérti, hogy ezeket csakugyan kötelessége is áldássá tenni, hogy minden körülötte levő lélekben hálát ébresszen az Isten iránt. De jaj azoknak, akik ezeket az ajándékokat rosszul használják, mert a szép testi megjelenés után rút köntös vár rájuk, a gazdagság után nyomor, az uralom után elnyomatás; egyszóval minden az ellenkező formában jelenik meg a következő fordulónál.

Amikor innen felülről nézitek a dolgokat, ahonnan én igyekszem a szemeitek elé tární, látjátok ugyebár, hogy milyen kicsiny értékű a földi jó, mert azt senki meg nem tarthatja magának. Azért nincsen semmi értelme annak, hogy ha valamivel

rendelkezik az ember, máris kiválasztottnak képzelje magát, és elbizakodjék vagy gőgössé váljék, és az Isten áldását átokká változtassa az ő pillanatnyi földi megjelenésében. Mert még hogyha rendelkezik is a földön valami jóval, az nem az övé, mert akkor veszi el tőle a törvény, amikor akarja, akkor veszi vissza Isten az ő áldását, amikor akarja. **Itt az ember semmivel sem rendelkezik, mert semmije sincsen. Hiszen mindent kegyelemből kapott.** Hanem az embernek sajátja az, amit ezen a próbákon keresztül a maga lelkében mint tapasztalatokat elraktároz és mint bölcsességet leszűr a maga számára, és mindjobban igyekszik megismerni az Istent, az ő Teremtőjét, és az ő törvényét, hogy a szerint járjon el. És amikor elérkezik annak az ideje, hogy az Isten próbára teszi őt és a lelkének tárházából, vagyis az ő meglevő érzéseiből kell valamit adnia: akkor kell helytállania. És amikor Isten őt olyan helyzet elé állítja, hogy engedelmeskedjék Neki: akkor kell tudnia engedelmeskedni. Amikor pedig olyan helyzetbe hozza őt, hogy túrnie kell: akkor túrni kell tudnia; amikor olyan állapotba helyezi, hogy megaláztatások, meghurcoltatások közt kell ahhoz ragaszkodnia, amit jónak ismert meg, **akkor tudjon mindazért a sok jóért, ami előtte értéket képvisel, az övéből valamit feláldozni. Azaz, amikor áldozatokat kíván tőle az Isten, akkor tudjon áldozatot hozni. Amit ilyenkor ad oda az ember jószívvel, az Isten iránt való szeretetből, engedelmességéből, alázatosságából: az az övé, az az, amit senki el nem vehet tőle.** Mert ezekkel az érzésekkel, ezekkel a földiekről való lemondásokkal, ezekkel, amiket ő a szeretet oltárára mint áldozatokat tesz oda, szellemesíti át az anyagnak felfelé törekvő megtisztult fluidjait, ezekkel épít magának az örökkévalóságban olyan hajlékokat, olyan pihenőhelyeket, ahonnan nem szólítja őt vissza a körforgás törvénye, nem szólítja testbe a kényszerűség a mulandóság, változandóság világába. Ezekkel a változhatatlanságba tevődik át az ő életének törvénye, amelyben állandóságban, bizonyosságban,

Istenben él. E felett a törvény felett nem uralkodik a változandó világban új alakokat, új formákat létrehozó természettörvény.

Minden, amit az ember azokon az anyagi javakon keresztül, amelyeket Isten áldásának tart, így ismer meg jónak: az az igazi jó. És amit igazságnak és az igazság magasabb rendű valóságának ismer meg, az az igazság, amelyhez ragaszkodik, s amelynek az alsóbb fokút mindig feláldozza. De ez a feláldozás nem történik ám csak az elméleti világban, hanem az elméleti világ a gyakorlati, a természeti világgal kapcsolatban van. S ez a gyakorlati világ mindig megpróbálja a szellemet, hogy vajon valóság-e az az érzés, amely benne kialakult, s hogy a magasabb rendűért, azaz az értékesebbért áldoz-e önmagából, a mulandóhoz kötöttből, a testiségből? Ez az áldozathozatal a mulandó világban bizony fájdalmat és keserűséget okoz, amelyet azonban az Istenbe vetett hittel és reménnyel kell elhordoznia a szellemnek. Ez képesíti őt arra a nagy lelki átalakulásra, ami a mulandóból átülteti őt az örökkévalóba és megtanítja arra, hogy a vágyait, reményeit s mindazt, amivel rendelkezik, odaadja, hogy ezzel a jót, az igazat itt ezen a földön is materializálja. **Amikor az ember ezeket cselekszi, még mindig nem cselekedett mást, mint küzdött az anyagban az anyagért, és egyben az anyagból való szabadulásért; küzdött azoknak a rossz szellemi eredményeknek a felbontásáért, amelyeket ő maga hívott életre. S amikor a földi világba a maga eszményi gondolatait elhelyezte és lemondásával, küzdelmével azokat megvalósította, akkor a földnek egy bizonyos részét, amely közvetlenül az ő lényének a járuléka, felszabadította, vagyis megváltotta abból a nehéz törvényből, amely (törvény mintegy vasmarokkal kényszeríti őt a hasonlókkal való közösségre, a hasonlók sorsának viselésére, egyszóval mindazoknak az eredményeknek elhordozására, amik az ellentétes szellemi tevékenység nyomán megkeményedtek.**

Amikor az ember felszabadult a maga törvényének nyomasztó parancsa alól, vagyis felszabadult a sorozatos testöl-

tések terhétől, mert *elfogadta Isten kegyelmének törvényét, és ennek segítségével a saját nehéz törvényét felbontotta a maga számára: akkor kezd az ő szellemi fejlődése megindulni.* Azután is jönnek ugyan még változó állapotok, ahova még az anyag szelleme fel-felcsap (negyedik szféra) és kísértésbe viszi az alig megszabadult szellemet. Mert a részleges igazság még mindig ott kísért az emberszellem körül a lélekben, hogy viadalra keljen az Isten igazságával. Azonban minél erősebben ragaszkodik a lélek Istenhez és az ő igazságához, és minél inkább meg tudja tagadni a maga igazságát, annál tisztábban jelenik meg előtte az eszményi igazság, az áldozatkész szeretet igazsága. Amely által az egész lénye felolvad abban az isteni szeretetben, amelynek minden törekvése az, hogy boldogítson, hogy másokért dolgozzék, hogy mindazokat fölemelhesse, akiket magával egynek tart. A szeretet nem bánt, a szeretet nem ítélkezik, a szeretet nem kellemetlenkedik; a szeretet kíméletes, nem durva, nem okoz fájdalmat; a szeretet inkább áldoz, inkább önmaga érzi a fájdalmat, csak hogy másnak ne kelljen fájdalmat éreznie. A szeretet nem üldözi halálba a különböző életformákat, a szeretet inkább önmagából adja, amit csak odaadhat, hogy azokat megmentse az életre. Az a lélek, akiben ki van fejlődve a szeretet, nemcsak embertársaival érzi magát egynek, akikkel meg tudja magát értetni, nemcsak azokat szereti, akik őt szeretik, és akik az ő szeretet-igényeit kielégítik, hanem megtagadja önmagát, és egynek érzi magát mindennel, ami él. Egynek érzi magát a füvei, a fával, a virággal, az állattal. Amikor a szeretet idáig fejlődött, akkor boldogító erejével áldásává válik a világnak, mert azokat a gondolatokat, azokat az érzéseket, amelyekkel a világban materializálódott élethullám megjelenik, magához láncolja. Mert *amit a szeretetünkkel magunkhoz kapcsolunk, amit szeretünk — de nem úgy, hogy az szolgáljon minket, hanem úgy, hogy mi szolgáljuk azt a mi jónkkal — az mind a miénk.* Így a szeretettel óriási gazdagságokat szerezhetünk magunknak az örökkévalóság számára.

Ellenségeinkből, akikért imádkozunk, akiknek gonoszságát nem rosszal, hanem jóval viszonzzuk — mert meg akarjuk őket nyerni a jónak, és azért nem tüzzel-vassal és erőszakkal, hanem szeretetünkkel és áldozatunkkal közeledünk hozzájuk — szolgálatait és szolgálóleányokat szerzünk magunknak. Mert amikor ezek feleszmélnek, és ráismernek a szeretet óriási hatalmára, ők maguk kínálják fel szolgálataikat, ők maguk állítják oda hibás, vagy hibátlan erejüket a mi céljaink előbbre vitelére, mert átérzik a szeretetnek világot-teremtő és fenntartó nagy hatalmát. **Aki a szeretetnek ezt a titokzatos nagy hatalmát és erejét át nem érzi, az még nincsen megmentve; de aki átérzi és felajánlotta magát ennek a szolgálatára, az meg van mentve a lét durva alakjától.** Aki a szeretettel eggyé lett, az eggyé lett Istennel; annak számára Isten mindenütt ott van, mert az tudja, hogy mindenben, mindenhol az Isten Lelke él, az vezeti a fejlődést, az vezeti a törvényt; és nem talál semmi kivétlivalót sem az alsóbb-, sem a magasabb rendű igazságban, mert ő mindezekben felül van. Ezt ugyan a tévedésekben és bűnökben elmerült embereknek hiába beszélitek, mert ezt azok meg nem értik. Nekik csak az a fontos, hogy bűneik következményeitől: a szenvedésektől és gyötrelmekedtől minél rövidebb idő alatt megszabaduljanak. Így tehát az átlagemberek előtt ezek a dolgok olyan nyelven vannak mondva, amelyet ők meg nem értenek, mert ők továbbra is ragaszkodnak rossz szokásaikhoz, tévelygéseikhez, testi természetükhöz, a testben elérhető örömhöz, és hogy ezt elérhessék, feláldozzák a lelki örömet, a lelkük otthonát, lelki fejlődésüket.

*

Aki bele tudja magát ezekben a gondolatokba élni, a: meg tudja ítélni, hogy mennyire nyomorúságos állapota van a földi embernek, ameddig a bűnben él, ameddig a tévelygések szabnak eléje célt és irányt. Milyen szomorú állapotuk van azoknak is, akik az igazságot ismerik ugyan, azonban a legfőbb igazságot: a szeretetet, az elnézést, a türelmet, a megbocsátást nem gyako-

rolják! Mily keserű csalódásokra kell ébredniük azoknak is, akik telve vannak előítéletekkel, rosszállással, rosszsziszteműséggel másokkal szemben! Ezekről a hibákról nem lehet azt mondani, hogy bűnök, csak a tévelygéseknek a vezeklés útján elhintett hulladékai, amelyek sokszor eltorlaszolja a haladás útját a lélek előtt. Nagyon sokszor csak azért kell némely szellemnek terhes és nyomorúságos testöltést vállalnia, hogy ezeket az előítéletekkel teljes természeteket, ezeket a felettébb való igazságoskodásokat, ezeket a balul felfogott bölcsességeket magukból kiirthassák. Nem durva bűnök ezek, és mégis nagyon nehéz a léleknek ezektől a törmelékektől megszabadulnia. Ugyancsak nehéz az emberi léleknek a különböző életekben szerzett csalódások és szenvedések nyomaitól megszabadulnia, mint példának okáért a különböző félelemérzések, amelyek sokszor gyávasággá sűrűsödnek és megbénítják, mintegy bilincsbe verik a lélek cselekvőképességét. Az előítélet, azaz az a hajlam, amellyel az ember másokat mindig csak a hibáik és tévelygéseik szempontjából tekint. A bizalmatlanság, a hitelenség, a kételkedés, a gyanú, a féltékenykedés, a bátortalanság: mind-mind a lelken rágódó apró — ahogyan ti magatok kifejezitek — fertőző betegségek.

Ekképp a lélek, ha telve van is nagy és nemes elszánt-sággal, munkakészséggel, lelkesedéssel, szeretettel, de amikor olyanokkal találkozik, akikben ezek a túltengések megvannak, akkor egyszerre megriad, félénkké válik, mert fél a lekicsinyléstől, a semmibevevéstől. Ez az egyik véglet. **A másik véglet pedig az, hogy amikor a lélek magának a legkisebb jót megszerezte, a legkisebb igazsággal rendelkezik, amit a szenvedések iskolájában nagy nehezen kibányászott, abból kardot kovácsol és üt-vág vele maga körül. Kérlelhetetlen minden irányban, mindenkit a maga igazságának igája alá akar hajtani; hatni vágyó, diktálni akar, senkinek sem akarja meghagyni a szabad akaratát; a legkisebb kilengést és félreértést kegyetlenül bünteti szóval és tettel, és mindenkép-**

pen az ő részletigazságát akarja érvényre juttatni. És ha valamit elér, óriási nagynak képzelet magát, elismerést vár érte és az átlagemberektől — talán a nála sokkal jobbtól is — hajlongásokat és dicséreteket igényel, s azt kívánja, hogy őt mindenki fölé helyezték. Természetes, hogy ennek a lelki magatartásnak is nagy csalódás, nagy szomorúság lesz a következménye.

A fejlődés folyamán azonban végül is megtanul az ember lassan és nyugodtan járni, maga körül figyelmesen széttekinteni, kisebb lendülettel mozogni, hogy meg ne bántsa a körülötte elhelyezkedett lelkeket. Megtanulja kívárni a dolgok eredményét, és amikor kívárta, levonni belőlük a következtetéseket és így haladni tovább az önmaga fejlesztésének útján. Ekkor már megtanulja a legkisebb igaz jót is megbecsülni, és hálásnak lenni a legkisebb szeretetért is. Ilyenkor gyakran még a kölcsönkért szeretetet, a tettettet szeretetet is megbecsüli és értékeli, mivel az ember előbb-utóbb elfárad a vezeklés útján. Mert ez még nem a fejlődés útja, hanem a vezeklésé, mert ez még küzdelem a rossznak eredményeivel. Amikor az ember mindezekkel a mellékkörülményekkel tisztába jött, és mikor már megtanul úgy mozogni, hogy senkit sem bánt meg, s úgy gondolkozni, hogy a jót — amit t. i. ő annak tart — nemcsak magának kívánja, hanem másoknak is. És nemcsak a maga, hanem a mások javáért is kész munkálkodni, akkor kezdi csak megtanulni az isteni szeretet első betűjét. Az Istenhez való tartozás első szálai akkor kezdenek megerősödni a lelkében, s akkor kezdődik a fejlődése. Akkor indul el a lélek az örök Szép és Jó hazája felé, akkor enged fel az anyaghoz való kötöttsége, akkor válik tulajdonképpen szellemmé. S mikor ezen az úton elindul Isten felé, akkor a lelkének termékei már kezdenek maradó jelleget öltetni, úgyhogy évszázadokig, évezredekig, sőt egy-egy fejlődési turnus befejezéséig fennmaradhatnak, és érvényben lehetnek.

Mert csakis Istenből veheti a lélek azokat a gondolatokat és érzelmeket, amelyekkel maradandót építhet. Így építhet a szellem a szférákon, ahol az ő gondolatai, érzései és cselekedetei materializálódnak. Így építi fel ezekből a maga világát, amely hosszú ideig fennmaradhat. És amit így épített és alkotott, az utána következő szellemeknek hosszú ideig pihenőhelyeket, enyhülő állapotokat nyújt, és mivel így az igaz jót szolgálja, ez az alkotása maradandó. Eközben a szellem, aki ezeket a légkörben megépített kellemes és boldogító állapotokat megteremtette, s az ő szívének, lelkének kivetítésével, az ő szépfogalmaival benépesítette: fejlődése útján továbbhaladva még szebb és tökéletesebb állapotokat alkot az ő fejlettebb szeretetével, erősebb hitével, világosabb értelmével és még nagyobb bizonyosságot, még nagyobb valóságot felölelő igazságával. Ilyenképpen az ő lelkének, az ő érzéseinek kivetítésével, tudásával és ismeretével mind tökéletesebb és tökéletesebb alkotásokat hagy maga után. Így az ő világosságával, amelyet elsajátított, amelyet felbontott, amelyet igazsággá tett, táplálhatja mindazokat a szellemeket, akik rászorulnak, és ezzel szolgál a nála gyengébbeknek, a kisebb világosságúaknak, a nehezebben értőknek. Ez képesíti azután őt mind nagyobb és nagyobb munka elvégzésére, mind nagyobb és nagyobb szeretet kifejezésére. **Mikor egy-egy világteremtési turnus lejárodik, ezek a szférákban való építkezések is elmosódnak, mert hiszen azok az erők, azok a gondolatok, amelyek ezeknek életet adtak, már túlhaladottakká lesznek, rájuk többé szükség nincsen, azért ezek mint energiák újra visszakerülnek ahhoz, aki azokat magából kibocsátotta.** De *ezer meg ezer lélekben ott él az eredmény, az emlékezés.* A fejlődésük első alapjainak megismerési lehetősége ott él a lelkükben mint emlék éppúgy, mint annak az embernek a lelkében, aki gyermekkorában megtanulta az abc-t, ifjú korában pedig egyetemet végzett, az abc tanulása rég elmosódott, de a szélesebb, a nagyobb tudásnak alapja, a magja mégis az a „lejárodott” abc

volt. Amelynek fontossága bár megszűnt számára, mert fejlődése útján mind magasabb és magasabb fokot ért el, de a tudományt mégis csak ezen az alapon szerezte meg és építette fel a lelkében. Így minden alkotás, minden teremtés lejáródik, hogy helyet adjon egy tökéletesebbnek. És amikor a fejlődő lélek elérte az Istennel való kapcsolatát, az ő lénye, mint egy virág, teljesen kinyílik szépségben, tudásban, bölcsességben, világosságban; és akkor teljességgel kibontakozik a lélekben a beléje helyezett isteni gondolat, az a lényeg, amiért tulajdonképpen a teremtésbe hívatott. **Ez az a név, amelyen minden lelket szólít az Isten, mint a szentírásban van: „Neveden szólítlak téged”.** Amikor ezt az ő célját elérte, akkor egygé olvad Istennel. Nem úgy, mintha az ő lényege megszűnnék, hanem úgy, hogy Istenben tökéletessé válik, *az istenségnek részévé lesz*, Istenben él tovább. Istenben egygé olvad minden és mindenki, hogy Istennek újabb gondolatát, újabb tervét szolgálja az ő önmagában való megjelenésével és cselekedetével. **Ez így elmondva nagyon szárazon hangzik, azonban ez az egygé levés lényegében felfoghatatlan boldogságot és kimondhatatlan gyönyört jelent, amiről minden teremtett lélek álmodik.** Istennek mindnyájan részévé válunk, mint ahogyan része a testnek a kéz, a láb, a fej, és minden résznek együvé tartozásával válik a test teljessé, tökéletessé, mert az együttesnek az egyikre éppúgy szüksége van, mint a másokra. És mint ahogyan a szervek az embernek mint egységnek a testében harmóniában vannak egymással és egyik sem feljebbvaló a másiknál, mert mindnyájának együtt- és összeműködése adja meg a testnek a jó közérzést: ilyképpen vannak együtt Istenben a tökéletességre fejlődött szellemek. A szervek az emberben együtt alkotják az „embert” s az összesség egygé válik; vagyis a tökéletesen kifejlett emberben mindegyik szerv értékegységet nyer, mert nem értékesebb egyik és nem értéktelenebb a másik, mivel mind-egyik az „ember”-hez tartozik.

Így a szellemek is Istenben Istennel egységet képeznek és nincs közöttük felsőbb- vagy alsóbb rendű, mert mi-korra Istenbe érnek be, mindegyik megnyeri az ő ér-tékegységét, mert hiszen Istenné lesznek, amely egységnek parancsolója, fenntartója, egybefoglalója a Teremtő Isten, az Alkotó, vagyis az Atyaisten. Mint ahogy *az agyban székelő szellem* az összes szervek mozgását és működését a maga céljai szerint irányítja, úgy az Atya, a Teremtő is mindent, ami őbelő-le lett, összevonhat és új gondolat elvégzésére képesíthet anél-kül, hogy azok megszűnnének. Ez az örökkévalóságnak a „lejáródása”.

*

A fentebb elmondottakból következik, hogy a tiszta és töké-letes szellemek közötti hierarchia gondolata csak a bukott-ság következménye, valamint ugyanennek a következménye az a gondolat is, mintha az egyes teremtési periódusok és lejárodások az időben mennének végbe (ami nincs is) és hogy ezek szerint régebbi (!) korszakok szellemei magasabb fokozatot nyerhetnének, mint újabb (!) korszakok szellemei. Ha isteni dolgokról akartok elmélkedni, ne zavarjátok össze földi, emberi gondolkozási formákkal. Azok a szellemek tehát, akik munkájukat egy teremtési turnusban beteljesítették, az ő relatív tökéletességüket elérve, az Istenben vannak. Relatív tökéletesség nem jelent továbbtökéletesedési lehetőséget, mert *ami tökéletes, az nem lehet tökéletesebbé. Ez ismét csak az emberi bukottságból eredő gondolkozás terméke, amely a bukásban megszokta a fokozatok fogalmát, és attól magát megszabadítani nem képes.*

Minden teremtési turnus Istennek egy-egy terve, és az abban működő minden egyes szellem Istennek egy-egy önálló gondolatát zárja magába. Ezek a tisztaságukat soha el nem ves-zített, vagy újból elnyert szellemek a teremtési turnus lejáro-dása után teljes tisztaságukban ragyogtatják azt az isteni gon-dolatot, amely mindegyikben kiteljesedik. Más gondolatot ők

éppúgy nem tükrözhetnek, mint ahogyan az emberi testben nem végezheti a kéz munkáját a láb, vagy a szem munkáját a fül, mert mindegyik az ő rendeltetését van hivatva tökéletességre vinni.

A SZELLEMI SZOLIDARITÁS MÉLYSÉGEI

1. A duálszeretetről. (**)

Ádám és Éva allegóriája. — Mitől szenved csorbát a duál-szeretet? — Az adó-fél bűne és az elfogadó-fél hibái. — A nő a keleti vallásokban. — A nő felemelkedése az anyai szereteten keresztül. — A duálfelek találkozásai. — A duálok haladása együtt sokkal gyorsabb, mint külön-külön. — A keleti ember tévedése. — A keleti ember felfogása előtt zárva van a magasabb szellemvilág. — Házasság és önmegtartóztatás. — Szeretet és zsenialitás. — Isten minden áldását a jóknak szánja.

A lebukott kettős szellemek, akik egymástól elszakadtak, nem simán, hanem úgy törték, úgy szakították szét önmagukat, mint ahogyan az ember egy kemény tárgyat eltör. Ennélfogva a lelkük felületén, amellyel egymáshoz közeledni, vagyis a másik féllal összeilleszkedni próbálnak, szükségképpen ütközések állnak elő, mert az összeilleszkedés felülete nem sima és egymásba illő, hanem mindenféle szabálytalan formákat mutató. Hiszen minden ott törik el, ahol a leggyengébb. Tehát a kettős szellemek szétszakadása is minden egyes szellem párnál azon a részen történt, *amely részen a fejlődésükben megakadtak*, tehát amely részen a leggyengébbeknek bizonyultak. Azonban ne higgyétek, hogy ezek a kettősök azonnal, egy pillanat alatt törték szét, mihelyt bűnbe estek. Nem; *ameddig a bűn, a félreértés fel nem duzzasztotta, meg nem betegítette azt a közös fluidot, amely a kettőst összekötötte, addig mindig együtt voltak, még az alsóbb fokú világokon, a legalacsonyabb fokú életekben is.*

Hogy világosabb képet tárjak elétek, az Ádám és Éva allegóriájára utalok, amely teljesen megfelel a felsőbb rendű világokból lehullott kettős szellemek állapotának. Ezzel a le-

hullással nem voltak ők még a bűnökbe és félreértésekbe anyyira alásüllyedve, mint ahogy azt a későbbi életfolyamatok mutatták, és mutatják a mai állapotok. Különben is az Isten irgalma a bűnösökkel és a hibázókkal szemben minden egyes testöltés alkalmával óriási mértékben megnyilvánul. Jelképes beszédben azt mondhatnám, hogy olyan hatású a kegyelem és irgalom beavatkozása, mint a természeti világban a nagy hófűvésé, amely a mélyedéseket és magaslatokat kiegyenlíti, és egyforma sima felületté teszi. Az emberi életekben is az új testöltések erő- és élethullámvázai, amelyekkel az isteni kegyelem felruhazza a szellemeket, elfeledteti, azaz kiegyenlíti, és teljesen járhatókká teszi azokat a mélységeket és szakadékokat, amelyek az emberszellemek lelkében keletkeztek. Hogy ezek a szakadékok ne állják útját az elkövetkezendő fejlődésnek, amelyet *az Istentől jövő kiegyenlítő élet-többlet*, életáramlat van hívva hordozni, amely a valósággal, az igazsággal tölti ki azokat a mélységeket, amelyeket a szellemek bűnbeesésükkel vájtak. Tehát amikor a földre kerülnek azok a szellemek, akik magasabb világokból hullottak és hullanak alá, akkor a lelkükben el van homályosodva bűneik tudata. El van tompulva az emlékezésük, és csak a lélek finomabb érzésvilágában marad meg az a rezgés, amely őket új életükben a kiegyenlítés és helyreigazítás felé hajtja, és sejtésekkel látja el, hogy hogyan, miként lehet azt a feladatot beteljesíteniük, amelyet az ő kiegyenlítő végzetük eljűk szab. Nos tehát, ezek *a szétesett szellemek mind körül vannak véve azzal az életerő-többlettel, amelyet kegyelemből kapnak*, és mint új teremtmények állnak egymással szemben, s az ő benső, legtitkosabb énjükből az a rezgés, amely őket egymás felé hajtja, a vágy alakjában jut kifejezésre a tudatukban, az érzésvilágukban. Ezáltal azokat a szellemeket, akik egymáshoz tartoznak, és nagy ütközéseket még nem szenvedtek keresztül, ez a rezgés ismét egymáshoz kapcsolja a szeretetnek abban az elfelejthetetlen formájában, amelynek nem tudnak nevet adni, de amelyet, ha az emberi

tudatukban nem ismernek is, de a lelkük mindenesetre ismer. Ez az érzés kiegyenlíti és kiegészíti egymás vágyát, mert ebben az ő fejlődésük törvényét vannak hívatva betölteni. Tehát ez az érzés őket a beteljesülés felé tereli. Ha ezt a közös fluidot, amely később mind jobban és jobban kiépül, a lelkükben ápolják, és ezt nem éri valami igen nagy veszteség, akkor *sok életen keresztül együtt élhetnek*, és a fejlődésükkel emelik azt a törzset, azt a fajt, azt a csoportot, ahova őket a Gondviselés helyezi. Azonban hogyha ez az érzés csorbát szenved, és ebből az érzésből mindig kisebb és kisebb marad meg a lélekben, amely őket egymás felé vezet, akkor eltévesztik egymást. *Ez az érzés pedig akkor szenved csorbát, ha az egyik a másikkal szemben való szeretetkötelességét a külső burkolat áldozatává teszi.*^{1*} A bűnbeesés folytán a különvált kettős szellemek megtartják a maguk természetét és az ő különböző természetük folytán az ő bűnük is különbözővé válik. **A férfi szellem bűne** — mivel hogy ő erősebb, keményebb és durvább, mert neki a külvilággal és a természettel kell hadakoznia, és mivel elfordult az Istentől, tehát lefelé, az anyag felé irányítja az ő hatni vágyását, azaz az anyagi világokat akarja megtölteni az ő lelkének elfordult elveivel és ott akarja látni azok kikelését, felemelkedését, elszaporodását a világban — **a nagy hatni vágyás. A női természetnek elfordult állapotában szintén megvannak a maga hibái.** Mivel csakis őrajta keresztül hathat, csakis őrajta keresztül láthat eredményt a férfi, tehát **a női természetben tudatosá lett önzés kihasználni igyekszik a férfi akaratát. És elfajult természetével, meg tisztátalan elveivel, amelyeket magáéivá tett, amelyeket elfogadott, ő maga is a legtöbbször megmásítja azt az akaratot, amely őt előresegíteni törekszik, és letér rendeltetése útjáról**, mert nincs sem ereje, sem ideje, hogy kivárja az eredményt, amelyet a természettörvény időhöz és fordulókhoz kötött.

¹ * Az életnek a külső burkolata az, amivel a külvilággal érintkeznek a szellemek.

Tehát a férfi a pozitívabb, a nő pedig az örökké változó természet. És minél messzebb távolodnak el az Istentől, az Isten által a lelkükbe írt törvénytől, annál inkább kifejezi mindegyik a maga életével ezt a természetet, úgyannyira, hogy utoljára már csak mint ellenségek találkozhatnak egymással. **A férfi természetében kifejeződik a gőg, az önzés és a gyűlölet, a nő természetében kifejeződik a hazugság, a testiség, az anyag felé való vonzódás.** Amikor pedig a közös vonalra érkeznek, azaz amikor ez a két természet összetapadni készül — mert bárha gyűlölik is egymást és ellenségesül állnak is egymással szemben, azért ez a két természet mégis vonzza egymást — akkor a férfiban erősebben domborodik ki az érzékenység. Így a férfi elhajlása négy oldalról nagyobb, mint a női szellemé. **A férfinak küzdenie kell az önmaga természetével, azután küzdenie kell azzal a kialakult gyűlölettel és ellenségeskedő érzéssel, amely őt a női természettel szemben eltölti, küzdenie kell a természeti világgal és a női természet változókonyságával és alakoskodásával.** Ez az ellenségeskedés mindenütt kidomborodik, így az egész világon elterjedt vallásokban és elvekben és az emberek között megrögzített igazságokban is. Ez mind a természettörvényt utánozza és a nőt mindenütt, ha nem is mint ellenséget, de legalábbis mint alattvalót, mint rabszolgát, mint a férfi énjének egy járulékát kezeli. **Azért a nő a pogány vallásokban mindenütt mint zsákmány, mint préda, mint csak a férfi érzéki természetének kielégítésére szolgáló járulék szerepel.** S mivelhogy ez a gondolat, ez az elv uralkodik az összes pogány vallásokban, azért a nő lelkét mint alsóbb rendű lelket kezeli az az igazság, az az emberi törvény, amely a kettőt összeolvasztja, és ebből a kettőből a harmadikat, mint új eredményt ki akarja hozni.

*

A keleti vallásokban rögzített férfi-szellemek világosságban vannak ugyan, de nem teljes világosságban. A természet világosságát látják, azt érzik, mert ellene nem tehetnek semmit. Ez

a természet pedig, mint a bukásnak szintén egy óriási nehezéke, ott áll kettőjük között t. i. a férfi és a női szellem között, s míg ezt fel nem dolgozzák, addig nem találkozhatnak egymással, és addig nem vehetnek részt abban az örömben, ami a testétől megszabadult szellem újjáébredése, önmagára találása, ami egyszersmind az ő magasabb rendűségének a tudatát alakítja ki. **A keleti vallásokban sokáig élt szellemek, különösen azok, akik papjai, hirdetői, vagy bármiféle ilyen előjárói és úttörői voltak ezeknek a keleti vallásoknak, igen nehezen jutnak a duális megismerés állapotába. Ezt áthidalni, ezt feldolgozni nem akarja egyik sem, úgy hogy azt lehet mondani, hogy majdnem kizárólag a nőre hárul ez a nehéz munka.** A nő pedig — bár a változékonysága el is térítheti őt rendeltetési útjából — hogyha megérezte a felsőbb rendű életnek a lelkére való hatását, éppen mert mozgékonyabb, mert nem olyan rögzített, hanem a lelkének természete örökké változó. Örökké kutató, örökké kereső, azáltal, hogy élénkebben vesz részt az érzelmi életben, az érzéseinek nagyobb és tisztább kialakítására tesz szert azok által a szenvedések és megaláztatások által, amelyekben őt a pozitív természetű férfi-elvek részesítik. **Így a nő sokkal hamarabb emelkedik felfelé éppen a megalázottság és a megtöröttség folytán. A gyermekek világrahozása által az anyai szereteten keresztül pedig nemesedik, tisztul a lelki érzése, tehát a férfival való lelki érintkezési pont is,** amellyel az egészen mélyre esett szellemeket a természetnek egymás felé terelő ereje, mintegy a harmadik teremtmény kialakítása érdekében egymáshoz hajtja, bármennyire ellenszegül ennek egyik is, meg a másik is. Ebben az állapotban, ebben az időpontban az ennyire mélyen süllyedt szellemeknél az ú.n. érzékiség a természetnek nagy egygé tevő, egygé olvasztó akaratát juttatja kifejezésre a férfi és a nő között. **Hiszen ha ez nem volna, a természetnek mindig újra meg újra kellene egy-egy világ alkotásánál megkezdenie a maga munkáját; nem lehetne egy folytatólagos teremtés,**

egy folytatólagos javulás lehetősége. Tehát *az érzékiségből kibontakozva, az anyai szereteten keresztül kiemelkedik a nő lelke a nemesebb, tisztább érzések világába,* és ebből a kisugárzásból, a nő nemesebb, tisztább érzéséből a férfi felé is képződnek vonzó sugarak, amelyek a férfi lelkében is érzéseket keltenek. Ezek nyomán minél több érzésvibráció indul meg a férfi-lélekben, annál inkább a tudatára jut annak, hogy ketten együvé tartoznak, s hogy nekik nem kell és nem szabad elválniuk egymástól. **Ebből a kiépült érzésből fejlődött ki a családi élet gondolata, fogalma. Mivel pedig a családi élet a fejlődésnek, a tisztulásnak, a javulásnak az első gyökere, ezentúl már ebben mindketten közösen ápolják ezt az érzést. Úgy hogy most már ez a kialakult érzés vezeti őket a fejlődés vonalán felfelé, egészen addig, ameddig csak az elfajult természet mindkettőnek a lelkében külön-külön át nem alakul tiszta, mennyei természetté.** Minél haladottabb egy szellem, annál jobban és tökéletesebben ki van benne fejlődve a szeretet a családja iránt, és hogy ha már a család iránt ki van fejlődve a szeretet, annál tökéletesebben kifejlődik a faj iránt; ha a fajszeretetben már letette a vizsgát, akkor tovább fejlődik felfelé abban a szeretetben, amely már az egyetemes világgal és az egész teremtett természettel köti őt össze. Tehát a világ eljutott erre a felfogásra, és elméletben el is fogadja, hogy tulajdonképpen miként és hogyan kellene élni. Azonban a lelki természet még nem fejlődött ki, és azok a csiszolások, azok a helyreigazítások, amelyek ebben a lelkileg felfejlődött korban is befejezetlenül állnak előttetek, mint magatok is látjátok, sok hiányt, sok hézagot mutatnak egy-egy életben, amelyet nem töltött be az az igazság, amelyet az emberszellem már elfogadott igazságnak, de az életét még nem dolgozta át annak megfelelően. A keleti férfi soká soká megtartja a nővel szemben a birtoklás jogának elferdült gondolatát, ezt az elferdült elvet, és hurcolja magával mint valami nehezéket sokszor még azután is, amikor már a tökéletesebb igazság birtokában hiszi magát.

Krisztus azonban — aki a világnak az Igét hozta, s ezzel az Igével kiegészíti és kiegyenlíti az emberi természetet az Isten törvénye szerint, és úgyszólván tökéletessé teszi — védelmébe veszi a nőt, s egyenlő helyre állítja a férfival. És mindkettőnek külön-külön és együttvéve is megadja azt a fejlődési lehetőséget és szabadságot, amely minden teremtett szellemnek jár. És aki ebben a szabadságban, ebben az igazságban csak nagyjából is elvégzi a maga lelkén azt a munkát, hogy legalább valamennyire kialakult egyéniséggé válik, s aki hisz Őbenne és keresi Őt, annak a sorsát Ő a kezébe veszi, és gondviselésével úgy egyengeti az utakat. Hogy akik összevalók, azok fejlődésük útjának különböző pontjain érintkezessenek, s mozgásaikkal súrolhassák egymást lelkileg, és ez által a súrlódás által felfigyeljenek a közös rezdülésre. Hogy ez a rezdülés mindegyik szellem félnek tudtára adhassa, hogy ők tulajdonképpen együvé tartoznak. **És ha ez az érzés eléggé tiszta, és azokat az utolsó simításokat, mint kiegyenlítendő feladatokat, a saját lelkén mindegyik felismeri, akkor egymásra találva óriási változáson mennek keresztül: ismét megkezdhetik a paradicsomi életnek azt az emlékét továbbépíteni a lelkükben, melyet a folytonosan mélyebbre és mélyebbre való süllyedés által elhalványítottak.** És hogyha ezt a célt a lelkükben megértik, akkor boldogságról boldogságra, eredményről eredményre mindig feljebb és feljebb emelkednek. Hiszen immár a lelküknek egy óriási nagy hézaga, egy óriási hiánya ki van töltve annak a természetnek az összeolvadása által, amely őket megromlott és elszakadt állapotukban mind nagyobb és nagyobb bűnbe, mind nagyobb és nagyobb tévelygésbe sodorta.

Az egymásra talált szellemek lelkében, ha érzelmi harmóniában vannak, az Isten hangja tisztábban hallatszik. Az Isten akaratát pontosabban megérik, az Isten Lelkének erejét nagyobb erővel és nagyobb alázatossággal vonják magukhoz: *egyszóval együtt könnyebben győzik le a még bennük lévő sátáni elveket,*

vagyis a tévelygéseknek azokat az árnyékait, amelyek őket a boldogtalanságba vonzhatják.

Azonban akik ezt önmagukban nem tudják, vagy csak nehezen tudják kialakítani és kénytelenek újból és újból próbálkozni nem hozzájuk tartozó szellemekkel, akiknek a lelkében nagy eltéréseket kénytelenek tapasztalni, azok mindig ott állnak a mesgyn, a kísértés szélén, mert sohasem tudják, merre van a helyes út, merre van az igazság, amelyet kövessenek. A lelkükben kialakulni kezdő szeretet érzése, az engesztelési vágy a törvényes út felé, a kiegyenlítőds felé vonzza és hajtja őket. Szeretnének harmóniában élni egymással, szeretnének megértő, békességes életben megpihenni, illetőleg az ő fáradt lelküket megpihentetni. Azonban mivel nem a saját lelki felükkel köti össze őket végzetük, ez olyan állapotot hoz létre, mint hogyha egy cserépedény kettétört részeiből nem az összetartozó, hanem az össze nem tartozó részeket akarnák összeilleszteni. Ez csak még nagyobb hiányokat mutat; az egyik helyen nagy kiálló szöglet, a másik helyen pedig egy-egy hézag képződik, amelyen keresztül elfolyik a megértés, és a békés együttes a meg nem értésnek és félreértésnek martalékává válik. Mert a sátán minden hézagba beleszorítja a maga gondolatát és érzését, hogy megzavarja a harmóniát. Tehát tökéletesen harmonikus házasság, tökéletesen boldog szerelmi együttes el sem képzelhető azok között, akik nem tartoznak össze egymással. És mégis a kiegyenlítés törvénye ezeket az össze nem tartozó feleket is sokszor összekapcsolja egymással a hibáik, a mulasztásaik révén; sokszor nagy bűnök kiegyenlítése és szeretetté való átváltoztatása céljából, sokszor pedig azért, hogy mind-egyik lélek tanuljon, okuljon, tapasztalatot szerezzen, hogy még erősebben életre keljen benne a vágy, hogy keresse, kutassa az ő lelkéhez tartozó felet. Gyermekeim, ebben a chaosban hit nélkül nem lehet előrehaladni, hanem csak hittel, csak Istenben bizakodva, csak Krisztusra tekintve. Mert Krisztus ott áll mind az egyik, mind a másik előtt. Krisztus azt mondja

mind a férfiban, mind a nőben kialakult tévedésekre és hibákra, hogy mindezeknek el kell múlniuk. A gőgnek, az önzésnek, a gyűlöletnek, a haragnak, a hazugságnak, az érzékiségnek, a testiségnek, az anyag imádásának: mindennek el kell múlnia a lélekből. Úgy az egyiknek, mint a másiknak törekednie kell tehát a saját természetének megfékezésére és megtisztítására.

S hogyha ezek a különböző lelki természetek a saját világukban semmiképpen meg nem érthetik egymást, de elfeledkezve önmagukról, elfeledkezve a múltról és azokról a hibákról, azokról a tévedésekről, amelyeket a bűnbeesés alakított ki a lelkükben, lelki tekintetükkel elmerülnek a Krisztus által megmutatott igaz és tiszta eszmékben, akkor elhalkul a megmértelyezett emberi természet szava. Elfakul az emberi vágyaknak és kívánságoknak a csillogása, amely az ember lelkén keresztül a szellemet a maga igazságához kötötte le, s a maga kialakult elveinek rabszolgájává tette. És mindegyiknek mintegy új világosság derül fel a lelki szemei előtt, s az önmaga megismerésével mindegyik belátja, hogy hibás, tévedő, bűnhődő és szenvedő lélek, akinek meggyógyulása egyedül Isten kezében van, amit csakis az ő szent Fián keresztül nyújtott újjáteremtő, bűnbocsátó kegyelem által tud megszerezni. **Akik ezt igazán belátják, azok az emberlelkek megérnek arra a fokozatra, amikor az Isten Lelke csakugyan leszáll közéjük, hogy kiegyenlítse a folytonossági hiányokat és betöltse kegyelemmel, hittel, reménységgel, s azzal az alázatossággal, amire az emberi léleknek feltétlen szüksége van.** És akkor a lelkek újjászületnek, ráismernek egymásra, és ki-ki meglátja a másikban azt, aki neki van rendelve, akit az ő lelke keresett. Ennél többet a földi ember ne kívánjon, és ne várjon; ennél nagyobból ne is álmodják, mert ennél ragyogóbb reménységet úgysem tud elképzelni a saját duáljában sem.

De ameddig a földi ember erre nem tudott eljutni, ameddig a lelke nem tudta levetni külső, hibás természetét, addig legyen bár az ő élettársa a saját lelkének elszakadt másik

fele, vagy a hozzá legközelebb álló szellem, akihez a leglobogóbb érzések vonják őt: a lelki összeolvadásnak, a boldogságban való elmerülésnek gátat szab mindkettőjük hibás természete. Ezt a gátat nem tudja sem az egyik, sem a másik áttörni, vagy föléje emelkedni, csak akkor, ha arra az útra lépnek, amit az előbb mutattam, hogy a Krisztus igazságában és kegyelmében elmerülve ismerjenek egymásra, mint Isten gyermekére. Hogyha így egymásra ismernek, s ledőlt a bálvány, amelyet a tévelygés állított fel, és kettőjük lelke megtalálta egymást, akkor Isten megáldja, megszenteli, megigazítja és felemeli, megtisztítja és kegyelmébe fogadja őket. S akkor előttük áll a végtelenség a maga csodáival, hogy annak szemlélésébe merülve megtalálhassák az önmaguk lelkében az egymással való kapcsolatuknak és az Istenhez való tartozandóságuknak nagy titkát. Ez a végtelenség, amely előttük áll, telve van szépségekkel és gyönyörűségekkel a részükre. De ameddig ezt elnyerhetik, ameddig ezt magukénak mondhatják, addig küzdeniük kell. *Nem egymással, nem a világgal, nem a teremtéssel, hanem a maguk természetével, a saját lelkük tévelygéseivel, amelyek őket szétválasztják, amelyek őket az összeolvadástól visszatartják.*

*

A keleti ember általában egy nagy tévedésbe szokott beleesni, amikor azt gondolja, hogy a lelkében a nőhöz való tartozandóságot megölte, és ha valamiképpen az érzékiség béklyójából kiszabadította az egyik lábát, akkor már urává lett önmagának és az egész alsóbb rendű természetnek. Nagyrészt így vannak a ti szerzeteseitek is. Ez okozza a későbbiekben a nagy csalódásokkal telehintett haladási úton a fáradtságig tartó zarándoklást. Az emberi nagyot akarás, az emberi túlemelkedettség teszi ezt, mert az ember nem tudja, hogy ki ő, mivel küzd, kivel küzd; azt sem tudja, hogy mi ellen kell küzdenie, s azt sem, hogyan küzdjön. A legkisebb eredmény megszedíti, és a világ urának képzeleli magát. Pedig talán

éppen akkor érik meg a lelke egy olyan csalódásra, amely őt összetöri és minden számításától, minden reménységétől megfosztja. Az ember nem tud behelyezkedni az isteni gondolatba, az isteni akaratba. **Még azok az emberek is csak alig-alig tudnak behelyezkedni, akik előtt ott áll az Isten Igéje. Annál kevésbé tudhat a keleti ember, akinek minden igazsága, minden vezető világossága csak addig érhet el, ameddig az emberszellem fel tud emelkedni** a következtetésekkel és azokkal az igazságokkal, amelyeket abból a világból hozhat le, amelybe a testét otthagyo emberszellem emelkedni képes. Jóllehet uralja az alsóbb rendű világot, uralja az asztrálvilágot, sőt uralhatja még a magasabb világot: a mentális és részben a kauzális világot is, azon felül azonban már nincsen bejárata a szellemvilágba, amely a maga szellemi törvényével elzárt terület, ahova már nem juthat be. S mivelhogy ezeket a törvényeket tisztán és világosan nem ismeri és nem is ismerheti, tehát kialakítja, kiszínezi a képzeletével, amihez azonban a festéket a földből, a földi ember gondolatából és érzéséből veszi. S mivelhogy a földből veszi, az nem mentes a tévedésektől.

Azért a legnagyobb törvény a szeretet törvénye. De akik megtartóztatják magukat azért, mert az Istennek akarnak munkálkodni, jól teszik, mert hiszen jobb, szebb és igazabb a tisztaság megtartása, hogyha a szeretetnek a családi életben elérhető fejlődése nem áll arányban azokkal a munkákkal, amelyeket a földi ember el akar, vagy el vél végezhetni. Mert hogyha nem a szeretet a családi élet összekötő kapcsa, hogyha nem a lelki összeolvadás és a kiegyenlítődés a cél, hogyha nem a szeretetben való kiegyenlítődést és a léleknek puha, meleg pihenő otthont nyújtó alkalom az az együttes, az a kapcsolat, amelyet az ember a házasság által teremt magának, akkor sokkal jobb, hogyha az ember önmegtartóztató életet él. És nem fertőzteti meg magát az érzékiséggel, amely sem nyugtot, sem békét, sem a fejlődés lehetőségét nem biztosítja számára. Tehát akik már az átlagos színvonalon felülemelkedtek, s a magasabb világok

igazságának szintjére érkeztek, és a maguk lelkének kincseit akarják széthinteni, amely kincsek olyan értékűek, hogy nemcsak egy családnak, egypár embernek, hanem talán egy nagyobb csoportnak a megvilágítására, vezetésére és tisztítására alkalmasak: azok számára a házasság már nem mint célt betöltő eszköz, hanem inkább mint akadály áll a lélek előtt. Mert akik önmagukat feláldozzák, azoknak több gyermekük van, több neveltjük van, akiknek a gondját hordozniuk kell, mint akik szültek, mint akik családot tartanak fenn. Krisztusnak az egész emberiség a családja. És akiken az Isten valami nagyot akart művelni, azoknak az életében ritkán látjátok meg a családi élet kötelékéhez való hozzátapadást.

*Azonban ebből sem lehet és nem szabad az embernek dogmát és leszegezett igazságot kialakítania a maga számára, mert vannak, akik nagyot, szépet és igazat cselekedtek, s talán éppen a női lélek behatása alatt tudta a férfi azt megvalósítani, mert önmagában gyenge lett volna rá és így szüksége volt egy támaszra, szüksége volt egy erősítő forrásra, ahova a lelke időről-időre megtérjen pihenni. S vannak, akiknek a család az ő nagy munkájuk mellett nyugalmat és pihenést, üdülést jelent. Ezek olyan szellemek, akik egy csoportban igyekeznek tömöríteni a maguk szeretetét, hogy onnan azután többeknek legyen mit kivinniük az életbe, és hogy legyen egy fluid, amiből később érdemesebb, nagyobb munkát végző szellemek meríthessenek, vagyis benne testet ölthessenek. Vannak azonban, akiknek ez nem szükséges, akik megállják önmagukban is a helyüket az élet viharában. **Tehát nem az a fontos, hogyan él valaki: házasságban-e vagy anélkül, hanem az a fontos, hogy akár házasságban, akár anélkül él az ember, betöltse az Isten törvényét, az Isten akaratát, amely mindenkor: a szeretet.** Ameddig az ember a földön él és nem érintkezik másokkal, nem méri össze az ő lelki eredményeit más lelkek eredményeivel, addig nem tudja mit ér ő. Hiszen vannak nagy prédikátorok, akik az igazságot elméletileg a legszebb formába öltöz-*

tetve, a legmegnyerőbben tudják prédikálni, azonban mint emberek a környezetükre nézve elviselhetetlenek. Vannak, akik nagyot cselekszenek, az emberiség számára üdvös dolgokat hoznak létre, és sokan áldják is a nevüket kint a világban, de a közeli hozzátartozóik alig bírják elviselni a zsarnokságukat.

Az ilyen dolog mindig a léleknek egyoldalú fejlettségét és egyidejűleg a másik oldal elhanyagolt voltát jelenti. **Tehát ha valaki boldog akar lenni, s ha valaki igazán használni akar a világnak, embertársainak és szellemtársainak, annak legelső sorban az ő legközelebbi hozzátartozóinak kell használnia;** az ő emberi természetét kell aszerint idomítania, mint ahogyan a vérengző vadállatok is kellő idomítással mindenhez hozzá lehet szoktatni, míg ellenben egy közönséges házi macskának, vagy egy házörző ebnek nem lehet hasznát venni, ha az vad természetű. Ezzel azt akarom mondani, hogy legyen bár valaki rossz, elhanyagolt, fejletlen természettel küzdő, de hogyha igyekszik ezt a fejletlen természetet az ő felsőbb rendű énjével legyűrni és az Isten igazságával telítve dolgozni önmagán, az, még ha vérengző, vad természete van is, a természetét elviselhetővé, szolgálatkésszé, hasznossá teheti a körülötte lévők és az egész világ számára. Azonban legyen valakiben csak egy kevés hiba — ami t. i. öelötte kevésnek tűnik fel — és legyen jámbor természetű, igazságokkal megtelített, de csak egy kicsiny tévelygés legyen benne, amelyen nem hajlandó változtatni: máris elviselhetlenné válhat a közeli hozzátartozói részére, még ha a legszebb eszmékkel és törekvésekkel van is eltelve, de önmagát nem tudja, és nem akarja megalázni, hanem a saját önzésének és tévelygésének mindig szabad teret igyekszik biztosítani.

Tehát ki cselekszik nagyobbat: az-e aki az ő — mondjuk — vad természetét szelíd komondor-természetté igyekszik megtörni az idomítás segítségével, vagy pedig az, aki eredetileg szelíd komondor hivatását betöltő természetével vadállattá válik?! Kétségtelenül az előbbi. És az végez tökéletes munkát,

aki mind kívül, mind belül elvégzi a maga kötelezettségét és nem hagy maga után sem fájdalmat, sem betöltetlen hézagokat, amelyeket a tévelygés hozott létre a lelkében. *Lehetnek lángelmék; zsenialitásuk az eget magasságáig érhet, de ha a szeretet nem tölti be a lelküket, s amerre a lelkük titáni megmozdulásával elszáguldnak, maguk után csak pusztulást hagynak hátra: hiába volt a fény, amelyet maguk után hagytak, az a fény a haladásuk útján csak pusztulásra világít reá és az a pusztulás még akkor is csak pusztulás az igazság világosságánál szemlélve, ha fényük a fél égboltozatot beragyogta is.* **Az ember a kicsinyben, a közelfekvőben töltsse be mindazt, ami rábízott; és ha még marad a lelkében felesleg, amit szétszórhat a világba, szórja szét és boldogítsa vele a világot, de elsősorban azokat, akik hozzá legközelebb vannak.** Így magától értetődik, hogy a férfinak elsősorban a nőt minden tekintetben magához kell emelnie, körül kell vennie a szeretetével, a védelmével, hogy ne érezze annak hiányát. Azután abba a szeretetbe, amelyet a kötelesség kitágít, bele kell foglalnia a gyermekeket is; velük szemben is mindent el kell végeznie. Ezenkívül az embernek be kell töltenie a kötelezettségét a barátaival és az ismerőseivel szemben, sőt be kell töltenie Isten törvénye szerint még az ellenségeivel szemben is. Mert hiszen a rossz a rosszat meg nem védheti, mivel a két rossz érintkezéséből csak egy harmadik rossz keletkezhetik, ami addig még nem volt. Két szeretetnek az érintkezéséből, mint eredmény, egy magasabb rendű szeretet keletkezik, míg két rossznak az érintkezéséből csak gonoszság keletkezik. Így tehát Isten kezében a rossz nem valami kiegyenlítő faktor, mint ahogyan azt egyik-másik spiritista tévesen magyarázza, mert **Istennek nincsen szüksége arra, hogy a rosszat a rosszal büntesse, hogy a rossz jóvá legyen. Istennek nincs szüksége fegyverekre, háborúra, nincs szüksége azokra a gonosz eredményekre, amelyek a rossz nyomán fakadnak. A rossz önmagát bünteti a folytonos elfajulás által. Hogyha Isten a rosszat mégis**

jóra fordítja, az csak azok számára hoz végeredményben jót, akik Istenben bizakodva hordozzák el a rosszat minden következményével együtt. Így fakadhat a rosszból áldás a hit által és a békességes tűrés által. De a rossz önmagában véve semmi jó munkát nem végez, mert ha a rossz jó munkát végezhetne, akkor meg lenne a létjogosultsága és helye a jóval szemben. De mivel a rossznak nincs létjogosultsága, tehát Isten a rosszat mindaddig elveti, ameddig néminemű jó eredményt nem hoz ki önmagából.

Isten áldását adja a rosszban és hamisságban elmerült emberek világára és megadja nekik, amit kérnek, és amit az ő kegyelméből jönnek lát. *Hogy azt a rossz eltulajdonítja, és a jótól elveszi, az az ember hibája és bűne. Nem mintha az Isten a rossznak ezt megadná, mert nincsen semmi, ami a rosszat megilletné, csak az, ami az ő rosszasságának a következménye.* Ami áldást Isten ad a földre, azt mind a jónak adja az ő kegyelméből és azoknak, akik javulni akarnak. *Hogyha csak egy kicsiny jóakarát, csak egy kicsiny jóra való hajlandóság ébred is az emberi lélekben, Isten sok jóval megáldja azt, úgyannyrá, hogy az emberi lélek nem is álmodhatja meg azoknak az ajándékoknak a sokaságát, amelyekkel Isten őt csak egy földi életen keresztül is elhalmozza.* **Így tehát az emberi lélek minden jó felé való megmozdulását, minden igaz felé való vágyódását számon tartja a kegyelem Istene.** És ha valaki megbánva bűneit szakítani akar velük, megadja az Isten a megpróbáltatásokat, az ütközéseket, hogy a lélek a maga szándékait, a maga eltökéléseit, mint valóságot, mint igazságot hozhassa át magával eredményképpen a szellemvilágba. *De megadja az áldásait is, hogy a lélek ne legyen kénytelen szegényen és nyomorultan megtérni, hogyha nem sikerült a próbát mindig mindenben tökéletesen megállania. Azért tehát amit az ember élvez, az nem érdem, és a rossz, amit elszenved, nem következmény, nem bűnhődés, nem büntetés, hanem mind az Isten ajándéka; ha pedig az Isten valamit jónak ad, azaz segítségül a ti*

földi életetekben, azt ne találjátok rossznak, mert amit az Isten megtisztított és megigazított, azt az ember nem ítélni lehet meg az ő tudatlanságával, az ő sötétségével.

2. A hasonló lelki természetek összetartozandóságáról. ()**

Az egyszerűség szükségessége. — A lelkeket összekötő titkok. — A jelen korszak vezető elve. — Az egymásra-találás boldogsága.

Nincsen arra szüksége a léleknek, hogy *mint ember* sokat tudjon, és *emberi* értelmével kutassa a végtelent: egyszerű bölcsességre van szüksége, amellyel a lélek érzi meg az Isten közelségét azokban az igazságokban, amelyekkel táplálkozik. Minél inkább fel tudja bontani a lélek, és minél inkább fel tudja használni ezeket az igazságokat az ő emberi életében, annál közelebb van ahhoz a célhoz, amelyet az ő természetes életében maga elé tűzött. Ez a szó, hogy „természetes élet”, itt nem a földi életet jelenti, hanem az ő benső természetéhez legközelebb eső célt. Mert hiába akar valaki egy tőle igen távol eső célt úgyszólván folyton a szeme előtt tartani; ha nem tud önmaga körül, a maga természetében dolgozni és nem tudja önmaga körül a saját lelke számára a tápláló erőket összeszedni, akkor nem tud egy lépést sem tenni a távoli cél felé. Tehát a lélek mindig a saját természetéhez viszonyítva keresi meg azokat az állomásokat, amelyeket mint célt tűz maga elé. Hiába mondja, és hiába mutatja meg valaki annak a léleknek azt a távol eső igen ragyogó igazságot, ha azt sem feldolgozni, sem magáévá tenni nem tudja, sőt még csak mozdulatokat sem tud tenni érte, mert gyenge, fáradt, erőtlen. Tehát hiába vágyik olyan után, amit elérnie nem lehet. És éppen, mert azokat a távol eső igazságokat én az ember lelkéhez felbontva közel igyekszem hozni, azért találja meg bennük az emberi lélek, aki egyszerűsége és igazságra törekszik, azokat az örömeiket, amelyek őt táplálják, és erőhöz segítik, mert úgy érzi, hogy közelebb jutott a célhoz. Mindamellett, amikor az első állomást el-

érte, ezeket az énáltalam megmutatott igazságokat még mindig nem dobhatja félre, sőt még a második, harmadik, ötödik, tizedik állomásnál sem, mert az elért állomásokról visszatekintve, mindig bensőbb, értékeesebb, ragyogóbb igazságokat fog bennük találni, amelyeket ismét csak el kell érnie. Én igyekszem az ember lelki világához közelebb hozni azokat a távoli igazságokat, amelyeket csak azok értenek meg, aki már magukban elvégezték a munkájukat; de főképp azokért dolgozom, akik még csak alig-alig, hogy meglátták, hogy nekik dolgozniuk és tanulniuk kell, hogy ezek is használhassák, és a magukéivá tehessék azokat a nagy és ragyogó isteni igazságokat.

*

Minden egyéni lélek más és más gondolatokat hordoz magában, amit az Isten a teremtés pillanatában az ő lényébe elhelyezett. Ez a gondolat alkotja az ő szellemi és lelki természetét. *Akiknek a lelkében egymáshoz közel eső gondolatok vannak elhelyezve, azok vonzódnak egymáshoz és szeretik egymás társaságát.* Mert még ha nem is fejeződött be teljesen, csak valamennyire megindult bennük az a fejlődés, amely lebontogatja a lélekről a tévedés folytán ráakódott leplet és árnyéket arról a gondolatcsíráról, amelyet tökéletességre kell vinnie és valósággá tennie a léleknek, az ilyen lelkek már az első találkozásnál, az első pillanat alatt megérik, hogy *valami kimondhatatlan titok köti őket össze lélekben.* Amely vonzásnak még akkor sem tudnak ellenállni, hogyha az ő elfordult és elfajult természetüknél fogva gyűlölik is egymást. Ha nem is tudnak megegyezni, ha nagy differenciák támadnak is közöttük, annyira, hogy az ilyen eltérések következtében szétszórja őket az a villamos áram, amely időről-időre tüzes kisülésekkel árasztja el a lelküket, úgy hogy nem képesek együtt maradni. Amikor azonban a lélek megcsendesedik, és az indulatok megpihennek, újra meg újra érzi az ember megcsendülni magában

azt a vágyat, amely bizonyos emberekhez, bizonyos lelkekhez fűzi őt.

Tulajdonképpen ez az a vágy, ez az az összeköttetés, amely népeket, nemzeteket, fajokat, családokat is egymáshoz köt. *Ez az a kötelék, amelyben jönnek, születnek, meghalnak; idők múltával ismét szétszóródnak, más nemzetiségekbe, más fajokba viszi őket a testöltés törvénye, de a léleknek a vonzódása ismét csak összehozza őket.* Nem az egyénnek az egyénhez való vonzódása, hanem a lélek lényegébe elhelyezett gondolatnak a másik gondolathoz való kapcsolódása az, ami újra meg újra összetapasztja őket. Ez még a szférákban sem respektálja azokat az elhatároltságokat, azokat a fokozatokat, amelyek ott állnak szellem és szellem között. Ez az a hatalmas erő, amely egyes alkalmakkor, amikor közel esnek egymáshoz, a szeretetnek felbonthatatlan titokzatosságával soha szét nem szakítható kötelékeket fon a lelkek között. Ennek a szeretetnek az ereje kényszeríti a boldog ragyogásban élő szellemeket arra, hogy az ő lelki rokonságukhoz tartozókért munkát vállaljanak úgy az alacsony szférákban, mint a fizikai világban, a földön.

Meg van határozva, hogy bizonyos korszakban bizonyos gondolatformákba rögzített lelki csoportoknak célhoz kell érniük. Ezt nevezhetném eleve elrendeltségnek. Ebben az egész korszakban azok vannak életbe szólítva, akik ennek a korszaknak világfejlesztő vezető elvét képviselik. *A mostani korszak vezető elve a krisztusi eszme. Tehát akik eleve elrendeltségüknél fogva a krisztusi eszmére elhívtak, akiknek a lelkében az Istennek ez a gondolata kiteljesedhetik, azok egyet képeznek, s Isten megnyújtja a kegyelem idejét, hogy ezek az eleve elrendelt szellemek elkészülhessenek. És megrövidíti a szenvedések és próbák idejét, hogy ezek az eleve elrendelt lelkek el ne fogyatkozzanak, hanem odaérhessenek, ahova az erősek, az értelmesek jutnak, akik az ő lelkük bölcsességével annak idején fel tudták fogni, meg tudták érteni az Isten akaratát. Mert nem az a bölcs, aki a földi tudományok-*

ban, a hiábavalókban nagyot ér el; *nem az a bölcs, aki a földi bölcseletet önmagából kihozza és könyveket ír az ő esetleg téves elgondolása szerint.* **Hanem az az egyszerű lélek, aki keresi és kutatja az értelmével a célt, amiért életre hívatott. Akii ezt keresi és kutatja, az mihamarább rájön, hogy minden más felesleges, minden más csak keret az emberi életben; egy a szükséges, hogy a teremtett szellem megtalálja Teremtőjét, Vele összekapcsolódjék, hogy megindulhasson az ő igazi fejlődése. Ezek a bölcssek megtalálhatók azok között is, akik semmiféle írást nem ismernek, mert ez a bölcsesség a léleknek leszűrt tudományos tapasztalata.** Ez a bölcsesség elvezeti az ember lelkét a titkok megismerésére; ezzel a bölcsességgel olyan homály oszlik fel előtte, olyan titkokat ismer föl, amelyeket az emberi tudósok, az emberi bölcssek képtelenek magukéivá tenni, hogy belőlük a maguk személyének dicsőséget szerezhessenek.

*

Ti látjátok, hogy én ezeket az egyszerű lelkeket keresem, akik egyszerűségükben bölcssek, mert ezek el vannak híva az üdvösségre. **Akik pedig tudósok, akik emberileg bölcssek, azokat nem hívom, mert az ő benső lelki világukban sokkal több az, ami ellene mond a jónak és igaznak, mint amennyit le lehetne dönteni azokkal az eszközökkel, amelyek ezekben az utolsó időkben az ember megmentésére adattak.** A szeretet az, ami összeköti a lelkeket évezredekken keresztül, s nem engedi őket messze eltévedni egymástól a szférákban sem, mert ha másképp nem, áldozatok árán igyekszik felemelni egyik a másikat. Ezek a fölemelések mindig nagy örömet, nagy boldogságot okoznak azokban a csoportokban, amely csoportok már megismerték egymást, amely csoportok már megtalálták egymás lelkében azokat a kiegészítő gondolatokat, amelyekre szükségük van, hogy boldogok lehessenek. **Mert egymásra találni az az égi titokzatos üdvösség és boldogság, amelyet Isten a részünkre, mint beteljesülést fenntartott,**

amikor egymás lelkében elolvashatjuk az Istennek hozzánk küldött kiegészítő üzenetét. S amikor megérezzük ebben az összetartozandóságban, az Istennek ebben a hozzánk küldött üzenetében, a bennünk kiformalódott isteniségben, hogy ő az, aki bennünk van, és velünk lakik; ő az, aki mindenben minden, akkor teljesedik ki az a nagy és titokzatos ígéret, amely kezdetől fogva hajtott, vonzott bennünket minden elesésen, kárhozáton, szenvedésen és boldogságkeresésen keresztül Őfelé, az Isten felé. Mert hiszen, testvéreim, láthatjátok magatokban, ebben a jóban szegény életben is, hogy *milyen egyedül érzitek magatokat olyan lelkek csoportjai között, akiknek vágyai, gondolatai, törekvései a tiéitektől messze esnek*, akik más irányban keresik a boldogságot, mint amely irányban ti véltétek azt feltalálhatni. Úgy érzitek, mintha minden ellenetek esküdnék, mintha minden valami másik világ természetét bontaná ki körülöttek minden egyes gondolattal, minden hanggal; és magatokra hagyatva érezni véltétek az Istentől való elvetettségnak nehéz fájalmát. *Milyen enyhületet, milyen boldogságot jelent ilyen körülmények között csak két lélek közös gondolata, közös vágya és törekvése is, ha ezt egymással megoszthatják!* Mindjárt nem érzitek magatokat Istentől elvetve. Hát még amikor többen találkoztok egy gondolatban, vágyban, törekvésben és célban! Mikor így egymásnak örültök, akkor megértitek, hogy milyen nagy igazságot mondott az Úr, amikor azt mondta, hogy *„Ami kor ketten, vagy hárman összegyűltök az én nevemben, én veletek vagyok”*. Mert valóban, ha ketten Istent egyforma vágygal, és egyformán igaz lélekkel keresik, és mindketten levetik magukról az emberi tévelygés ruháját, az emberi gögöt és hiúságot, s kinyitják egymás előtt a lelküket, és egészen megértik egymást, akkor a békességnek, az örömnak a lelke, az Isten igazságának világossága, mintegy a Szentlélek ajándéka, megáll közöttük. És gyönyörködteti őket azokban a mennyei kicsiny szikrákban, amelyeket a lelkük egymás érzésében és gondolatában felfedez. Ezért ti, akik egy célban vagytok elhí-

vatva, hogy abban munkálkodjatok, akik megértitek egymás lelkének a vágyát, törekvését, gondolatát, akik egymás előtt levetitek a külső ember tettető ruháját, még akkor sem tudnátok egymást tartósan nélkülözni, ha közöttetek mint emberek között nézeteltérések és megbotlások, vagy ehhez hasonló zavarok támadnának. Visszasírná a lelketek a megértésnek azt a pillanatát, amikor a lelketek egymásra talált, és az Isten Lelkét érezte közöttetek szétsugározni.

Akiket az Isten Lelke az ő világosságával és szeretetével így átfogott, azoknak egyé kell lenniük még akkor is, ha egy időre szétszórná őket a bűn és félreértés szelleme. Egymásra találnának a szférában, egymásra találnának egy másik életben, mert a lélek vonzástörvényét nem győzheti le az anyag hatalma. Aki pedig nem közéték való, akit még az ő tévelygése, az ő lelki természetének bonyolultsága és elfüggönyözött volta elválaszt tőletek, az úgyis lemarad, az úgyis eltávolodik tőletek, ha mégúgy sajnáljátok is őt. Azért mondom, hogy mindegyik lélek más és más, és az ő természetének is más a formája a bukottság, az elferdült irányok következtében, az életeknek hosszú során felszedett téveszmék, félreértések következtében. Ti szenvedhettek mindezekből és szenvedhettek egymástól is azok miatt a tökéletlenségek miatt, amelyek még a lelketekben lecsiszolásra és megsemmisítésre várnak, de a szeretetnek, az Isten felé való vágyódásnak ereje elválaszthatatlanul összeköt benneteket. És akik egy gondolatban, egy érzésben találkoztak össze, amely gondolat és érzés Istentől való, amelyben tehát meg nem csalatkozhatnak, amely vágyak a megvalósulásakor kiábrándulást nem teremhetnek, mert hiszen az örökkévalóba kapcsolódtak bele: azoknak nem lehet és nem szabad elválniuk, mert lélekben nem is válhatnak el. Akadályok vannak? Győzzétek le! Ütközések vannak? Ha vannak, bizonyára a léleknek vannak kiálló szögletei, amelyek az ütközéseket eredményezik. Tekintsetek szét a bensőtökben, a külső életekben, a szokásaitokban, és fel fogjátok ismerni azokat a

kiálló szögleteket, amelyeket le kell csiszolnotok, hogy ne csak lélekben és szellemben simuljanak össze az érzéseitek és törekvéseitek, hanem a külsőt a belsővel harmóniába hozzátok. Ezt ismerjétek a ti kötelességeteknek, a ti feladatotoknak a földön!

3. A nő és a férfi szerepe a fejlődésben. (**)

A nő elfogadó hivatása. — A szellemek befolyása. — Az álomélet és a napi tudat. — A nő érzelmi, a férfi értelmi lény. — Az anyaság óriási lelki fejlesztő hatása. — A férfi elhibázott törekvései a nővel szemben. — A hűtlenség oka. — Amikor a lélek veszi át a vezető szerepet. — Az egyéniség kibontakozása. — A harmóniában való egyesülés. — A teljes felszabadulás. — Az anya magasztos hivatása.

A nő a finomabb, a könnyebben befolyásolható, lágyabb, és inkább az érzés, mint az értelem hatása alatt álló lény. Ennek azért kell így lennie, mert a nő lelki erői azok az alkalmas mozgató fluidok a fejlődés és haladás kezében, amelyekbe az isteni törvény, az isteni gondolat, mint természetbe, belenyomja a maga formáit. Hogy ezekbe a formákban öntve mindazok a fluidok, mindazok az erők új alakban jelenhessenek meg, s mindig egy fokkal jobb, tisztább, igazabb, a célhoz jobban közeledő formák szülessenek a lelki világban, és hogy ezen a folyékony és könnyen felhasználható fluidon keresztül az egész emberi természet mindig jobb, mindig tisztább és igazabb felfogáshoz jusson. **Ennek azért kell így lennie, mert hogyha a nő értelmi erők tekintetében magasabban állana a férfi erőinél és kénytelen volna a világ rendezését ő maga végezni, akkor elvonná a figyelmét a bensőbb, mélyebb, boldogítóbb erők átvételétől és fejlesztésétől.** Hasonlat alakjában azt mondhatnám, hogy a női erőknek a természet rendje szerint úgy kell élniük, hogy a külső erők, azaz a férfi erői az egyes családokban a külső kérget képezzék, a nő erői pedig a benső életet képviseljék, amely él, mozog, folyton hatásokat fogad el és bocsát ki magából. S hogy ez a finom benső érzékeny erőtartalom meg legyen védve a durva külső hatásoktól,

hogy ez a lelki világ érintetlen maradjon és úgyszólván *összekapcsoló lehetőség legyen az Istennel és a magasabb rendű léttel*. Mert nem a férfi fogad, a nő fogad, azaz a nő természete csoportosítja a fluidokat, az erőket; az ő természete fogadja el azokat a fluidburkokat, amelyekben a szellem megtestesül. Az ő természete az, amely reányomja a bélyegét, a maga elgondolását, és érzésvilágát arra a fluidburokra, amely az újonnan születendő magzatot magába fogadja; az ő lelki természete az, amely irányt szab annak a fejlődésnek, amely az általa születendőre vár. A láthatatlan világban éltek, ott időztek, ott is ténykedtek életeteknek minden percében és pillanatában; és azok a fluid örvénylések, amelyeket az érzéseitek létrehoznak, szellemileg vagy fölemelnek benneteket az érzéseknek egy magasabb világába, vagy lesújtanak az alacsonyabb világba. Ugyanannak a szférának, ugyanannak a fluidrétegnek egy más, nektek talán éppen nem rokonszenves rétegébe irányíthatnak, annyira, hogy pillanatnyilag ugyanolyan fluidokat vonzhattok magatokhoz, amilyen hangulatban vagytok és éltek.

Magatok is észrevehetitek — amennyit nagy nehezen észrevenni tudtok — hogy *sokszor napokig bizonyos szellemek közelsége hat reátok, amely hatás alól nem tudjátok kivonni magatokat. Sokszor pedig úgy érzitek, mintha simán siklanátok előre; azok a dolgok, amelyek máskor talán nagy ütközéseket váltottak volna ki belőletek, érintetlenül hagynak benneteket, mert egy magasabb világ befolyása a lelketekre kellemesen, békítőleg, engesztelőleg hat, és az alsóbb rendű befolyások elvesztik a hatásukat, mert érzelmileg felülemelkedtetek azokon a hatásokon, amelyek benneteket bánthatnának. Nem mindig a külső ember jó vagy rossz érzése szabja azt meg, hogy a lélek a láthatatlan világban milyen állapotban él, milyen fluidok között van. Legtöbbnyire az álomban történik meg, hogy a lélek elkönnyveli az eseményeket magában, elkönnyveli a maga tapasztalatait. Ilyenkor múlttá válik a jelen, és amikor az álom*

után felébredtek, egészen másképpen bíráljátok meg, amit elterveztetek, amit gondoltatok, sőt még amit éreztetek is. Ez onnan van, hogy a lélek az álom ideje alatt szabadabbá válva, a láthatatlanban elrendezte, és a saját érzésvilágában kiegyenlítette azokat a hatásokat, amelyeket a földi életben szerzett. Azért ilyenkor gyakran sokkal nyugodtabban gondoltok olyan dolgokra, olyan tervekre, mint az elalvás előtt. Sokszor pedig még izgatóbban hat az ébredés után bizonyos régebbi ok, mert az okozat, amit a lélekben kiváltott, a léleknek egy érzékenyebb pontjában helyezkedett el és ez kihat a napi tudatra és benne sok más mellékes gondolat és érzés fellázadását hozza létre.

Mivel pedig a nő a maga finomabb fluidjaival — azt mondhatnám, hogy folyékonyabb erőivel — sokkal inkább ki van téve ezeknek a láthatatlan világból jövő befolyásoknak, ennél fogva érzékenyebbé válik a külső világ befolyásával szemben is. A nő inkább lelki, mint a férfi. A férfinak lassúbb hatásfeltevő erői vannak, de viszont tartósabbak; a hatásokat kibocsátó természete is lassúbb; ez az, amit úgy szoktatok kifejezni, hogy meggondoltabb, tehát pontosabb is. Nem mondom, hogy helyesebb, hanem sokszor célirányosabb. Azonban mivelhogy a férfi is meg a nő is bukott szellem, és mivel mind a kettőnek a természete el van változva, ennél fogva mind a nő, mind a férfi helytelen utakon halad, helytelen irányból szed fel tapasztalatokat, így inkább elmarasztaló a természetük, mint előrevivő. De mivel — mint mondtam — a nő érzékenyebb, és mivelhogy a természet őrajta keresztül és benne ténykedik az anyaság nagy tevékenységével — éberebb az érzésvilága, és akarva, nem akarva a jobbhoz, az igazabbhoz köti őt ez a természet. Így sokszor, ha fejletlenebb is az értelme, az érzésével igyekszik pótolni a hiányt. Vannak azonban olyan esetek — mert hiszen a változatok óriásiak még az egészen magas világokban is, annál inkább itt a leezett szellemek között, ahol sok az árnyék és kevés a fény — amikor a nő az értelmével is he-

lyesebben fogja fel azt a gondolatot, amelyet irányítóul kell elfogadni.

Mert a nők számára az anyaság hatalmas előrevivő és felemelő lehetőség, önmagát fosztja meg az a női szellem a haladástól és az azzal együtt járó, lépésről lépésre elérhető boldogságtól, aki kivonja magát ez alól a természetes kötelesség alól. **De ugyanez a lehetőség a férfi haladását is nagyban előresegíti, ha a nőt egész lelkével szereti, ha a nőt egész értelmével értékeli és az ő jobb énjéül tartja. Ezzel óriási nagyot halad előre, mert a lelke ezen a szereteten keresztül érzékenyebbé válik a szeretet behatásaira, sőt érzékenyebbé válik a szellemi világossággal szemben is.** Mert ha a férfi szintén a szívével és lelkével keresi az igazságot, akkor nem téved bele a paragrafusokba, a lerögzített igazságokba, hanem hajlékonyabbá válik az ő lelke is, s ezáltal jobban megérzi az igazságot, és közelebb jut a valósághoz, mint hogyha pusztán az értelmével akar behatolni abba a világba, amely előtte áll. **Erre pedig csak a nő lelkén keresztül juthat el, mégpedig azáltal, ha a nőt egész lelkével szereti.** T.i. a szeretetben a lélek felmelegszik, felduzzad, megnagyobbodik, a megérző képessége megnövekedik, érzékenyebbé és elfogadóbbá válik azokkal a hatásokkal szemben, amelyek hozzá így az érzéseken keresztül közelebb jutnak. Gondolkozik, és a gondolkozás nyomán érzései támadnak. A nő ezzel szemben érez, és az érzésein keresztül támadnak gondolatai. Mivel pedig *a férfi rögzítettebb része az egységnek*, így benne minden mintegy lesűrűsödik. Így a gyűlölet, az önzés, az érzékiség, a tagadás is jobban lerögződik az énjében. És bárha sokszor szeretne egy-egy ilyen tévedéstől szabadulni, önmagától erre úgyszólván képtelen, mert nem bírja megváltoztatni a saját természetét. Ehhez az szükséges, hogy újraszülethessen; szükséges, hogy ezáltal más gondolatok, más érzések, más behatások jöhessenek létre az ő külső énjében. Ezért ismét csak a női fluidokhoz kell kapcsolódnia.

Azért a férfi öntudatlanul sodródik a nő felé. És mert azok a hibás és tökéletlen fluidok, amelyekben még nincsenek kialakulva sem az érzések, sem a cél, amelyet az értelmével be tudna látni, azért cél nélkül keresgél és kapkod ide-oda. Mivel pedig ezek a tökéletlen fluidok vastagok és erősek körülötte és benne, tehát úgy tesz, mint a kis gyermek, aki mindent, ami neki tetszik, amit szépnek vagy kívánatosnak talál — de nem tudja, hogy azt a szemével és lelkével kell élveznie — a szájához visz, úgy gondolván, hogy mindent Csak az evéssel tud a magáévá tenni. **A férfi is így tesz a nővel, amíg azt hiszi, hogy amit kívánatosnak talál, azt mind csak az érzékiségen keresztül, a saját fluidjaival való összekeverés által tudja magáévá tenni: bármilyen szép tulajdonságot, bármilyen szép vonást lát is a nőben, azt hiszi, hogyha a nőt magáévá teszi, azzal azokat az értékeket is magáéivá tette.** A tökéletlen fluidoknak a természetben való kifejezése ez, amit még a lelkében nem tudott minősíteni; ez válik érzékiséggé az öntudatlan természetes én járulékaiban. *Ezt mindenestire le kell győzni, hogyha a lélek feljebb akar emelkedni az érzések világában.*

A keleti ember és a keleti felfogás nem ismeri a lélek magasabb rendű világát, csak azt ismeri, ahova az értelmével, az akaratával behatolhatott, ott pedig nem találhatja meg azokat a feleleteket, amelyeket a természettörvény hibásnak látszó mozdulatai kérdésekké alakítottak a lelkében. Az a példa, amit a kis gyermek szokásában felhoztam, hogy mindent, amit szépnek talál, a szájába vesz, tökéletesen magyarázza a léleknek és az erőknek ezeket a céltalan megmozdulásait. A primitív, tudatlan emberben, aki lelkileg és szellemileg még alig fejlett, ezer meg ezer vágy él kialakítatlanul. Nem tud nekik nevet adni, nem tudja, hogy mit szeretne, hogyan szeretné, de ezek a vágyak sürgetik, kényszerítik őt, hogy minden módon keresse a saját boldogságát, keresse a saját énjének minél nagyobb mértékben való kielégülését. A szép

és jó iránt is megvan benne a fogékonyság, de még nem tud neki nevet adni, mert a lelkében még nincsenek kicsiszolódva azok a fogalmak, amelyek majd biztos irányt mutatnak neki a fejlődés útján.

Így van az emberiség azzal az érzéssel is, amely a férfit a nővel összeköti: az alacsonyabb rendű, a lelkileg még tompa, alig fejlett egyéniségekben **ezek az aláesett fluidok, amelyek durvák, vastagok és kemények, érzik a vonzást a nő felé. De nem tudják, hogy tulajdonképpen hogyan és miképpen érhettek el azt, amire vágnak.** Tehát ami előttük van, mint lehetőség: az erőknek összekeverésére és kiegyenlítésére, azaz az érzéki lehetőségeknek a kihasználására törekszik bennük a természettörvény. **Erre azt mondhatná a szellemileg és lelkileg fejlett ember, hogy a természettörvény tökéletlenséget cselekszik akkor, amikor kiépíti az érzékiséget. De ha a természettörvénynek nincsen más módja, más lehetősége, hogy a fluidokat egyesítse, mint csak ez, akkor ezt a lehetőséget használja ki.** Azért a természettörvény nem tökéletlen, nem rossz, nem gonosz. Nem a gonosz alakította azt, hanem éppen az elvekben való süllyedtség az, ami a lélek megmozdulásai előtt elzárta a nemesebb lehetőségeket az érintkezésben. **A szeretetben a két fél nem találkozhat, tehát, hogy mégis összetartsa őket — miután a szeretet fluidjai eltompultak — villanyos érintkezési pontokat szervezett meg.** Azért a mélyen aláesett férfi és női szellemek érzik és tudják, hogy nekik közöttük van egymáshoz, sőt nemcsak tudják, hanem az az erő, az a fluid, amely őket körülveszi, magában hordozza azokat az alásüllyedt gondolatokat is, hogy kettőjüknek egyesülniük kell, hogy teremtő alkotás jöhessen létre. Ez azonban lelkileg lehetetlen — és jó is, hogy lehetetlen — azért ezek a megvastagodott fluidok a villanyos áthelyezkedésben keresik a megoldást, és egy pillanatra úgy gondolják, hogy meg is találták azt az érintkezés által. A lélek azonban még mindig hordja a megvastagodásnak, az eltompultságnak a nyűgét, a

lélek nem elégszik meg vele, másra vár, mindig többre vár. **És mit hoz létre az érzékiség? Létrehozza a lélek ilyen öntudatlan vágyódásának eredményéül a testet, azaz az újraszületés formáját, hogy mindig jobb és tökéletesebb alakban találkozhasanak, mindig tisztább, igazabb életet élhesse-nek, és mindig tökéletesebb eredményeket hozhasanak létre.**

Ez az az öntudatlan gondolat és erő, amely nem tud a lélekben kifejezésre jutni, amelynek az ember nem tud nevet adni, csak érzi a vágyat és érzi az erőknek azt a sodrását, amely a férfit a nő felé, a nőt pedig a férfi felé hajtja. Miután pedig mindegyik fél telve van azokkal a gonosz elvekkal, amelyeket magában kialakított, telve van önzéssel és meghasonlással, tehát egymásnak a közelsége szenvedést, gyötrődést okozó rájuk nézve. És mivelhogy egymásban az örömet és boldogságot nem tudják feltalálni, azért tarthatatlanná válik egymás mellett az életük, és mindegyik egy másik féllel próbálkozik, hogy hátha azzal jobban ki tud jönni, hátha azzal több örömet, több megnyugvást és boldogságot élvezhet az életben. **Ez a keresgélés, ez az egymásra rátalálni vézés okozza a hűtlenségeket. Mert a bűn önmagát bünteti. A leesettséggel velejár ez a nagy tájékozatlanság, ez a nagy tudatlanság.** És amikor már a lélek egy kicsiny szeretetre, egy kicsiny vonzódásra szert tett, ha egy mosolyt, egy jó szót a magáénak vallhatott, ha egy rövid időre úgy érezte, hogy az övé az a nő, s a nő úgy érezte, hogy az övé az a férfi, akkor jogot tart hozzá. Ekkor azután fáj neki, amikor le kell mondania, mikor el kell tőle szakadnia, mert hiszen mindentől nehéz elválni, amit az ember magáénak hitt. **Ez okozza a nagy szerelmi bánatokat, a nagy fájdalmakat, amelyek mind finomítják a lelket, és így a keresés lassanként mindig közelebb hozza egymáshoz az elvált szellemeket.**

Amilyen mértékben, a lélek veszi át ezeket a vágyakat, amilyen mértékben a lélek éli át a szeretetben való egyesülés

örömét, amely mértékben a lélek önmagát adja oda a szeretetben a szeretett lényért: olyan mértékben veszít fokról fokra a test az érzékiségből és veszi át a lélek a vezető szerepet a természettől az öntudatos lelki célok keresésében. Amikor pedig már a lelki célokat megsejti, akkor már lelki igazságokkal is rendelkezik. És hogyha azokat betölti, amiket ő igazságoknak ismer el, *akkor fokról fokra ébred a szellemi én öntudata*, vagyis egyenesül a lélek azok szerint az igazságok szerint, amelyeket betöltött, és amelyek a lélekben megnyugvást tudtak teremteni; és abban a mértékben tisztulnak, világosodnak azok a fogalmak, amelyek őt a fájdalmakkal, csalódásokkal és szenvedésekkel teljes chaosból kivezetik. Ez az az idő az ember fejlődésében, amikor ugyan még telve van hibákkal, rosszra való hajlandóságokkal és hamissággal, de már a lelke annyira ki van finomodva, hogy az Istentől jövő rendeleteket, az Istentől jövő igazságokat önmagában visszatükrözni látja, vagyis helyet ad nekik, megérti azokat. Mert hogyha meg nem értene, akkor elfogadni sem tudná. Ilyenkor, amikor az emberek már eddig eljutottak, bármilyen alacsony fajban, nemzetben, vagy formában éljenek is, bizonyos igazságok szerint rendeződnek be az életek; s hogyha ezeknek az igazságoknak engednek, akkor a természettörvény öntudatlan rendelkezései fölé kerülnek, és egyéni életet kezdenek élni. Ekkor találják magukat szemben a természettörvény igazságaival. Mert hiszen nincs az az isteni rendelkezés, nincs az a tiszta igazság, amit az ember az ő téves gondolatával és helytelen felfogásával meg ne másítana, át ne formálna. Itt a lelki világban ismét újabb csalódások, újabb ütközések várnak mindkét félre. Mert amit odáig a természettörvény kifejlesztett: a szabad párválasztás, a szabad élet, azt az emberi törvények egyszerűen hatálytalanná teszik, és emberi okoskodással kigondolt formákhoz kötik a házasságot, az anyagi élet lehetőségeit összekeverik azokkal az igazságokkal, amelyekről azt hiszik, hogy ismerik, és a magukéivá tették azokat.

Itt ismét nagy ellentmondások állnak elő a fejlődés vonalán. Amikor megismerték, hogy az érzékiség bűn, olyan rendelkezések következnek, amelyek sem érzelmileg, sem érzékileg éppen nem kedveznek a lelki érzések fejlődésének: nem összevaló embereket zárnak össze és azt mondják, hogy ez: *erény*. Ezekből a tévelygésekből ki kell nőnie az emberiségnek. Rengeteget kell szenvedni, ameddig az ember felismeri önmagában a törvényteleniséget, azt a helytelen célt, amelyet minduntalan igyekszik követni, amikor a saját esze után indul el a boldogságát keresni. **Ezeken a nehéz és fájdalmas állomásokon keresztül mindig a nő ütközik, a nő szenved, mert az erőszak, a munka, az áldozat mindannyiszor az elnyomottak életén húzódik végig. És a nő az ő megérzésével, az ő szeretetével mégis mindannyiszor felülemelkedik ezeken, és feljebb emeli azokat is, akik az ő szívéhez hozánóttek: a gyermekeit, férjét, apját, testvéreit.** És valahányszor újból megjelenik, mindannyiszor új alakban, új gondolatokkal és érzésekkel vonja magára a figyelmet. Mert a természet őrajta keresztül újul meg, önmagát szüli újjá azokkal a tapasztalatokkal és behatásokkal, amelyeket előbbi életében szerzett. Ezt pedig a férfi megérzi, és minden emberöltő után nagyobb és igazabb vággyal közeledik a nő felé. **Mindig nagyobb megbecsüléssel és elismeréssel áldoz neki egészen addig, ameddig fent, a teljes egymásra ismerés fokozatán felismeri benne nemcsak az ő lelkének, az ő életének járulékát, hanem felismeri eddigi fejlődésének vezetőjét.** Akkor tökéletes harmóniában, tökéletes lelki szeretetben olvad össze a két fél, s akkor tölti be mindegyik azt a hivatást, amire őt az Isten a semmiből előhívta.

A nő azután is a megérző, a megsejtő és irányító fél marad, a férfi pedig a megérezett, a megsejtett igazat és jót megvalósító erő és hatalom. ő a teremtő, az alkotó, a megvalósító, a nő pedig az őrajta keresztülhangzó szellemi szó, szellemi vágy, a fejlődést vezető és irányító erő marad. A férfi mindig

abban a hitében téved, hogy minden erő őbenne összpontosul, mivel az erőnek nagyobb részét bírja. De elfelejti, hogy csak a kifelé ható erőnek! Pedig hiába a férfierő, hiába az akarat minden megfeszítése: minden céltalanná válik, mert hiszen éppen az okozta a bukást és az eltévelyedést, hogy az Istennel szemben is hatni és cselekedni akart a szerint a tévedés szerint, amelyet elfogadott, amit valónak hitt. **Így önmagától emelkedni sem képes, mert hiszen egyetlen fűszálat sem teremthet a leesett szellem, az életnek egyetlen formáját sem változtathatja meg addig, ameddig el nem fogadja az isteni jót és igazat.** Éppen ez az a titok, amelybe olyan nehéz az emberi léleknek behatolnia. Hanem amikor elfogadja a férfi is, meg a nő is az Istentől jövő kegyelmet, amikor elfogadja az életében a vezetést, amikor engedelmessé válik azzal a törvénnyel szemben, amelyet az Isten ad kiengesztelésül az ő életébe, amikor elfogadja azt az igazságot, amit bár nem ismer, mert belehatolni nem képes, de mégis engedelmesen meghajtja magát az előtt az igazság előtt, amellyel Isten nyúl le az emberért: *ez az engedelmessége emeli őt.* **Mert ettől kezdve átadja a hatóerőit, amelyeket a természettörvény tart lefogva, az Isten kezébe, hogy Ő cselekedje vele és rajta azt, amit kegyelme által cselekedni jónak lát.**

Amikor már ez az isteni akarat a férfinak és az egész emberiségnek a lelkén keresztül minden ellenétes erőt, minden ellentétes gondolatot, akaratot, vágyat lefogott és megsemmisített, úgy, hogy már nincs más akarata és vágya, mint csak az, amit az Isten akar: akkor megszabadult a földi rabságtól, megszabadult a kényszerhelyzetből és a természettörvénynek uralmától. — Mert amilyen mértékben átadja Isten kezébe önmagát, abban a mértékben nyer uralmat a természettörvény felett: de nem ő, hanem az az isteni akarat, amely őt felemelte. S ha az embernek, mint különálló, mint az Isten törvényével szembehelyezkedő akaratnak, gondolatnak, érzésnek és törekvésnek a létlehetősége megszűnt, és az egyéniség egészen beleolvad az

istenti jóba és igazba: akkor nyeri el az ő felszabadulását, s abban a mértékben vonzatik vissza a törvényes életbe, **és abban a mértékben nyer hatalmat a természeti erők felett, amilyen mértékben az ember magát az Isten hatalmának alárendelte.** Ez csak az ember előtt látszik felette nagy titoknak, aki benne él az ütközések és változások világában, s nem tudja, mi miért van, miért kell annyit szenvednie, meddig igaztalan és szembehelyezi magát a maga alkotta igazságok révén az Isten által teremtett lehetőségekkel és cselekedetekkel.

Ezért mondja az Úr: *„Akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”.* Akik az Istenhez minden ütközés dacára hűek maradnak, és *ha nem is értik, de a hitükkel igaznak ismerik el az Isten rendelkezéseit: azok nyerik el az élet koronáját.* Mert ez a hit, ez az Isten iránt való bizalom — mely Isten rendelkezéseit minden körülmények között jónak látja, ha összetöri is az ember lelkét, ha összetöri is minden akaratát és vágyát — szüli azt az engedelmességet, amelynek birtokában a legjobban jár az ember lelke. De ebbe a léleknek bele kell magát élnie és minden részecskéjében, minden redő jében úrrá kell lennie ennek a gondolatnak, ennek a hitnek, ennek a bizalomnak.

*

Befejezésül még ennyit: az anyát tiszteljétek és óvjátok. Az a nagy és szent titok, amely az ő lelkén megy keresztül, Istenhez vezérli az ember lelkét az által a szeretet által, amely életet ad egy ismeretlennek. S önmagát feláldozva ápolja, neveli, és az ő lelkéből ad neki érzést, világosságot, melegséget, elfogadó erőket, hogy amikor felnő és kifejlődik az értelem, ez az anyai szeretet tegye hajlékonyá annak az érzésnek befogadására, amely világosságot hint az értelem útjára. Hogy ne csak a száraz számokon, a száraz eseményeken és igazságokon szerezzen magának tapasztalást, de a szeretet magyarázza meg mindennek jelentőségét. És kétszeresen, sőt sokszorosan becsüljétek azokat az anyákat, akik Isten felé tekintve adnak

életet az ő gyermekeiknek, akik Isten előtt leborulva kérnek az ő gyermekük lelkére szellemi javakat, akik Istenhez emelik fel a kezüket, hogy az Isten kegyelme vezesse őket abba a világba, ahonnan lehozassák azokat a szellemi javakat a rájuk bízott gyermekek lelkébe is. Ez az érzés minden női lélekben benne él kisebb-nagyobb mértékben, akár szült gyermeket, akár nem.

4. Törvényes és törvénytelen házasság, törvényes és törvénytelen gyermekek. ()**

A házasság benső és külső kellékei. — Minden ember testvére egymásnak, akárhogyan született is meg. — Mért ragadják meg a szellemek a törvénytelen testöltés lehetőségét is? — A gazdagság és szegénység viszonya egymáshoz. — A testöltés okszerű rendezése.

A házasság a maga külső formájában senkit és semmit sem tehet szentté, hanem ha az a maga lényegében, a maga igazságában materializálódik a földi életben, akkor igenis felemeli a lelkeket és megtisztíthatja őket, de semmiképpen nem a külső forma által, hanem annak benső tartalma által. A házasságnak legfontosabb tartalma a *szeretet*, azaz az a lelki és testi vonzalmon felépülő összeköttetés, amely az egész életre szóló hűséget követeli meg az embertől. Ez a kellék maga után vonja a házasság többi kellékeit is; mert hiszen hogyha a házasfelek szeretik egymást, és igazán igyekeznek, hogy egymásnak szeretet-igényeit lélekben és testben ki-elégítsék, ez mint következményt máris feltételezi a hűséget. Tehát ha a fő lényeg: a szeretet hiányzik, akkor bármily néven nevezendő külső körülmények hozzák is létre a két fél egyesülését, az csak külső forma, sőt sokszor csak korlát, csak bilincs, amely alól mind a két fél szabadulni szeretne. És mivelhogy az ilyen korlát kényszerhelyzetbe hozza a lelkeket és testeket, ahelyett, hogy valami jót hozna létre, inkább bűnbe taszító eszközül szolgál, amit a sátán bőségesen fel is használ a saját céljai érdekében.

Ennélfogva nem mondható, hogy az ilyen kényszer-házasságból született gyermek törvényesebb szellem, mint az, aki a forma szerint nem törvényesített házasságból született. Különben is, kik a törvényes szellemek? **Mindenesetre törvényes szellemek azok, akik a törvényben élnek és mozognak, s bár hibákkal és fogyatkozásokkal vannak megterhelve, de mindenben és mindenkor a törvény parancsai alá kívánják helyezni a maguk akaratát.** Az ilyen szellemek természetesen a törvény külső formáit is mindenkor igyekeznek megtartani, ennél fogva a házasságban is magukra veszik a külső formát, mégha az a házasság lényeg szerint nem felel is meg egészen az ő vágyaiknak és igényeiknek. De mindenesetre törvényesítik azt, hogy eleget tegyenek a törvény formáinak is. Az ilyen törvényesítés azonban természetesen óriási lelki erőbe kerül s vagy az egyik, vagy a másik részről úgyszólván áldozatszámba megy, ha nincs meg a házasságuk benső lényege: a szeretet. Ilyenformán, mivelhogy a külső formának elég van téve, az ilyen házasság az emberek előtt törvényes, és az ezekből született gyermekeket is törvényes gyermekeknek ismeri el a világ. Azonban ki tudja azt, hogy ebben a törvényes keretben is milyen szellemek és miért születnek meg? Hiszen ebbe a keretbe is beledobtnak a törvényt kikerülni akaró szellemek!

Ezzel szemben az olyan kapcsolatból, amelyet a világ nem ismer el törvényesnek, de benne a házasság lényege: a szeretet megvan, szintén ölthetnek testet törvényes szellemek. Így tekintve, tulajdonképpen három esete lehetséges a törvényes kapcsolatnak: 1. amelyben a benső a külsővel megegyezik, azaz a kölcsönös szeretet is megvan és a külső formának is elég van téve, 2. amelyben megvan a benső lényeg, de a külső forma hiányzik, és 3. amelyben csak a külső forma van meg s az egyik fél áldozatából áll fenn a házasság kapcsolata. **Törvénytelen kapcsolat pedig az, amelyben semmiféle szeretet nincsen sem az egyik, sem a másik részről, és csak az érzéki hajlammak, az eldurvult, megvastagodott érzéki kényszer-**

nek engedve jó létre egyesülés a két fél között; sőt még ez is talán csak az egyik részről van meg, de azután tovább nem ismerik egymást. Az ilyen érintkezésből született gyermekek legnagyobb részt — de itt sem szabad általánosítani! — olyan szellemek, akik szintén valami nagy bünt követtek el a házasság törvénye ellen, s ez okból nem tudnak hozzájutni, hogy törvényes keretek és formák közt szülessenek meg. Azért ebben a forma- és lényegnélküli egyesülésben juthatnak csak testhez, *hogy ennek az állapotnak mindennemű hátrányait és az ennek következményeiként járó szenvedéseket alkalmuk legyen érezni.* De azért ez sem jelenti azt, hogy az a szellem, aki így ölt testet, más tekintetben, a lelkének más oldalán ne lehetne fejlettebb, mint azok, akik törvényes formák és keretek közt születnek meg. Mert nagyon sokszor a meggondolatlan ítélkezés által nagy hibákat és mulasztásokat követnek el az emberek, és ezért ezen az úton kell az ő hibáikért, az ő szeretetlen ítélkezésükért szenvedniük, hogy megismerjék azt, hogy mindenkinek, aki csak étellel ajándékozott meg ezen a fizikai síkon, megvan a maga helye és kötelezettsége ebben a világban, s mindnyájan egyforma lelkek és egymásnak testvérei, bármilyen úton ruháztattak is fel az étellel a földön.

Mert nem ad az Isten egyiknek áldást, hogy ugyanazt az áldást a másiknak átokká fordítsa. Ha átokká fordul az áldás, az csak az emberek tökéletlensége, hibája és bűnössége következtében történhetik meg. Azonban akiknek ilyenféle megpróbáltatás nem jár ki, vagyis akiket akár a gögjükben, akár a meggondolatlan ítélkezésben nem kell próbára tenni, azokra nézve nem szükséges, hogy a külső formát nélkülöző állapotban kelljen testet ölteniük. Mindenesetre érzelmileg fejlettebb szellemek, akiknek ebből a tekintetből nincsen szükségük megpróbáltatásra, a törvényes keretek közt helyezkednek el, sőt mi több, még olyan családba, vagyis olyan emberek közé juthatnak, akik nekik megfelelő érzésvilággal bírnak. A szeretetben bizonyos harmóniában vannak egymással, s akik szeretnének

és akarnának javulni. Ilyenekhez vezeti őket őrszellemük, és itt ölthetnek testet, hogy magukat ezekben a meglévő érzelmi formákban képezhessék tovább. Ezzel szemben vannak esetek — mint amilyenről fentebb szólottam — amikor éppen csak az állati ösztönre építkezhetik valamely szellem és éppen csak az állati ösztönnek a megnyilatkozása az a vonzóerő, amely az életet rezgésbe hozza. Ilyen esetben nagyon sokszor az a törvénytelen szféra nyílik meg, amelyben élő szellemeknek még törvény- és sor szerint nem volna itt az idejük, hogy testet öltessenek.

Tehát nem maga a szellem a törvénytelen. Hiszen, amint már egy régebbi tanításomban is mondtam, a földi szféra határán, az asztrál síkon, mint egy szűrőn ott várakoznak a szellemek egész tömegei, — mégpedig minél kisebb értelműek, annál nagyobb vággyal telítve — hogy a fizikai síkra juthassanak, mert az ő állapotukhoz képest a fizikai síkon való megjelenés valóságos boldogságot, megelégedést és az életnek messzebb való kiterjeszkedését jelenti. De ezekre sem mondhatnám, hogy törvénytelen szellemek, mert *ilyen éles határvonalat vonni nem szabad és nem lehet. Mert hol lehetne megvonni a határt, hogy kik azok a szellemek, akik egészen a törvényben dolgoznak, kik azok, akik csak kevésbé, és kik azok, akik egészen ellentétesek? Hiszen ha a földre csak törvényes szellemek kerülhetnének le, akkor a földön csupán jó emberek élhetnének!* Tehát maradjunk csak annál, hogy olyan szellemek nyomulnak át erőszakosan ezen a szűrőn és kapcsolódnak az emberekhez, akiknek az idejük még nem érkezett el, vagyis akik még nem érettek egészen a testöltésre. Ezek nem is tehetnek egyebet, miután még nincs itt az alkalom, hogy törvényes keretek közt, törvényes formákhoz kapcsolódva, törvényes életet kezdhessenek. Tehát amilyen módot találnak, még ha az ilyen törvénytelen alkalom is, azt ragadják meg. Ezt pedig azért teszik, mert a várakozási idejükben igen sokat szenvednek és izgulnak, mivel törvénytelenségük és bűnösségük

folytán olyan elviselhetetlen atmoszférában élnek, hogy szinte menekülésszámba megy annak a lehetőségnek megnyílása, hogy legalább így ölthessenek testet.

Ez azonban, ismétlem, még nem jelenti azt, hogy ezek mint szellemek és mint emberek törvénytelenebbek azoknál, akik a törvényes keretek közt már megérték a testöltésre. Mert hiszen ez utóbbiak közt is vannak bűnösök, és amazok közt is vannak nem egyszer olyanok, akik nem is nevezhetők alantas fokozatúaknak, de bizonyos hibákból, tévedésekből eredő bűnök elkövetése után olyan helyzetbe kerültek, amelyet nagyon szeretnének sietve és minden áron rendbe hozni, s azért választják ezt a módot és alkalmat. És csak azért kerülnek ilyen testöltésbe, mert adott helyzetüket igen nyomasztónak találják, és szabadulni kívánnak abból, amit maguknak megteremtettek.

*

Hiszen tulajdonképpen a szegénység meg a gazdagság sem törvényes állapot a földön, és nem mindig érdem szerint kapja a szellem a gazdagságot és nem mindig büntetésből a szegénységet. De mivel a szellemek maguk szerezték a nyomorúságot maguknak, ennél fogva aki egyik életében nagy vagyont gyűjtött és azzal jót nem cselekedett és senkinek lelki előhaladását elő nem mozdította, annak meg kell ízlelnie a gazdagságnak az árnyékát is, amelyet már akkor magára vett, amikor a gazdagságot összegyűjtötte magának. Mert a gazdagság és a szegénység összetartozik: aki elvette a gazdagságot, elveszi a szegénységet is, sőt a nyomorúságot is, mert ez amahhoz hozzájár. Az Isten által adott munkálkodó élet a szegénységben is nagy érték, hacsak a mindennapi kenyér, a ruházkodás, és az, ami az ember lelki fejlődésére okvetlenül és elkerülhetetlenül szükséges, megvan. Ezt pedig az Isten megadja vagy az egészség által, vagy az illető szellem elhelyezkedése által, ha annak vágyai nincsenek és nem kíván magának sem gazdagságot, sem szegénységet, hanem úgy érez és él, mint ahogyan a szentírásban van megírva az Istenben élő lélek kérése: „*Se gazdagságot, se*

szegénységet ne adj nekem, hanem táplálj engem hozzám illő eledellel. Ezért is nem lehet azt mondani azokra, akik szegények, hogy az nekik mindig kijár, mert sokszor a lélek a maga szerénységét és kis-igényűségét kívánja azzal kifejezni. Ellenben a gazdagságban való születés lehet a szellem saját vágyának az eredménye is; nem mintha ő maga keresné ki a megfelelő szülőket, hanem mert az ő lelki vágyai a szférákban hasonló szellemekhez kapcsolódnak, olyanokhoz, akik szintén a gazdagságra vágyakoztak. Aki azonban a gazdagságra vágyakozik, az még nem tudja, hogy a gazdagságnak micsoda hátrányai vannak, mert hiszen a szegénység és nyomorúság a gazdagságot, mint árnyék, nyomon kíséri.

Így mindazok a körülmények, hogy ki hogyan ölt testet, a rokonszenv és hasonlóság törvényei szerint nyernek elintézetést, de nem a rideg formák szerint, mint azt az emberek gondolják. Mindenkinek végig kell járnia az ő lelki vágyainak és törekvéseinek azokat az állomásait, amelyekre őt vágyai vezetik, hogy tapasztalatokat gyűjtsön magának. Nem büntetésképp történnek ezek a dolgok, mint ahogy azt sokan képzelik, hogy egy durva kéz belöki ide vagy oda a szellemet a szenvedések helyére, — nem; **a szellemek az ő lelki törekvéseik és vágyaik szerint úgyszólván vakon önmaguk mennek bele azokba az állapotokba, amelyekből tanulniuk kell.** Nem kell tehát azt gondolni, mintha a szellemek szabadon cselekedhetnének akármit, mintha p. o. lehetséges lenne az, hogy egyes szellemek, akik gazdagságra vágyódtak, végigéltek egy életet minden jóban és örömben és kiélvezték a gazdagság örömeit, s akkor, ha meggyőződtek arról, hogy ennek az állapotnak nincsenek kívánatos oldalai, egyszerűen elmenekülnek a következmények elől! Nem. A gazdagsággal szükségképpen velejáró szegénységet is meg kell ízlelniük, valamint a hatalommal szükségképpen együtt járó megaláztatást, mert mindezek nélkül nem szabadulhatnak el a saját atmoszférájukból. *A testöltésnek csak ezek a törvényei vannak.*

Mindenesetre érzelmileg fejlettebb szellemek a vonzódás szerint szintén érzelmileg haladottabb szellemekhez kapcsolódnak; ebből a célból vezeti őket a Gondviselés, illetőleg a testöltés törvényét intéző szellemek egymáshoz, hogy pótolhassák azokat a hiányokat, amelyeket fejlődésük érdekében még ki kell tölteniük. De az eseteknek nagy részében mindig a vonzódás és a lelki hasonlóság adja meg a kapcsolatot. Vannak azonban eltérő esetek is, amikor sokkal alacsonyabb szellemek fejlettebb szellemek közé helyeztetnek, hogy ott fejlődhesse- nek, vagy fejlettebb szellem elmaradottabbak közé, hogy ezek tőle tanuljanak; de sohasem ok és cél nélkül kerülnek össze így a különböző szellemek. **Tehát nem a karma, a bosszúállás, a „szemet-szemért” rideg elvét követi a testöltés törvénye, hogy büntessen, hanem mindig az a cél, hogy a szellemet előre vigye, hogy tanítsa, oktassa, és tapasztalatokkal gazdagítsa.**

5. A szeplőtlen fogantatás misztériuma - Mária.

(**)

Az Istentől kiválasztottak a testben is szellemek maradtak. — Dávid király a Szabadító ősatyja. — Dávid leszármazottai a Szabadítót váró, kiválasztott, tiszta fluid; Mária ennek a virága. — Az utódok iránt való kötelesség. — A házasság szellemi rendeltetése. — Mária az emberiség vágyálmának megvalósulása. — A szeplőtlen fogantatás. — Minden szolgáló léleknek Mária érényeibe kell felöltöznie. — Mária mennyei öröme és határtalan szomorúsága. — Mária az emberiség pártfogója.

Az ótestamentumnak azok az alakjai, akiknek az életén Isten gondolata és akarata végighúzódott, mind kiválasztott szellemek voltak. Nemcsak a férfi-szellemeken, de a női szellemeken is felcsillan ez a kiválasztottság. Ezeknek az életén is végighúzódik az Istennek az a ragyogó sugara, amely széthinti a fényt a hitben és az Isten felé való vágyódásban szegény korszakokon is. Ez a sugár, az Istentől való kiválasztottságnak ez a sugara, mindig céloz valamit az abban a korszakban élő emberek szívében is és annak a korszaknak a fluidjában is, amelyben

ezek a kiválasztottak élnek, hogy azok a fluidok mintegy előkészítőjévé, bölcsőjévé váljanak az elkövetkezendőknek, amik elejétől fogva meg voltak ígérve ezeken a kiválasztottakon keresztül. Ezek a kiválasztottak kevés kivétellel valamennyien bizonyos fokú médiumi képességgel voltak felruházva, — hogy a ti nyelveteken szóljak, — amit a mi nyelvünkön úgy fejeznék ki, hogy *ezek testben élő szellemek voltak, olyan emberek, akiknek szelleme, habár a földi testben élt is, ideig-óráig át tudta törni a testi burkot és élni tudta a maga szellemi életét.*

Ezekkel az áttörő sugarakkal veszi fel az ilyen kiválasztott szellem a szellemvilágból azokat a jövődöléseket, megérzéseket és megsejtéseket, amelyek az igazságot tartalmazzák, de amelyek még a földi világban, a közönséges emberi életben nem érzékelhetők. Az ilyen előreküldött sugarak, amelyek felülről jönnek, hogy egy bizonyos korban elvégezzék a maguk munkáját, a szellemvilágban természetesen már érezhetők. És azok a szellemek, akiket ezek a sugarak útjukban átvilágítanak, mindmegannyi munkásaivá válnak annak az elkövetkezendő kornak, amelyet ezáltal előkészítenek, hogy amikor az eljön, az ő örömük teljes legyen. Mert hiszen a szellemvilág azoknak a megsejtett, de érzékelhetetlen dolgoknak a világa, amelyeknek be kell következniük, vagy amelyek már bekövetkeztek, de — sajnos — nem hozták meg azt az eredményt, amelyet meg kellett volna hozniuk. Itt megint újra kiemelem, hogy a földi világ, a földi élet az, amelyen keresztül valósággá válhat, valósággá rögzíthető az igazság, amely a földet körülvevő szférákban mint képlet jelenik meg. Szükséges, hogy az ilyen igazság a földi világban materializálódjék, hogy a földi szférákban is maradandó réteget és bizonyosságot szerezzen az ott élők számára.

Így szükséges volt az Úrnak eljövetele, szükséges volt a megváltás ígéréteinek beteljesülése, hogy csakugyan valósággá váljék az, amit az Isten megígért, amit az Isten a bukott szellemek számára elhatározott. Hogy az Isten nem hagyja el azokat,

akiket kiűzött a paradicsomból, hanem mindvégig velük van, és velük marad, és mikor elkövetkezik annak az ideje, akkor elküldi a Szabadítót, aki őket visszahozza, aki őket újjáteremtse. Ennek a Szabadítónak pedig szüksége van olyan szellemekre, akik Őt megértik, akiken keresztül Ő ismét szólhat hozzájuk, hogy általuk Őt elfogadhassák. Hogy ez az isteni akarat beteljesedhessék, arról gondoskodott az isteni Gondviselés, amely minden körülmények közt a legpontosabban végzi a maga munkáját úgy a legragyogóbb, mint a legelhagyatottabb világokon. Tehát — amint mondom — ezek a kiválasztottak azok, úgy férfi, mint női szellemek, akiken keresztül az isteni Gondviselés előkészíti a lelkekben a talajt, és ébren tartja a vágyakozást, a várakozást, a hitet és a szeretetet, és akiken keresztül kifejlesztődik az a bizonyos, az ember által a legnehezebben megértett érzés és még nehezebben valósággá váló cselekedet, amely az engedelmisségben nyer kifejezést.

Dávid az a kiemelkedő szellem, akiben ez az engedelmisség az ő koráig kifejlődött, s vele egyúttal egy korszak záródik le. Dávid király az ő egyszerűségével, őszinteségével, Isten iránt való nagy, rajongó szeretetével mintegy felszínre hozza, kitermeli magából ezt az engedelmisséget. Bár ő is az emberek hibáival, gyarlóságaival terhelt ember, mert hiszen a kor szelleme, a kor felfogása, az igazságnak abban a korban való ragyogása őt is csak abban a formában tudja megvilágítani, amely formában az emberi lélek által felfoghatóan megjelenni képes. **Dávid az ő Isten iránt való nagy rajongásával költővé, látnokká, az elkövetkezendő idők médiumává válik, amely elkövetkezendő időknek ő a határvonalát képezi.** Az ő lelke felemelkedik a földi szférák legmagasabbikába, s ott, e legmagasabb világban végigéli, végiglátja azokat az eseményeket, amelyeknek le kell játszódniuk, mert a föld fokozata, a föld igazságának burkoltsága csak így engedi a mennyei igazságot megvalósulni. Lelke elmerül ezekben az érzésekben, ezekben a megsejtésekben, és boldognak mondja magát, hogy

ő az Úrért, Izrael Uráért élt, aki csodálatos módon kiválasztja az ő népét a többi testi ember közül. És megajándékozza ragyogó hittel és azzal a bizonyossággal, hogy velük van, és velük marad az a láthatatlan Isten, aki más Isteneknél hatalmasabb, aki az emberek szívét, lelkét kormányozza, és aki a láthatatlan világban hatalmas erők felett rendelkezik, mert minden szellem és erő az övé. Dávid király családjából, az ő leszármazásából kell születnie az Eljövendőnek. **Dávid király hitéből, egyszerűségéből, Isten iránt való engedelmességéből kell kiemelkednie annak az elfogadó-fluidnak, amely képes annyira felemelkedni, hogy az Egek összeérhessenek vele, és megtörténhessenek az a nagy, az a szent csoda, hogy Isten Fia leszállhasson a földre.** Dávid, mint családalapító, az ő földi fluidjaiban (éteri test), az ő földi testében vérről vérré, nemzedékről nemzedékre szerez valamit, ami kívánatos, és veszít el valamit, ami nem kívánatos; ez a fluid egy-egy pillanatra, egy-egy nemzedéken keresztül elsötétül, de csak azért, hogy a következő áramlatban még nagyobb erővel ragyogjon, és dicsőséggel álljon helyt és terjeszkedhesse tovább.

*

Az elfogult emberi elme nem találja meg ebben a kijelentésben az isteni gondolatot, az Isten ígétét, mert látja, hogy a bűn, a tévelygés, az igaztól való eltérés nemzedékről nemzedékre mind nagyobb és nagyobb tért hódít a külvilágban. Az ember az ő előítéleteivel túlságosan nagy véleményt alkot magáról, s mindig nagyobb, mint amennyire ő tulajdonképpen képes. Ezért volt szükséges nemcsak abban a korban, hanem éppúgy a mai korban is, hogy az isteni igazság lépésről lépésre megalázza az emberi felfuvalkodottságot, és időről időre bele engedje esni a maga alkotta félreértések vermébe, hogy ott értesse meg a nagyot akaró gögös lélek, hogy magától nem juthat semmire sem.

Nemcsak akkor volt ez szükséges, hanem most, a felvilágosodottság e korszakában is szükséges, hogy az emberek

beleessenek a saját gyarlóságaik, hibáik, bűneik vermébe. **Hiszen a mai ember, aki egy kicsit az igazságot megismerte és egy kevés erényre szert tett, fitymálva dobja félre Dávid életét; fitymálva dobja félre az ószövetség idejében történt dolgok emlékeit, mert nem azzal az alázatos szemmel nézi azokat, amellyel néznie kellene.** Az alázatos szemmel néző ember mindenütt meglátja az emberi gyarlóságnak, a bűnnek hatalmát, a tévelygésnek elsötétítő, homályos felhőit, amelyek ráfeküsznek az emberi lelkek életére úgy, hogy azokból sem abban az időben nem voltak képesek kiemelkedni a nagyot akaró lelkek, sem ma nem képesek az Isten segítségével nélkül. Csak így ismeri meg a gyarló emberi lélek, hogy az *Isten minden mindenben.*

*

Tehát Dávid király családja időközben elszegényedett. Az emberi lelkekben fészkelő hatalom után való vágyakozás nagy, véres csatákat vív, hatalmas tévedéseket hozva felszínre a lelkekből. És így a külső hatalmasság, amit az emberek keresnek, a vérségi, a testi dicsőség, a fennhéjázásra való lehetőség nyomról nyomra törlődik le Dávid fennmaradottainak külső világáról. Hogy mellette az Isten iránt való engedelmesség, a hit, a várakozás, a Dávid lelkén keresztülvonuló megézés, megsejtés megvalósulhasson a földi világban. Dávid leszármazottai, akikben nem lankadt el a várakozás és bizakodás az Isten ígéretével szemben, amellyel egészen bizonyosra vetették, hogy mindazoknak meg kell történniük, amiket Isten az ő népének ígért. Nem a test szerint való Izraelnek, hanem a lélek szerint valónak, a benne bízó, az Őt segítségül hívó és a Benne hívó lelkeknek, akik nem szűnnek a hitnek lámpásával ébren virrasztani és azt imádságaikkal táplálni, hogy ki ne fogyjon belőle a hitnek olaja. Ezek mint világító, fénylő csillagok virrasztanak az éjszakában, a testiségükben, bűneikben alásüllyedt lelkek között. **Mária ennek a fluidnak kitermelt virága, a legtisztább, a legragyogóbb, a legéletelevenebb szelleme,**

akire ráhull az égi harmat, és Benne megvalósul az addig lemúlt korszakok álma. Az ő lelke, mint tiszta fehér liliom, egyedül Istennek van szentelve, minden külsőségtől, minden emberitől, minden hiábavalóságtól mentesen. Mária kinő az átlagból, és egyedül Istennek akar élni, egyedül Neki akar szolgálni. Ő nem akar az emberek szokásai szerint férjhez menni. Árván maradt leány, akinek egyedül, magára hagyottan kellene az életet végigjárnia, és ő magát lélekben a templomnak szenteli. Ámde az Úr másként határozott. Ő is ember volt. Az ő lelkében is megjelent a jövő árnyéka, de bízott az Istenben, akivel az ő lelke telve volt, aki betöltötte az ő egész gondolat- és érzésvilágát, s akiről tudta, hogy nem fogja őt elhagyni.

Ha Mária nem az alázatosságnak, nem az Úrban való bizakodásnak tökéletességre emelkedett típusa lett volna, nem lehetett volna Istennek ezt a tervét keresztülvinnie. Ő az ő lelkében erre készült, az ő szívében ez volt előre elrendezve, ez volt a törvénye, az ő hivatása a földi élettel, hogy az Isten egyszülött Fiát Ő hozza a világra, annak a teste az ő testéből való test legyen, és annak a lelke az ő lelkéből való imádságos lélek. Hogy úgy mondjam, *az ő éterikus testének a másolata öltöztette fluidba Isten egyszülött Fiát.*

*

Törvény, hogy az embernek az ő maradékai, az utána következők számára szebb, jobb, igazabb és tökéletesebb éterikus testet kell adnia, mint amilyenben ő maga kezdte az életét. A haladott lélek megérti ezt — és amint már másutt is magyaráztam nektek — az ilyen ember a házasságba tiszta lelki érzéseket és tiszta testi fluidokat visz bele. Az embernek kötelessége a testére is, meg a lelki érzéseire, is vigyázni. Az apának és az anyának kötelessége a gyermekeit jól nevelni, hogy azok jobbak, igazabbak, tökéletesebbek legyenek nála, mert egy fokkal mindig finomabb, jobb és gyengédebb fluidnak kell annak lennie, ami-

be az utána következő nemzedék öltözködik. Ezért szükséges, hogy akik házasságban élnek, lélekben szeressék egymást, s a házasság intézményével a legszebb, a legtisztább érzéseket, úgyszólván az egymás iránt való rajongó szerelmüket szentesítsék. Az ilyen nagy és tiszta szeretet, amely telve van nemes és igaz törekvésekkel és az Istenbe vetett hittel, még akkor is megszenteltetik, hogyha az a külső forma által nincsen szentesítve.

De mivel az ember gyarló és bűnre hajlandó, a Sátán pedig ott ólálkodik körülötte, azért még akik ilyen tiszta, magasztos és nemes törekvésekkel és szent szerelemmel vannak is egymás iránt eltelve, jobb, ha a külső formát is elfogadják. És alávetik magukat az emberi törvénynek, még ha ez a külső forma szegényes és kicsinyes is, mert *ezáltal ők szentesítik meg ezt a szegényes formát, és példát mutatnak az emberek előtt.* Azért nevezem ezt külső formának, mert az átlagemberek előtt, az alacsony rendűek előtt ez a külső forma a lényeges. A belsőt elhanyagolják és így jön létre az, hogy külső forma szerint törvényes ugyan a házasság, de a belső lényeg szerint nem. És így az Isten áldásában sem részesülhetnek az ilyen emberek, s nem szentelődhetik meg az ő házasságuk. De megszentelődhet a külső forma nélkül is, ha az ember lelkében megvannak ezek a kellékek, ezek a magas lelki törekvések. Azért mondom, **hogy maga a forma nem szenteli azt meg, hanem a léleknek magának kell a külső formát megszenteltté tennie az ő felemelkedettségével és igaz érzésével.** Tehát ha valakik ilyen felemelkedett, tiszta érzésekkel lépnek házasságra — bárha hibáik, bűneik, tökéletlenségeik nekik is bőven vannak — de a szeretetük megvan, és nemes törekvésektől vannak áthatva, amelyek tiszták, és minden mást háttérbe szorítanak, akkor az ő szívük tiszta rajongása által ők maguk az ilyen házasságban megszentelődnek és a megszentelődés által a lelkük javul, tisztul, nemesedik. Mert hogyha ők ebben a szent hevületben sok alacsonyrendű, emberies kérdést, mint például: a cím, a rang, a

vagyon és az emberi lelkek hitványságaiból és tévelygéseiből származó minden egyéb ilyen mellékes sallangokat, mint másod-harmadrendű dolgokat, ennek a szent érzésnek alárendelnek, akkor ez az ő szent érzésük felemeli őket azok fölé a hiábavalóságok fölé. S az ilyen lelkek magasabbra emelkednek mind természettörvényileg, mind szellemileg, hogy az ő szellemesülésük ezek által a felemelő törvények által megvalósulhasson. Így az ő természetükben egy magasabb szférába emelkednek, és *nem ritkán náluk jóval magasabb szellemeket vonzanak úgy, hogy ez által a kapcsolódás által alkalmassá válnak magas szellemek testbeöltöztetésére, azaz az ő fluidjaik nem ritkán nagyon szép és igaz szellemi világosságnak a földre jöveteléhez szolgálhatnak eszközül.* És nagyon sokszor az ő hivatásuk ezzel be is van töltve; felnevelik az ő szerelmük virágát, a gyermeket s a lelkük szent, nemes és igaz törekvését beleoltják a gyermekük fluidjaiba is.

De viszont annak a lehetősége is fennáll, hogy ezek a szellemek nemcsak maguk lesznek jobbakká, igazabbakká, hanem sokszor még emellett alacsonyabb rendű szellemeknek is magasabb rendű fluidokat tudnak nyújtani testöltés céljából. Tulajdonképpen ez a házasságnak a célja. Tehát a gyermek fluidjainak jobbakká, nemesebbeknek, előhaladottabbakká kell lenniük, mint a szülők fluidjai voltak. Ami a szülők lelki vágya, álma volt, az szükséges, hogy a gyermekben valamilyen nyire beteljesedjék, hogy valamennyire megvalósuljon, és rendszerint meg is valósul.

*

Tehát az egész emberiség álma, vágya, Isten felé való törekvése, megnyugvás és megtisztulás után való vágyakozása Máriában nyert megvalósulást. Az ótestamentum szelleme Máriában elérte a legmagasabb fokot, hogy a föld a Mennyel összekapcsolódhasson és ezen keresztül, nem látások és nem prófétálás által, hanem az élő szó által nyerhessen az emberiség világosságot, törvényt, igazságot. Mária úgy reprezentálja az elfogadó

emberi lelkeket, akik megérték a beteljesülés elfogadására, mint két imádkozó kéz, amely az ég felé emelkedik. *Ezt az imádkozó kezet megfogja az Égi Hatalom, kibékül a földdel és betölti az ígéretet, kiárasztja az ő világosságát és odaajándékozta a földi világnak az Üdvözítőt.* **Mária az alázatosság, az Istentől való függés, az Istennek való teljes odaadás materializációja. Mária tisztasága az emberiség lelkének a tisztasága, amelyből mindennek, de mindennek el kell múlnia, meg kell szűnnie, hogy beléje az Isten leszállhasson, és az Isten akarata abban a lélekben megteljedhessék.** Ha Máriában nem a tökéletes odaadás, nem az Istenben való teljes bizakodás és az Isten akaratában való tökéletes megnyugvás testesült volna meg, akkor az angyal szavára ellenkezésbe bocsátkozott volna. Hiszen *Máriát a bűnös, gonosz világ és a hitetlen zsidóság még ma is sárral dobálja.* **Azonban a hívő lélek, aki Isten mindenhatóságát kétségtelennek tartja, aki Istent mindennek Teremtőjéül, Urául és Fenntartójául ismeri el, elfogadja a szűzen való fogantatás tényét az ő lelkében. Nem keres, nem kutat utána, hogy az miként lehetséges, nem keresi a tudomány segítségét e kérdés boncolgatásánál, mert hiszi, hogy Isten, aki megeleveníti a holtakat, aki a kövekből is teremthet fiaikat Ábrahámnak, megelevenítheti a szűz testében azt a csírat, amely alkalmas arra, hogy egyetlen isteni termékenyítő paránnal életre keljen benne az Isten igazságát hirdető, emberruhába öltözött' legtisztább, legnagyobb, leghatalmasabb isteni Szellem.**

Mária nem mond ellent, nem aggodalmaskodik, nem békétlenkedik lelkében; odaadásának és megnyugvásának csak egyetlen kifejezése van: *„Legyen nekem az Úr akarata szerint”.* **Ő hisz az angyal szavának. Ábrahám hite az ő lelkében már bizonyosság. Ez a bizonyosság Benne testet ölt.** És mivel az Úr akarata szerint úgy történt, hogy neki ennek az isteni munkának a véghezviteléhez támogatóra volt szüksége, Isten melléje rendeli rokonát, aki szintén kiválasztott szellem,

szintén Istentől megvilágosított lélek, hogy addig, ameddig az idő elkövetkezik, ameddig a nagy munka megkezdődhetik, együtt tartsa azokat, akikben az ő akarata a legtökéletesebben kiteljesedhetik. Mária az Úrnak alázatos szolgálólánya volt, maradt és marad mindvégig. *Az ő alázatosságának, engedelmességének, Istenbe vetett hitének és megnyugvásának szét kell áradnia a világban;* meg kell előznie az ember lelkében azt a csodát, mikor az emberi lélek igazán elfogadja Krisztust Megváltójának, Üdvözítőjének. Amikor azt mondom, hogy Mária az Úr szolgálóleánya: valamennyi szolgáló lelket értem alatta, mert minden szolgáló léleknek Mária hitéből, Máriának Istennel szemben való engedelmességéből, alázatosságából és önmaga feláldozásából kell megtelítenie, mielőtt még elfogadná a szolgálatot, amit Isten reábíz. Azért szükséges, hogy minden lélek, aki a földön Isten felé igyekszik, előbb felöltözzék Mária lelkének erényeibe. *Mert aki Mária lelkének erényeibe nem öltözködött, az csak mutatja a szolgálatot, az csak a csillogásért, a díszért, a dicsőségért, a jutalomért végzi szolgálatát, nem pedig szeretetből és Isten iránt való engedelmességből.*

Nektek mindnyájatoknak, akik szolgáltok, és szolgálni akartok, Mária lelkének alázatosságát, engedelmességét, Isten akaratában való megnyugvását, Isten iránt való nagy odaadását kell magatokhoz vonnotok. Azért, ha az ő lelkének ezeket a tulajdonságait elismeritek, és nagyra tartjátok, akkor Őt fogadjátok a szívetekbe, aki ezeknek az érzéseknek a középpontja. Az ő földön való megjelenésében ezek az érzések öltöttek testet. Az ő lelkében a legszentebb, a legtisztább öröm élt, ami a beteljesedés tényével, a Szentlélektől fogantatott Megváltó megszületésével valósult meg; ez a legmagasabb öröm az ő fényével mint nap árasztotta el az ő lelkét mennyei sugaraival. Utána pedig talán senkinek nem volt akkora fájdalma, és nem borult akkora sötétség a lelkére, mint amekkora sötétség, fájdalom, bánat, kétségbeesés és szomorúság takarta be az ő lelkét

azon a bizonyos szomorú nagypénteki napon. Nem volt senki, aki úgy hitte volna, aki úgy remélte volna, nem volt senki, aki annyira valóságnak vette volna az ígéretet, azokat az igazságokat, mint Mária. És mégis-mégis az emberi hit, az emberi remény, az Isten iránt való nagy odaadás, az igazságban való feltétlen hit talán senkinek a lelkében nem borult el annyira, mint aki annyira hitt, mint aki annyira valónak és igaznak vette azt, ami az ő életében mint az Isten ígérete annyira megvalósult. Aki az ő hitét az édig emeli, és az éggel kapcsolódva annyira közel érzi magát Istenhez, annyira érzi az Isten közelségét, az Istennel való egységet, és az ebből kiáradó öröm egészen átjárja a lelkét, s aztán jön a csalódás, amely ezt az Istenhez való közelséget, mint egy sötét, fekete lepellel letakarja. Úgy, hogy az a lélekben mint egy halott tönkre zúzva, gúzsba kötve, megsemmisülve fekszik: annak a lelkében — Máriában — hidegebb volt, kétségbeejtőbb és szomorúbb volt az érzés, mint bárki másnak a lelkében. Hogyan, hát ő csalódott volna az Isten ígéretében?! Nem, az nem lehet! Ez az ember-Mária vívódása. A lélek azonban felemelkedik az álmok világába és megkeresi az ő egyszülött Fiát. Az ő hívő lelke összekapcsolódik Vele, és soha többé nem fáj neki az elválás, mert megértette, meglátta Istennek akaratát, amelynek ismét csak az ő lelkének újra való felemelkedésében, az ő hitének újra való világosságában kell széthintődnie a világba.

*

Talán látjátok ezek után, hogy Isten megengedi, hogy a földi hitet, a földies reménységet, ha az még oly ragyogó is, ha az még oly tiszta is, és ha az még oly kedves is, mint amilyen kedves volt Mária lelkének odaadása és alázatossága, sötétség borítsa be. De csak egy pillanatra, mert ennek a hitnek keresztül kell a sötétség palástját világítania, ennek az odaadásnak mindenén keresztül összekapcsolva kell lennie Ővele, hogy belőle élő, eleven hit, belőle milliók és milliók számára hatóerő, újjászült, megtisztult, megerősödött alázatosság bon-

takozzék ki. Aki azt hiszi, hogy minden elveszett, tekintsen Mária földi alakjára, tekintsen az ő földi életére, az Istenhez való nagy közelségére, és keresztül kell látnia azon a sötétség-burkolaton, amely őt bevonja; az ő lelkén keresztül bele kell látnia a láthatatlan világba. Mária lelke áttörte ezt a sötétség-burkot és a láthatatlan világban minden sötétségen keresztül, minden bánaton keresztül megtalálta azt, akit keresett, az ő Megváltóját. Mert amikor Mária megtalálta azt, akit elvesztett, *megtalálta minden lelkek Üdvözítőjét*, ragyogón, szolgáló lelkektől körülvéve, akkor látta Istennek elfödött nagy és mély gondoskodását, amelyet az emberi szem meg nem láthat, emberi szív ki nem találhat, mert az el van burkolva az ember előtt; *azt csak a hittel, az odaadással, az Isten akaratában való megnyugvással és az engedelmességgel lehet újra megtalálni. Attól fogva nevezi Mária az Urat Üdvözítőjének, mert akkor megvilágosodott előtte az ő emberi mivolta, és megvilágosodott előtte az ő rendeltetése; megvilágosodott előtte az Isten akarata. És Ő ebben a megvilágosodottságban felmagasztosult és ebben a felmagasztosultságban boldoggá lett, üdvözítettnek érezte magát.*

Az emberi én ezt a boldogságot addig meg nem értette, fel nem foghatta; csak azután, amikor az Úr feltámadott. Csak azután vált Mária a szenvedő, gyötrődő földi emberek hatalmas segítő erejévé. Azután kapcsolódott bele a hívő lelkek csoportjának vezetésébe, azután munkálkodott — nem mint az ő fiának, hanem mint az ő Üdvözítőjének — a munkájában. És ő munkálkodik, ő nem szűnik meg a szenvedő emberiség segítésében és támogatásában, remény nyújtásában az elcsüggedteknek, a szomorú szívűeknek. A csalódottak felemelésében nem fárad ki, mert senki úgy át nem érzi, mint Ő, hogy milyen nagy szüksége van a szegény, szomorúságban senyvedő, ellentéttel vívódó emberi lelkeknek a segítésre.

A LELEK ÉS TEST VISZONYA. MÉDIUMITÁS.

1.A halálról. (**)

A meghalás azért szükségszerű, mert az élet formáinak megépítésében az ellentétnek is része van. — A halál törvényével szemben csak a hiten felépülő igazság állhat meg. — Hogyan érzi magát a lélek a hirtelen halál után?

A halál törvénye arra való, hogy minden, ami a földé, a mulandóságé, az enyészeté legyen, és mindazt átsegítse a feldolgozás műhelyébe, ami az ember körül mint életkeret felhalmozódott, és amely keretben a lelkének fejlődését, tanulását kellett elvégeznie. Legyen bár a legnagyobb tudós, bírjon bár a gondolatoknak a legszikrázóbb csillogásával az ember: a halál kezének egyetlen érintésétől romba dől minden ékessége, minden erőssége, s a kétségbeesés sötét mélységébe hull alá, ha nem ragaszkodik erősen a kegyelem által lenyújtott segítő kézhez, az Isten szeretetéhez, a bűnbocsánathoz. **A mulandóság és a halál törvénye a bűn következtében állott elő. Azért kell minden ideiglenesen alkotott formának meghalnia, elmúlnia, mert minden formát, amelyet az élet egy rövid időre kialakított és összerakott, az ellentét gondolata, az ellentét elve is segített megépíteni. Mivel tehát az ellentét elvének, mint teremtő elvnek és eszmének is része van benne, mindaddig szükséges az emberi lélek számára, hogy a mulandóság világait és állapotait végigizlelje, ameddig az abszolút jóhoz, a változatlan, örökkévaló igazsághoz nem tapad, és azzal át nem itatja a lelkét.** Mert ha azzal át van itatva, akkor nem fog rajta többé a halál törvénye, nem fog rajta az enyészet hatalma. Hogyha az ember a földi testben megszerezte az ebben való bizonyosságot, jöhet az enyészet törvénye, kivetkőztetheti földi hüvelyéből, de a lelkében semmiféle változáson nem megy át, mert a lelkének felépítésé, a lelkének iránya az örökkévalóság törvényén alapul, az örökkévalóság fejlődésének útját követi, és így csak a megkezdett úton megy előre a lélek, de változást nem szenvedhet.

Azonban aki a földi ében, a földi igazság szerint, emberi, kicsinyes gondolatokhoz, formákhoz ragaszkodva építi ki a lelkének hitét, reményét, örömét, boldogságát, aki ezekben találja meg a lelkének kielégülését, vágyainak beteljesülését, annak mindenét összerombolja, porba dönti és összetöri a halál törvénye. Hogy a minősítés törvénye abból az apróra zúzott törmelékből kiszedhesse azokat az apró igazságotomokat, amelyek ha ideiglenesen is, de megalkothatták és összetarthatták számára a múlandó boldogság épületét. Hogy kiszedhesse az igazság törvénye a saját részét, az ellentétes, a salakos, a hiábavaló, a múlandóságra ítélt részletigazság törmelékeket pedig eltávolíthassa belőlük. Az ilyen ember lelke nagy változáson megy keresztül, mert úgy érzi, hogy mindenét elveszítette. Úgy érzi, mint akinek palotáit, kincseit eltemette a földrengés és neki ezekből a törmelékekből, amelyek a nagy földindulás után megmaradtak és hasznavehetőknak látszanak, kell saját két keze munkájával és egyéni erejének és fáradságának latba vetésével megépítenie azt a kicsiny kunyhót, amelyben a lelke megpihenhet azoktól a fáradalmarktól, amelyek őt munka közben utoléri. **Azért kell az embernek idejekorán olyan erős lelki, szellemi hitre szert tennie és a boldogságát olyan alapokra építenie, amelyeket nem rombol szét az enyészet hatalma, amelyeken nem fog a halál törvénye, hogy ezen a nagy, nehéz változáson ne kelljen keresztülmennie.**

Aki hirtelen, minden előkészület nélkül hal meg, ha hirtelen ébredne fel annak a tudatára, ami vele történt, és az emberi én hirtelen jutna öntudathoz a szellemvilágban, akkor rettenetes, kétségbeejtő állapotba zuhanna alá. Azért az ilyen lélek lassanként tér magához. Beletelik bizonyos idő (sokszor nagyon is hosszú idő), ameddig a tudata — t. i. a legutóbbi életnek az emlékezete — gyéren átszűrődik a szellemi tudatába. Ne gondoljátok, hogy ez büntetés, vagy bűnhődés. Ez ismét csak a kegyelem, az isteni gondviselés féltő és szerető gondoskodása és intézkedése, hogy akiknek hirtelen kellett

itthagyniuk a földi életet, és a szívük érzése talán erősebben beletapadt a földi állapotok világába — mivel sok örömet és boldogságot találtak ebben az életben — lassan szakadjanak el azoktól, amik őket a földhöz kötötték. Tulajdonképpen úgy történik velük, mint a gyümölcs, amely, amikor megéri, akkor a száráról természetes úton válik le, mert addigra a gyümölcs az ő erőt magába szívta és mivel a szárra nincs többé szüksége, azért elszárad. Így a léleknél is elhervadnak az őt a földhöz kötő tápláló szálak, s többé nem a föld felől, hanem a saját benső világából meríti a tápláló erőt, s amikor felébred, akkor már a gondolkozása és érzésvilága úgyszólván új otthont találva megnyugszik megváltozott állapotában, és nem érez fölötte nagy fájdalmat. Másként van ez azokban az esetekben, amikor a lélek hosszabb életszalagot képezett ki magának és erőteljesebben kapcsolódott a szellemvilághoz, úgyhogy tulajdonképpen földi életében sem szakította meg a szellemvilággal való közvetlen érintkezést, hanem az életszalag megnyújtásával igyekezett többet időzni a szellemvilágban, mint a földiben.

2.A médiumításról általában. ()**

A médiumítás lényegéről és veszélyeiről. — A médiumi megnyilatkozások helyes értékelése. — Az intuitív médiumításról. — A gépies médiumításról. — A kóbor szellemek. — A célok, amikért a szellemek megnyilatkoznak.

Az életszalagnak ez a megnyújtott állapota hozza létre a médiumitást. Azonban ez alatt a szó alatt ti mást értetek, mint amit én akarok vele mondani. Amikor ti emberek erről a dologról beszéltek, mindig mint valami megrögzített dologra gondoltok. Pedig ez nem valami megrögzített dolog, mert ez minden egyénnél más- és másként nyilatkozik meg. Sőt ez még ugyanannál az egyénnél is állapotok szerint változik, azaz az életnek különböző hatásai szerint alakul ki, úgy, mint ahogyan a felhők alakulnak a szél járása szerint, így van a médiumítás is. Az élet behatásaival szemben nem fejt ki ellenállást, hanem igyekszik a lélek az élet hiányait kipótolni. Így ahol sok hiány mutatkozik

az életben, amely hiányok a szellemnek a testbeöltözése alkalmával keletkeztek, a lélek a maga erőivel igyekszik ezeket a hiányokat kitölteni, és ahol azt kitölti, ott mintha egy másik *én* képződne benne, azaz az ő énje megosztódik. Ezek a megosztódott ének különböző felvevő állomásokat képeznek, és a szellemfluidoknak különböző behatásait érzik meg, és továbbítják az agynak, az agyon keresztül pedig az emberi tudat, vagy a féléber tudat vesz róluk tudomást.

Azért a médiumitást sohase tekintsétek befejezett dolognak, hanem csak tünetnek, amely tünet a különböző szellemek és a beálló különböző helyzetek és állapotok szerint különböző formát vesz fel, azaz alkalmazkodik. Hol messzire kinyúlik, és úgy igyekszik felvenni a hatásokat, hol pedig behúzódik és akkor kevesebb a felvevőképessége. Azt mondhatnám a ti nyelveteken, **hogy ez olyan természeti tünetemény, amelyet sem megfejteni, sem megmagyarázni nem vagytok képesek.** Mi meg tudnánk ezt nektek magyarázni, ha a fogalmaitok megvolnának hozzá, vagy legalább azok a képletek, amelyek ennek a megértéséhez szükségesek. **Azért tehát csak úgy vegyétek ezt a dolgot, mint természeti tüneteményt, mint olyan meggyőződést, amely egy másik világ létezését, életét és működését adja tudomásul, és ennek mintegy meggyőző bizonyítékaul szolgál. Úgy vegyétek, mint Isten ajándékát,** de semmi esetre se olyan megrögzített képességnek, mint amellyel a ti akaratotok és kívánságotok szerint bármikor és bármily körülmények között ott és azt vehetitek át, amit éppen akartok. Hiszen vannak ennek a médiumi természetnek olyan hatásai is, amelyek nem kívánatosak a ti életetekre nézve. Mert az ellentét is felhasználja ezt a természeti lehetőséget, mivel az mindent felhasznál, amivel azt hiszi, hogy az ő hatalmát és igazságát az emberek képzeletvilágában nagygyá, erőssé és hatalmassá teheti. Ezen az úton pedig éppúgy módjában áll az akaratát érvényesíteni, mint az emberi lélek bármely gyengeségén és hibáján keresztül.

Azért tehát *legyetek résen a médiumitás törvényén keresztül mutatkozó jelenségekkel szemben*, mert bárha meggyőző bizonyítékok jelentkeznek is az értelem- és érzelemvilág számára, mégis minden ember lelkében külön ki kell alakulnia egy bizonyosság-félének. Ez azt jelenti, hogy nem kell az embernek a médiumitáson keresztül megismert igazságok tekintetében akármerre hajlítható állapotban lennie, hanem bármilyen meggyőző és bármilyen bizonyító erővel bíró jelenség is az, azt mindig a maga helyére kell állítani szellemi érték tekintetében. Mert lehet valami a legmegrögzítettebb bizonyosság, és mégsem bizonyos, hogy a valódi, Istentől nyújtott igazság szempontjából valóság-e az, ami azon a rögzített bizonyosságon keresztül előcsillog? Így lehetnek médiumi nyilatkozatok, amelyeken keresztül a szellem személyazonossága minden kétséget kizárólag megállapítható, és mégsem bizonyos, hogy az, amit az a szellem mond, feltétlen igazság-e? *Mert hiszen ő is csak úgy látja a dolgokat, amilyen az ő állapota, azonban nem bizonyos, hogy az ő igazsága magasabb szellemi szempontból és magasabb szellemi fokozatról tekintve is igazság-e?* Azután meg azt sem szabad soha szem előtt tévesztetni, hogy a médium szelleme sem mindig egyenlő mértékben tolható félre, és nem marad meg állandóan ugyanabban a félretolt állapotban, hanem az élet vibrálása hol jobban előrenyomul, hol hátrébb vonul. És ezzel a fluktuálással, amit az egyén lelki természete tanúsít, a szellem mondanivalója a szavakban és gondolatokban való feldolgozás alkalmával veszít a maga tisztaságából, és többé-kevésbé a médium lelki színeiben tűnik elő.

Az egész médiumitás nagyon laza talajon álló tulajdonság. Tehát az ember ne legyen vakhítú a szellemvilágból jövő igazsággal szemben se, hanem az ő emberi énjében is engedje mindenkor a lélek tiszta vágyódását és tiszta törekvését érvényesülni. És hogyha az intuitív médium is mindenkor ezt engedi érvényesülni, és a szívét-lelkét Istennek és ennek a munkának szenteli, akkor nincs mit aggódnia. De feltétlenül

szükséges, hogy mindig figyeljen az ő emberi énjéből rávetődő árnyékokra, hogy azok fel ne tartóztathassák az igazság világoosságát, és ne szűrje azt az ő emberi énjének árnyékain keresztül. Különbén éppen az intuitív médiumítás alkalmas arra, hogy a folyton ellenőrző tudat ott álljon és figyeljen. Hogy nem az ember gondolata és vágya, nem az ő érvényesülni kívánó akarata fogja-e fel a szellemi közleményen keresztül ható igazságot, amely sokszor az intuitív médiumon keresztül keres szavakat annak a gondolatnak a kifejezésére, amely, mint világosság, amely mint egy eddig nem ismert, az eddigetől elütő szín képződik, és alakul ki a médium lelkében. Ez a szín nem belülről vetítődik kifelé, hanem a lelki világból sugárzik alá és festi meg a médium lelkét azzal a színnel, amely színben az ellenőrző én akarva, nem akarva szükségesnek találja, hogy beszéljen. **Hiszen mi nem adhatunk a médiumnak szavakat, csak érzéseket és gondolatokat, sőt a gondolatokban is sokszor csak olyan formákat, amelyeket éppen rá lehet illeszteni a médium gondolataira.** Az intuitív médium gondolatait kevésbé lehet megváltoztatni, csak át lehet sugározni és felduzzasztani a színeknek és érzéseknek oldó és ható erejével, és kiépíteni, és új fényvel és világossággal látni el azokat a gondolatokat, amelyek közel esnek a mi gondolatainkhoz és érzéseinkhez. És hogyha egy intuitív médium semmi egyebet nem tudna is adni a mi világunknak, amin keresztül mi az emberek világára hathatunk, mint csupán engedelmes és hajlítható lelket, mint csupán világosságra és igazságra való törekvést: mi azt is nagyon alkalmasan felhasználhatjuk. **Mert jóllehet sok bizonyítékot és szellemazonosságot nyújtó lehet a gépies médiumítás, de nem mindig alkalmas arra, és nem minden fokozaton érhető el véle az a cél, hogy helyes és tiszta világosságot öltöztethessünk általa szavakba.**

Azért mondom, hogy sohase tévesszéték össze a kettőt egymással. Hogyha szellemazonossági bizonyítékok jönnek, azok jók lehetnek hitet és megbizonyosodást kereső lelkek szá-

mára, de nem felelnek meg mindenkor a lélek fejlődését elősegítő akaratnak és vágnak. Mert akik megelégszenek annyival, amennyit a földi szférákban élő szellemek — akik maguk is tévelygő állapotban vannak — nyújtanak, azok minden bizonyíték dacára sem emelkedhetnek feljebb, és a hitük nem fejlődhet, és nem tisztulhat meg. Mert azok a szellemek, akik megtérés hiányában az ő állapotuk feljavítása céljából keresnek és kutatnak, és e keresésük közben az emberek világába tévednek, maguk is megtévesztődnek, és sokszor akaratuk ellenére fogva maradnak az emberek világában azok által az érzések és vágyak által, amelyek a lelkükből még nem tisztultak ki. Ezekre a szellemekre az emberek élete vagy átalakítólag és felemelőleg, vagy pedig alásüllyesztőleg hat. Ezért a gyengébb, de a törvényben élő, javulni vágyó szellemeket az a szféra, amelyben élnek, és az a törvény, amely őket vezeti, felsodorja, munkához szoktatja, tennivalókkal látja el és távol tartja a földi emberek világától.

Ezzel szemben azok a szellemek, akik törvénytelen vágyaikkal és törekvéseikkel, meg tévelygéseikkel megtéretlen állapotban jutottak a szellemvilágba, érezve a lét örömét, a szabadságnak mámorától elragadtatva jobban átengedik magukat törvénytelen vágyaiknak. És ha ezektől a vágyaktól vonzatra az emberek világának közelébe jutnak, akkor az emberi élet fluidjai megragasztják őket, mivel azoknak ellenállani nem tudnak, és bennük elhagyott életüknek tovább folytatását vélik feltalálhatni, mégpedig azok nélkül a következmények nélkül, amelyektől a földi életben féltek. Mert a szellemi élet a maga szabadságával óriási méreteket ölt, s mivelhogy sokkal később következik rájuk a rosszért a rossz és a jóért a jó hatás, mint ahogyan az a földi életben szokott bekövetkezni — mivel a földi élet gyorsabb lejárátú, mint a szellemi élet — ennél fogva azt hiszik, hogy sohasem kell megfizetniük törvényteleniségeikért. Így az ilyen szellemek vagy máris szenvedő állapotban vannak, akik nem tudnak az állapotukból szabadulni, és azért

segítségért könyörögnek és így kerülnek hozzátok. Vagy pedig már közelednek ahhoz az állapothoz, amikor a megtérésre és megbánásra való időpontjuk törvényszerűen bekövetkeznék. S hogy ne éppen a törvény vas szigora sajtolja ki belőlük a megbánást, hanem ebben a saját szabadakarataikat is érvényesíthessék, és a saját belátásuk szerint kapcsolódva a jobbhoz könnyebb megoldást találhassanak: azért küldetnek hozzátok, s azért vonzzák őket a ti fluidjaitok. Vagy pedig abból a célból kapcsolódnak a szellemek az emberek világához, hogy figyelmeztessék az embereket az élet folytatására és a törvényes útra, amelyen haladniuk kell, hogy felhívják a figyelmüket Istenre, az Isten akaratára, amelyet az embernek be kell töltenie, s azokra a veszélyekre, amelyek rájuk következnek, hogyha könnyelműen elfecsérlik a földi életet és minden haszon nélkül térnek meg a szellemvilágba. Vagy azért, hogy azok a lelkek, akik itt élnek a földi világban, és a javulásukon már réges-régen munkálkodnak és válaszút előtt állnak, s szeretnék a létüket az örökkévalóság világában megrögzíteni és szeretnék fáradozásaiknak, igyekezetüknek és törekvéseiknek a gyümölcsét is élvezni, általuk segítséget nyerhessenek. És keresztüljuthassanak azokon a nehezeknek látszó akadályokon — amelyeket sokszor öntudatlanul a saját lelkük állít fel, sokszor a külső világból állnak eléjük — amelyekkel ugyancsak a hasonlóság törvényénél fogva mintegy elkerülhetetlenül szembe kell magukat találniuk. Sokszor pedig olyanoknak is szükségük van ezeknek a szellemeknek segítségére, akik másokat segíteni akarnak, akik a szeretet törvényét követve másokért vették fel a nehéz földi testet annak minden következményével együtt, hogy el ne fáradjanak és el ne gyengüljenek, mielőtt még eredményt értek volna el. Ezek azok a célok, amikért a szellemek az emberek világával összeköttetést tartanak fenn.

Azonban az emberek nem mindig értik meg, hogy mi a célja ennek a kapcsolatnak, és így nagyon sokszor a saját földi érdekeik, a saját hibás céljaik elérésére kapcsolódnak össze a

szellemvilággal. Szükségtelen mondanom, hogy mindez tévelygés és bűn, aminek következményét mind a szellemek, mind az emberek nagyon érzékenyen megfizetik. Ezzel szemben azt a szent célt felismerni, s abban munkát vállalni — mégpedig igaz lélekkel és teljesen önzetlenül — hogy az ember a gyengeségétől és gyarlóságától megszabadulhasson, hogy megtalálhassa az igazság útját, amelyen haladhasson, és a világoosságot terjeszthesse: mindez Istennek tetsző olyan munka. Amelyben haladva és fáradozva Isten áldását vonjátok magatokhoz, és árasztjátok ki egyidejűleg a világba, mert taníthattok és megvilágosíthatok embereket és lelkeket. Mert *nagyobb dolog lelkeket megvilágosítani, mint testeket ápolni és gyógyítani, testek jólétéért fáradni*. — Mert a test múlandó és annak minden állapota átmeneti, míg a lélek örökéletű. Amit tehát a lélekért tesztek, amit a lélekben ültettek el, annak örökkévaló eredményei vannak, mégpedig nemcsak itt a földi életben, hanem az örökkévalóságban is. Ott látjátok csak igazán annak a tulajdonképpeni eredményét, amit itt a földön, végeztetek.

3. A médiumitás részletes ismertetése.^{2*} (**)

A médiumi megnyilatkozások akadályai. — Óvatosság a médiumi megnyilatkozásokkal szemben. — A kíváncsiság zavaró hatása. — Csak teljesen nyugodt lelkiállapotban tanácsos ülést tartani. — A médiumnak módjában áll elutasítani, vagy magához vonzani a közelében levő szellemet.

² * Az itt I., II. és III. alatt következő fejtegetések során az olvasó olykor úgy fogja találni, hogy ugyanaz a gondolat többször ismétlődik. Ez azért van így, mivel k. Vezetőnk hosszabb időközökben, több ízben nyilatkozott erről a tárgyról s itt ezek a megnyilatkozások vannak összefoglalva. Mindamelllett az ismétlődések nem feleslegesek, mert a gondos olvasó azt fogja tapasztalni, hogy valahányszor a k. Vezetőnk ugyanarra a gondolatra visszatér, mindannyiszor valamivel többet mond, mint előbb, vagy egy másik oldalról világítja meg a tárgyat, s ennél fogva egyik megvilágítás sem lenne mellözhető. (Kiadók.)

A médiumi tevékenység tehát feltétlenül szükségessé teszi a léleknek a jó irányban való teljes akarását, és a jónak bizonyos fokú ismeretét. Mert az *teljes lehetetlenség, hogy a magát megnyilatkozásra előkészített szellem a médium lelkével, annak minden egyes részével azonos legyen. Ezért aztán, ahol a médium lelke hiányt érez, azt ösztönösen kiegészíti hasonló gondolatképekkel. Azután meg nem mindig egyenlően intenzív az összeköttetés a szellem és a médium között, hanem az folyton hullámozik. A szellem ugyanis nem képes minden percben és minden pillanatban urává lenni a médium lelki természetének, mert a médium egyéni lelke nem minden pillanatban hajlandó semleges állásponton maradni.* Nem szabad tehát szoros határt vonni a médiumi híradások mineműsége között, annál kevésbé, mert mindezekon kívül ugyanaz a szellem más és más médium által más- és másként nyilatkozik meg, más szavakkal, más alaphangon; az egyik lélekben ezt a hangot tudja megütni, a másokban amazt. **Ne higgyétek, hogy olyan könnyű dolog a szellemnek különböző médiumok által megnyilatkozni!** Ezer meg ezer akadály van annak, amit le kell küzdenie egyiknél-másiknál. S ha nem tudja leküzdeni, akkor nagy hézagok keletkeznek, úgyannyira, hogy alig tudja magát kifejezni. Egyiknél több, másiknál talán kevesebb lesz a leküzdenivaló, mert a lélek alapszíne, elgondolása, iránya kisebb vagy nagyobb összeolvadást enged létesíteni.

Ezért szükséges a médiumi ténykedéshez az engedelmesség, a passzivitás kifejlesztése, nagy nyugalmi állapot, azt mondhatnám, bizonyos fokú nemtörődömség, azaz a hatni akarás ellentéte. Ezzel nem azt akarom mondani, mintha a földi embernek nem volna szabad akaratának, vágyának lennie; ellenkezőleg, kell lelkesedésének és vágyának lennie a jó és szép iránt. Mert csak ha ez megvan — különösen, ha a szellemi vezetőjével mintegy a rokonszenv folytán úgyszólván egybefolyóvá válik a gondolkozása és érzése — tudja könnyebben átvenni mindazokat az igazságokat, mindazokat a gondolatokat

és érzéseket, amelyek nemcsak a külvilágra nézve, hanem *első-sorban a saját lelkének átalakítására, megjobbítására és tisztítására nagyon üdvösek és előnyösek*. Mert hiszen az embernek legelső sorban is önmaga számára van adva a médiumi természet. **Nem lehet tehát okolni a szellemi vezetőket, vagy a környező szellemeket, ha nem akadályoznak meg valami balul sikerült médiumi nyilatkozatot vagy munkát. Mert olyan dolog ez, mint amikor felhő jár a nap előtt: az egyik pillanatban borús, a másik pillanatban napsugaras a táj.** A médiumi természet a saját lelkek érdekében adatott. Mert minden emberi léleknek meg van szabva a maga haladási útja, sebessége, iránya; nem valahol tőle messze, láthatatlan világban, hanem a saját lelkében; és minden lélek csak azt teheti, amire a saját természetében megvan a képesítése. Tehát a médiumi megnyilatkozások nem mentenek föl benneteket a kutatás, a munka és az éber megfigyelés kötelezettsége alól. **És az Isten ezt azért adja, hogy élénkebb tevékenységre szorítsa a haladni kívánó emberi lelkeket. Mert ne feledjétek el, hogy az idő közel van!**

Ennek a kritikai érzéknek hiányában fordul elő nagyon sokszor spiritista üléseken és egyes médiumoknál, hogy olyan neveket említenek, amelyeknek hordozóit nagyoknak, bölcseknek, igazaknak, sőt szenteknek tartották és tartják az emberek. *Pedig nem az az egyéni szellem van vele, aki azt írja, vagy mondja, hanem csak az a gondolatforma, azok az érzérezgések, amelyek azt a földön élt ember-szellemet annak idején megragadták, és azzá tették, akivé lett. Mert hiszen Istennek ugyanaz a Lelke ugyanazokat a gondolatokat és érzéseket bocsátja lélekről lélekre tovább-tovább, és látva a médiumnak a név után való vágyódását — annak dacára, hogy nem ők írják, vagy mondják — előáll az a kényszerűség (anélkül, hogy hazugságról vagy az igazság megmásításáról lehetne beszélni), hogy egy névnek a cégére alatt jön létre a megnyilatkozás, amely névvel a médium saját szelleme ruházza fel az isteni Lé-*

leknek azt a maradását, amely rajta keresztül működik. Mindamellet, hogyha vannak is olyanféle szellemi megnyilvánulások, amelyekből nem tudtok kiokosodni, az ne okozzon egyikötök lelkében se olyan zavart, hogy azon keresztül talán a hitetek is meginogjon, vagy valami más ellentmondás keletkezhessek a lelketekben, mert a szellemvilág, meg a földi világ, amelyben ti vagytok, annyira különbözik egymástól, hogy azt el sem tudjátok képzelni, fel sem tudjátok fogni. Hiszen még az egyik szféra is annyira különbözik a másiktól, mintha az már nem is ugyanaz a szellemvilág volna! **Az olyan dolgot, amit nem tudtok megérteni, amit nem tudtok a lelketekben elhelyezni, úgy ahogy van, mindenestől tegyétek félre, és várjátok meg azokat a kimagyarázó jeleket, vagy jelenségeket, amelyekből megtaláljátok a magatok részére az áthidaló kapcsolatot** és kialakíthatjátok magatoknak azokat a lehetőségeket, amelyek előttetek állnak ugyan, de sem nektek, sem nekünk nem áll módunkban, hogy azokat kiegyenlítsük, és egymásba-olvadóvá tegyük.

A médiummal szemben minden körülmények között óvatosnak kell lenni. Nem mintha tudatos csalás feltételezését engedhetnétek meg magatoknak, azonban a csalódás lehetőségét fenn kell tartani, mert a médium lelkén keresztül megnyilatkozó szellemek részére sokszor csak egy gyenge kapcsolat, egy keskeny híd vezet. Amelyen keresztül átadhatja ugyan az ő gondolatának *egy töredékét*, azonban a folytatását esetleg már semmiképpen sem tudná átadni. Azért, ha magától nem, nyilatkozik, ne is erőszakoljátok, hogy olyan dolgokról adjon hírt, amelyek titeket meggyőzhetnének, amelyek minden kétséget kizáró szellemazonossági bizonyítékot nyújthatnának; várjátok meg azt az alkalmat, amikor az majd lehetségessé válik. *Vannak lehetőségek, amelyek a megnyilatkozni kívánó szellem előtt mint csábító, vonzó alkalmak merülnek fel, és a szellem megőrül annak a lehetőségnek, hogy megnyilatkozhat, nem számolva azzal, hogy amikor kapcsolódik,*

azok a lehetőségek egyszerre illuzórikusakká válhatnak az ő részére. Ilyen illuzórikussá válást magatok is könnyen előidéztetek a saját gondolataitok és érzéseitek által, amikor ki akarjátok találni, hogy kicsoda a nyilatkozó szellem. Már magával ezzel a gondolattal, ezzel a kíváncsisággal is megzavarhatjátok a megnyilatkozási lehetőségeket, és méginkább ha ennek az érzésnek, vagy gondolatnak szavakban is kifejezést adtok. Úgy, hogy ha addig a szellem el is helyezkedhetett a médium erőiben a maga érzéseivel és járulékaival, abban a pillanatban, amikor a médium benső nyugalját az ilyen közbetolakodó fluidok megzavarják. A médium passzivitása szintén megzavarodik, és a kialakulás elveszti a formáját, mert a szellem idegen fluidokban, idegen formában jelenik meg, amelyekben ő nincs otthon, s még a legjobb akarattal és a legjobb lehetőségek között sem tudja magát úgy kifejezni, ahogyan szeretné.

Mondok nektek erre nézve egy hasonlatot: a víz partján álló ember, mielőtt a vízbe ugranék, kiszámítja azokat a lehetőségeket, amelyeket majd úszás közben az erejével uralni fog. Mégis, amikor a vízbe alámerül, és benne mozdulatokat tesz, hogy előrejusson, ezekkel a mozdulatokkal a víztömeget magát is megzavarja, s neki nemcsak a víz ellenállását, hanem, hogy úgy mondjam, a víz saját mozgását is le kell győznie, (amelyet pedig ő okozott), hogy a célját elérhesse. Ez pedig nagy erőki-fejtést igényel; s ha még a víznek valami sodra vagy örvénylése is van, akkor az úszó azt sokszor nem képes legyőzni s az örvény magával ragadja őt, és nem oda jut, ahova akarna, hanem ahova a víz sodra kényszeríti. Azért mondom, hogy nagy vigyázattal kell élnetek, mert mint már máskor is mondtam nektek, a médium lelkének kisebb vagy nagyobb passzivitásán múlnak sokszor a legjobban meggyőző jelenségek. Azért ezt a passzivitást, ezt az egyensúlyi helyzetben lévő lelki hangulatot, ezt a nyugalmi helyzetet nem szabad megzavarni sem érzésekkel, sem erőteljes gondolatokkal, annál kevésbé szavakkal. Mert maguknak az érzéseknek a kisugárzásától sokszor ezek a

fluidok elhajolnak, *különösen olyan médiumnál, aki inkább az érzésekre reagál. Sőt az érzéseket jobban felerősítve rezgi tovább a testen keresztül, mint a gondolatokat, s azért az első érzésbeli megzavarodás mintegy kiszorítja a médium erőiből a szellemet. És abban a pillanatban ezt az űrt, amely így támad a szellem és az átvevő médium-lélek között, a médium a saját énjének kialakított gondolatával tölti be. Ez olyan természetes és magától értetődő folyomány, ami ellen sem ti, sem mi nem tehetünk semmit.*

Azért én sokszor mondtam már nektek, hogy ha valami zavar titeket, ha a lelketekben olyan érzések vannak, amelyek nem tudnak nyugton maradni, hanem befolyásolják a gondolataitokat, mint képzelődések, feltevések, előítéletek, akkor inkább ne tartsatok ülést, mert az eredmény nem lesz kívánatos. Csak teljesen passzív lélekkel, Isten felé vágyódással ülhetek le és várhatjátok, ami következik, amit az örökélet folyóvize kivet ennek a világnak a partjaira. Mert hiába akar a földi ember a szellemvilágból bármit is kapni, ha arra a lehetőségek hiányoznak, és nem léphet bele abba a folyamba, amelybe szeretne, ha csak egy kicsit is meg van ennek a folyónak a folyása gátolva. Vagy valami olyan akadály van, amely azt kitéríti útjából, és más rezgést, más eredményt idéz elő, mint amit akár az egyik, akár a másik részről kívánnának az összeköttetésre vágyódók. Azt is jegyez-zétek meg magatoknak, hogy a médiumnak módjában áll elutasítani, vagy magához vonzani azokat a szellemeket, akik a közelében vannak és az ő fluidjaiba gondolatokat, érzéseket és vágyakat dobnak bele.

II. (**)

A médium lelki struktúrája. — Intuitív és gépies médiumok. — A szellem és a médium tudatának váltakozása. — A túlzott kritika bénító hatása a médiumra nézve.

A médium lelke olyan, mint egy szűrő; ez a szűrő lehet ritkább, vagy sűrűbb. Ha sűrűbb, akkor kevés megy át rajta a

szellem énjéből és gondolatából, és az a kevés sem tud olyan határozott körvonalakat felvenni, amelyekből a szellem egyéniségére, a szellem azonosságára lehetne következtetni. Azonban, amint már sokszor említettem, a médium énje nem valami életelen dolog, hanem a mozgó vízhez hasonlítható, folyton hullámzó életmennyiség, illetőleg életet tartalmazó elem, amelynek hullámai folyton-folyvást hozzácsapódnak a lélek külső burkához, a test tudatához, amely testi tudatra a szellemeknek szükségük van, hogy ennek a tárgyi, anyagi világnak a formáiban kifejezhessék magukat. *Azért szükséges, hogy a testi tudatrészt kifejlesszék, hogy a benső ezen keresztül kifejezhesse magát.* Ez a tudatrész a test öntudatának lerakott mennyisége. Ezen keresztül tudtok beszélni, azaz a gondolataitokat kifejezni, és ezen keresztül tudtok a dolgokról képeket alkotni a képzelet világában. Mert ugyebár a születésétől fogva vaknak hiába beszéltek a színekről, miután neki azokról fogalma nincsen, azért nem is tud róluk magának képzetet alkotni. Tehát a tudatnak bizonyos mennyisége mindig jelen van, még a legmélyebb extatikus transz állapotában is, *mint ahogyan az álomban is jelen van.* Ezen a tudaton keresztül teremti meg a lélek a jelentőségteljes álmokat. Ezen a tudaton keresztül szűrődik át a szellemvilágban tapasztalt ismeretnek a képe, ezen a tudaton szűrődnek át az asztrálvilág formái, amelyeken elindulva a testi tudat tájékozódni képes. *Éppen a léleknek ez a tájékozódó ösztöne az, amely az álom és az ébrenlét állapota között a különbséget meg tudja állapítani.*

Tehát a tudatnak ez a szűrőképessége az a médiumi tulajdonság, amelyen keresztül a lélek áthozza azokat a tapasztalatokat, azokat a fogalmakat, amelyeket beleírunk, belenyomunk, vagy hogy úgy mondjam, belerajzolunk, belevetítünk a médium lelkébe. A tökéletlenül képzett tudat tökéletlenül adja azokat vissza. Az ilyen tudat a leghelyesebb, legszínűsabb, leggondosabban körülrajzolt gondolatokat és fogalmakat is hiányosan fogja visszaadni; a váz megvan, de hiányosan adja

le, mert nincs meg a reprodukáló képessége, mert hiányzik a testi öntudatban a hozzá való festékanyag. Azután ha ez a tudatszűrő sűrű, t. i. nagyon el van a szellem határolva a test által úgy, hogy nem tudja magát olyan tökéletesen kifejezni — (most a saját egyéniségről beszélek) — akkor csak olyan félig művelt, félig képzett eszköz lesz a saját egyénisége számára is. Sok ilyen kevésbé kifejlesztett testi tudatú ember lehet színes, minden tekintetben gazdagon felfejlődött lélek, de mégsem tudja magát az ő földi énjében úgy kifejezni, mint egy kevésbé fejlett a maga jobban kifejlesztett emberi öntudatán keresztül. A másik eset az a médiumitásnál, hogy a szellem annyira hozzá van kötve a maga lelki megalkotásánál fogva, vagyis a testtel való összekapcsolódása folytán a saját földi énjéhez, hogy nem képes messze elhúzódni, nem tudja magát a testi éntől eléggé függetleníteni. Ez néha büntetésképp, néha vezeklésképp, sokszor pedig a cél elérése érdekében történik.

Tehát ne *ítéljetelek könnyelműen*, mert ezek mind csak lehetőségek, hogy a szellemnek ne legyen olyan nagy szabadsága, mert az neki nem szükséges, vagy mert nem tudná betölteni, amire vállalkozott, vagy pedig a testet nem tudná elég erővel ellátni. Ilyenkor tehát az életszalag kevésbé nyújtható, aminek az a következménye, hogy nem lehet egy közbülső tudatnak kifejlődnie, tehát nem hagyhatja el a saját én az asztrálvilágot, hogy abban a világban egy másik szellem is bekapcsolódhasson az ő tudatával, és mint irányító erő részt vehessen a földi énnel gondolat- és érzésvilágában. Ilyen az úgynevezett sugalmazott médium. Itt szűk a szűrő, amelyen keresztül annak a sajátos folyamatnak kell végbemennie, amely olyan, mint amikor az egyik folyadékot összeöntik a másikkal. A saját szellem tudata impregnálódik az idegen szellem tudatával, s lassú és finom szűrődéssel vegyül össze a kétféle gondolattartalom. Az intuitív médiumitás átváltoztatja a gondolatot a saját színeire. A saját gondolat-értékeivel ad neki kifejezést. Itt a külső szellem nem másíthatja meg, nem teheti

hatályon kívül a médium véleményét, egyéni gondolatát, hanem csak más színt ad annak, s úgy folyik be a tudatba, hogy ott emberi kifejezésekben jelenjen meg. Ezzel is lehet azonban meggyőződéseket nyerni, hogyha a médium szelleme fokozatosan igyekszik passzív maradni. Minél passzívabban viselkedik, minél engedelmesebb tud lenni, minél inkább le tud mondani az egyéni hatni akarás vágyáról, annál jobb és tökéletesebb a vegyi áthasonulás. És hogyha elég művelt és fejlett emberi tudat áll rendelkezésre, akkor nagyon szép formában jelenhetik meg az a gondolat, amelyet a szellem a médium lelki tudatán átszűr.

A mechanikus médiumnál megint egyéb akadályok vannak. Az is előfordul, hogy akkor, amikor a kapcsolódás bekövetkezik, a médium emberi tudata a külső világból meg van töltve ideges feszültséggel. Ilyenkor ez az emberi tudat megmerevedik, és az agy kevésbé használhatóvá válik úgyanyira, hogy amely szavakat és gondolatformákat az ember-médium maga egészen könnyen használhatna, azokat a szellemnek nem áll módjában megmozgatni. Mert a médium emberi tudata szögletessé, keménnyé és nehezen hozzáférhetővé vált. És a megnyilatkozó szellem, aki nem ura a testnek és nincsen a test világának minden részletével összefolyva, nem tudja magát kifejezni, nem tud minden gondolatot rendesen felöltöztetni, hanem csak részlegesen és hiányosan. Ilyenkor a szavak csak a legközöségebb, a leghétköznapibb formában, a legkönnyebben hozzáférhető alakban állnak rendelkezésre és így a megnyilatkozás színtelen, hiányos, akadozó, határozatlan formában jön létre, annak dacára, hogy maga a lélek rendelkezésre áll, azonban a külső én elfogultsága, megmerevedése nem engedi az agyat munkába venni. Ilyenkor a szellemnek, aki a lélek erőiben el van helyezkedve, egy folytonos nyomással kell küzdenie, és ez gátolja meg a külső forma könnyű felhasználásában. Időközönként, amikor a megnyilatkozó szellem nagyobb uralmat tud venni a testi tudaton, és jobban megtölti a médium

lelkének erőit, s mintegy nagyobb területet sikerül a saját számára szétnyomnia, ilyenkor a szellemnek a gondolata és érzése szinte mintegy széles nyíláson keresztül hirtelen beledobódik a tudatba. *Ilyen pillanatokban jönnek létre azok a meggyőződést nyújtó szavak, gondolatok, emlékekre való hivatkozások, amelyek a földi emberek előtt a meggyőződést szolgáltatják.* A következő pillanatban azonban, amikor a szellem már kilökte magából ezen a kibővített nyíláson keresztül a maga gondolatát, egyszerre összeszorulhat, és egészen kicsinnyé zsugorodhat össze a tudatszűrő. És a médium énje — amely a tudaton keresztül figyel, és maga is tökéletlennek találja a megnyilvánulást jóllehet nem mindent tudott megfigyelni, mert voltak pillanatok, amikor teljesen vissza volt szorítva bizonyos álomszerű állapotba — egy pillanat alatt ott terem és a szellem gondolatát igyekszik a saját gondolataival kiegészíteni. **Ez a folyton hullámzó tudatcsere sokszor értelmetlenné, megmagyarázhatatlanná válik a hallgatók, illetőleg szemlélők előtt.**

Azért mondom: figyeljete, és *ne akarjatok erőszakkal meggyőződést szerezni*, ahelyett a meggyőződés lehetőségét igyekezzetek előmozdítani azáltal, hogy mint *passzív szemlélők* vegyetek részt, és mindig elégedjete meg annyival, amennyit kaptok. És abból mint földi emberek kialakíthatjátok a nézeteiteket, gondolataitokat, hogy vajon hogyan is kell és lehet ezt megérteni. Tehát ne akadjatok fenn azon, ha a médium énjéből eredő beavatkozást konstatáltok, mert mint mondom, az egyik pillanatban 80%, a másokban pedig, amikor a médium énje közbenyomul, csak 20—30% lehet az átvétel mértéke. Még a sugalmazott médiumnál is úgy van az, hogy a tudat az egyik pillanatban egészen elsötétül, a másokban majdnem egészen világos, ami megint nem zárja ki, hogy a következő pillanatban a szellem ismét urává ne legyen annak a tudatnak. A napidegfonat izgatottsága, merevsége és feszültsége is határozhat ebben a kérdésben, mert a médium szelleme, bárhogy akar

is, nem tud teljesen passzív maradni, mert a külső tudatban bántóan hat reá az a megállapítás, hogy erősen figyelik és kritizálják, mert a félelem érzése az életszalagot összehúzza. Hiszen tudjátok, hogy ha féltek, nem vagytok képesek elaludni, és akkor sem, ha fájdalomérzés van bennetek, mert ilyenkor szükség van a test tudatának az életszalag útján való telítésre. Ez olyan ösztöni érzés, amely alól nem vonhatja ki magát senki, bármennyire akarná is. *Az akarat itt nem határoz semmit.* Azonban van még egy eset: ez az, *amikor a médium testi tudata akar.* Ez az akarás, mégha a legjobb indíttatásból táplálkozik is, erősen és nem előnyösen befolyásolja a lelki tudatot.

III. (**)

Isten mindenkor az emberi lelkeken keresztül szólott. — A sátán küzdelme Isten ellen. — Külső és belső értékek. — A haladásban való megállás szüli a nagy aktivitást. — A megcsontosodott körök és médiumok eltévelyedése. — A gyermeki hit szükséges volta. — Aki szolgálni akar, legyen alázatos. — A médiumitás kétféle veszélye.

A spiritizmus világossága az utolsó időkben mint különös kegyelmi ajándék azért sugárzik alá a földre, hogy azok, akiknek lelkében elhomályosult a hit, az utolsó idők küzdelmében talpra állhassanak, hogy itt ne maradjanak; s akiket tévelygéseik rossz irányba tereltek, kitérítettek haladási vonalukból, azokat a szellemeket a hitben megerősödtek az ő hitük fényével és világosságával magukhoz vonzzák és szintén kiemelhessék. Mert az idő rövid; *már nincs arra idő, hogy az emberi léleknek lassú, aprólékos fejlődésével, tapasztalatok gyűjtésével lehessen megszereznie* azokat a bizonyosságokat, amelyekre támaszkodva elvégezhesse a maga fejlődését. Most már csak erőfeszítéssel, fáradhatatlan munkával, önmunkálkodással, és azon keresztül a példaadással lehet valamit elérnetek, hogy itt hagyjátok, ebben a világban, azokat a terheket, amelyek titeket, és azokat is, akik a fejlődés hosszú vonalán hozzátok kapcsolódnak, visszatartotok. **Hogy velük együtt kiengesztelődve, egymást támogatva**

és segítve felemelkedhettek, hogy itt ne érjen benneteket a pusztulás, a vihar. Mert *még így is alig hogy meg tudtok állani*, hát még ha majd a pusztító szélvész ideje itt ér benneteket! Az letör titeket, mint gyenge palántákat, és nem tudjátok bevégezni munkátokat.

És ha nektek az Isten kegyelme csak egy szálát nyújt is le ide a tévelygések és hazugságok világába, ha csak egy csillogó porszemet ejt is elétek a bizonyosságokból, vegyétek azt fel a földről, a sárból; és hogyha a hazugságnak egész légiója volna is hozzátapadva, takarítsátok azt le róla, mert egy szemernyi igazság sem maradhat a földben, minden igazságot visszavon az igazságnak Ura. És valakik hozzátapadnak csak ahhoz a szemernyi igazsághoz is, az a felemelkedés idején felemeli azokat, akik benne hittek és megismerték, hogy az mennyei érték. Azért ha a médiumi megnyilatkozásokban vannak is olyan részek, amelyek magából az emberből származnak, azon ne csodálkozzatok, s az titeket el ne kedvetlenítsen! Hogyne volnának! **Hiszen mindenkor emberi lelkeken keresztül szólt az Isten Lelke! Nem az ember testi száját, vagy mozgását használta fel az isteni Lélek, hanem mindenkor az ember lelkét használta fel, valahányszor az igazságról bizonyosságot akart nyújtani.** Hiszen a sátán sem csupán az emberi gépezetet használja fel a maga céljaira, hanem az ember lelkét! Amikor el akarja csábítani az embert, akkor az ő egész megjelenését, egész valóját törekszik meghódítani, és ezeken a meghódított területeken keresztül nyomul bele más lelkek világába is, hogy ott is elérhesse a célját, azaz megtéveszthesse az embert, és egész lelkével együtt eltéríthesse őt addigi irányától.

Nem a ti külső megjelenésetekre, a ti emberi, testi erőitekre pályázik a megtévesztés szelleme, hanem a lelketekre! Mert mit használ az neki, ha a testeteket meg is nyeri? A testetek előbb-utóbb az enyészet karjába dől, s akkor ő elveszítette a talajt a lába alól. *A lélek világába törekszik, a lélek világát akarja meghódítani, az érzéseket, a gondolatokat; ott*

akar zavarokat előidézni, ott akarja hazug színeivel a festett mennyet a földi ember szeme elé varázsolni! Isten azonban tüzet gerjeszt és felveszi a harcot a sátánnal. Ez a tűz az, amely megmásítja a sátán munkájának minden eredményét. Ennek a tűznek pedig terjednie kell, ennek lángolnia kell a lelkekben. Ennek a tűznek fel kell emésztenie minden egyes ember lelkében a tévelygések maradványait, az egész emberi természetnek ferde irányát mindazokkal a tévedésekkel és azok eredményeivel együtt, amelyek az emberen még rajta tapadnak. **Isten új eget és új földet ígér azoknak, akik átadják a lelküket ennek a tűznek; új életet, új birodalmat biztosít nekik. Mert amit itt a testi szemeitekkel láttok, és amit a ti érzékeiteken keresztül tapasztalhattok, e felett már ki van mondva az ítélet, ez veszendőbe megy minden tudományával, minden elért eredményével, minden vívmányával, gazdagságával, eszményeivel együtt; ez mind az enyészeté.**

Vannak ugyan olyan múlandó igazságok, amelyek a maguk kicsiny részletében majdnem az isteni igazságokhoz hasonlítanak — mert az ideig való jót megmutatják a földi embernek — de ezt a jót sem nem uralhatja, sem magáénak nem mondhatja, és magával nem viheti az ember, mert ez a jó nem a lélek java. Mert ami kívül van az emberen, amit kívül kell megszerezni, az a tévedés fejedelméé. Ami azonban belül a tiétek, azt magatokkal vihetitek, abból felépíthetitek magatoknak az új hazát Isten elvei, Isten igazsága szerint, és ebben az új hazában megpihenhettek. Ebben új tudományra tesztek szert, itt új munkakörötök nyílik, új eredményeket élvezhettek, új tapasztalatokat gyűjtötök, amelyek a lelketeket mindenkor hálaadásra kényszerítik a szerető és igazságos Isten iránt. Mert semmi el nem vész abból, amit ő mutat meg, amit Ő ad; minden a tiétek, mert az mind örök, maradandó érték. Azért vessétek el magatoktól a meg nem értésnek, a tévedésnek szellemét. Ne engedjétek, hogy az a lelketekben uralmat és hatalmat vehessen, ne engedjétek, hogy ott veletek együtt üljön le az asz-

talhoz, s veletek táplálkozzék. Ne engedjétek, hogy veletek térjen pihenőre és veletek ébredjen. Mert ha engeditek, hogy a tévelygés szelleme hozzátok tartozó útitárs legyen a ti zárandoklástok idején, akkor, ha majd eljő az idő, és elszólít titeket a mennyei akarat a választás lehetőségének erről a helyéről, és elvágva az idő fonalát az örökkévalóságba telepít át titeket. **Azt fogjátok látni, hogy nemcsak ennek a múlandó életnek a javait lopta el tőletek, hanem a ti örökéleteknek szánt jókat is magával viszi diadalmasan vigyorogva, és ti szegényen tértek meg abba a világba, ahol majd az eredményről el kell számolnotok.**

És ne felejtsetek el azt se, hogy az Isten nektek sokat adott, nem érdem szerint, hanem jutalom gyanánt. Azt a ti kis hiteteket, az a ti kereső és kutató érzéseket, amellyel az örökkévalóság Urát kerestétek, amellyel nem nyugodtatok bele a meglévőbe, hanem a jobb, a tökéletesebb igazságot kerestétek, jutalmazta meg a ti Istenetek azzal a halvány világossággal, amelyet ti a szellemvilágon keresztül mint bizonyosságot a magatok lelkében kialakítottatok. Hogy az élet nem vész el a sírnál, nem szűnik meg a test levetésével, hanem ami az emberben értékes és örökkévaló, mindannak az aratás helyére kell elérkeznie. **Ezt adta nektek a ti gondviselő Atyátok, hogy ti is alá ne süllyedjétek abba az iszapba, amely már-már elnyeléssel fenyegeti a hitetlen világot.** Ez a kis világosság, ez a kis keresgélő fényszikra összekapcsolta veletek az Isten irgalmasságát és ez az irgalmasság vezet benneteket eredményről-eredményre, hogy higgyetek.

*

Az akarat és a passzivitás kérdésében helyesen kell disztinválni; ezt a kettőt szét kell választani a lelketekben. A jóra való akarat, a jóra való nemes törekvés, az a lobogó vágy és szent lelkesedés, amely az ember lelkét eltölti és kitartásra ösztönözi, nem áll útjában a jobbnak, vagyis annak, hogy az ember elfogadó legyen. Azonban aki meg van győződve, hogy ő egé-

szen jó úton halad, és nincsen semmi kívánnivalója, nincsen semmi vágyódásra való tere, annál jelentkezik az erős akarás, az a leszzegezett vélemény, amely, még ha a jóban nyilatkozik is meg, ellenségévé válik a jobbnak. **Az ilyen lélekben — amelyben már nincs meg a gyermeki hit, a gyermeki bizalom, mert már nincsen mit várnia — az eshetőségek világa megszűkül, a passzivitás meggyengül, és az aktivitás foglalja el annak a helyét. Itt már mindig van a léleknek egy olyan része, amelyet védeni kell, amelyet már eleve szételésre ítél az igazság törvénye, amelyet az igazságnak szét kell rombolnia.** Azért mondja az Úr: „*Legyetek olyanok, mint a kis gyermekek*”. Nem a gyermeki tudatlanságot jelöli meg az Úr ebben a kijelentésben, hanem a léleknek azt a gyermeki bizalmát, az Istennel való azt a kapcsolatát, amely mindent hisz, mindent feltételez, mindent vár, mindennek örül, minden új neki, amit Istentől kap az ő hitén keresztül.

Így történik ez a gyülekezetekkel is. Szükséges, hogy jó szellemi vezetőt kapjanak a gyülekezetek. Azonban amikor már a léleknek ez az üressége betelt, amikor az emberek már bizonyos igazságokat elkönyvelnek a lelkükben, úgy hogy teljesen megtelik vele a lelkük, ez a gyermeki hit, ez a gyermeki várakozás tudássá erősödik, rendíthetetlen igazsággá válik és — *akkor tévednek el.* **Mert többé már nem gyermekek, hanem a tévedésben megerősödött felnőttek, akiket többé már nem lehet vezetni, akiket többé nem lehet befolyásolni.** Az ilyen megcsontosodott körök és médiumok hozzák létre azokat a ferde fogalmakat és téves igazságokat, amelyeket sokszor a szellemeknek tulajdonítanak, jóllehet *a szellemeknek vajmi kevés közülük van hozzájuk.* Ilyenkor aztán megáll a kör haladása, mást el nem fogad, új médium még az arra legalkalmasabb anyagból sem fejlődhetik, mert már eleve megtelítődik azokkal a téves igazságokkal, amelyek egy fluidot képeznek és *többé már nem a szellemek, hanem a fluidok irányítják a kört.* Ezekben a fluidokban résztvevők akarata, vágyai, meggyőződései

áthathatatlan kemény páncéllal vonják be az egységet, és merev akadályt állítanak a szellemek elé, akik feljebb akarnak őket emelni, akik újabbakat akarnak adni, akik magasabb rendűt szeretnének az emberek világába juttatni. S mindez azért, mert elkopott a gyermeki hit és bizalom, betöltődött a hézag a mohón felemészített szellemi táplálékkal.

Az ember lelkéből nem szabad kihálnia a gyermeki érzésnek, az eshetőségekkel szemben való várakozásnak. Mert hiszen az Isten kiszámíthatatlan nagy gazdagsága nem merül ki egy földi emberekből alakult kicsiny társaságnak adott igazsággal, azzal, ha azok megtanulják az örökélet bölcsességének első betűit, s ott megállnak. Holott azokkal a betűkkel olvashatnák el az utána következő nagy gondolatokat, igazságokat, amelyek az ő számukra fenn vannak tartva. Így a gyermekek megöregednek az abc-nél, és azt képzelik magukról, hogy ők már minden tudományban jártasságot szereztek.

*

Különösen pedig rajta kell lenni, hogy ápoljátok az evangéliumi szellemben való szeretetet, a hitet és azoknak az igazságoknak az érvényesülését minden lélekben külön-külön a saját természete szerint. Mert nem minden lélek ugyanaz a lélek, nem mindegyik egyformán dolgozik, és nem mindegyik képes ugyanazt az eredményt elérni. Aki ma nagy eredményt látszik birtokolni az ő megszerzett igazságaival, és talán lenézi a kevesebbet tudót, lekicsinyli, és ítéletet mond felette, azzal szemben megtörténhetik, hogy éppen az a kevesebbet tudó — hogyha passzív lélekkel és kereső, kutató lelki szemekkel vizsgálódik — azokból az eldobott igazságokból sokkal többet tud a maga számára kivonni és jobban gazdagítja a lelkét, mint az, akitől tanult. *Így senki sem mondhatja el magáról, hogy ő többet tud, több eredményt ért el, mert megszegyenítheti őt az az utolsó, aki csak az elhullatott morzsákból táplálkozott. Így aki médium, de ezzel az adományával nem az Úr szolgálatában helyezkedik el, annak jobb lett volna, ha a médiumitását elzárták volna, és*

nem nyitották volna ki a szellemvilág felé. Szolgáljatok az Úrnak mindazzal a jóval, amivel rendelkeztek, amit nektek az Úr Lelke adott, és legyetek utolsók, legyetek alázatosak. Mert ha nem így cselekedtek, ha nem így szolgáltok a ti Uratok munkájában, hanem elsők akartok lenni, akkor éppen utolsókká válhattok. Ezt mindazoknak mondom, akik szolgálatot teljesítenek.

*

A médiumokkal szemben kétféle eshetőség van, és pedig mind a kettő káros. Az egyik az, hogy a médium saját magának mindent elhisz, s ugyanebbe a tévedésbe esnek az őt körülvevő hallgatók is. Ebből származhat a csalhatatlanság érzése, a hallgatókban pedig a vakhit. A másik pedig az, amikor túlságosan éles kritikával élnek, amely visszautasításban, vagy gúnyolódásban nyilatkozik meg. Ez viszont a médium lelkében a saját képességeibe vetett hit megrendüléséhez, esetleg tökéletes megsemmisüléséhez is vezethet. E két véglet között kell megmaradnia úgy a médiumnak, mint a hallgatóságnak. Mindent meg kell vizsgálni, mindent éber szemmel figyelni, s amit a hallgató fel tud fogni, meg tud érteni, ami világos, és hogy úgy mondjam sikerült — mert hiszen nagyon sok olyan médiumi eredmény van, amely nem a kívánt formában jelenik meg — azt fel kell dolgoznia úgy a médiumnak, mint a hallgatóknak. Mert a médiumitás annyira sokféle, hogy még árnyalatilag is különböznek egyugyanazon természetű médiumítások is. Mert hiszen nem egyformák az emberek, nem egyforma a lelkület, nem egyforma az érzés és a fluid, ennél fogva nem egyformák a médiumi képességek sem. Annyira finom valami ez, hogy a legkisebb nem odavaló hang és érzés — akár a médium benső énjéből, akár a külvilágból származik — máris befolyásolja azt a finom felfogó fluidot és esetleg hamis rezgést ad. Ti tudjátok, hogy mi az a membrán: — az a felfogó készülék, amely az éterben, vagy a vezetéken végighullámozó rezgést veszi fel. Ilyen rezgést felfogó fluid van a lélek természetében is, ami a

szellemvilágból jövő rezgéseket, hatásokat felfogja, és a médium lelkében valósággá teszi. Legyen az látás, hallás, mozdulás, írás vagy másféle cselekedet, amely a léleknek minden részét mozgásba hozhatja és azon keresztül a testet is. **Ti azt is tudjátok, hogy a test a saját léleknek sem tökéletes eszköze, annál kevésbé lehet az az idegen szellem számára. Csak a legnagyobb szimpátia, és a gondolatok és érzések hasonlósága folytán alakulhat ki az a bizonyos képlet, amely a szellemvilágból a médium lelki világára vetítődik.**

4. Az aktív és a passzív természetéről. ()**

A passzív természet elhanyagolásának veszélyei. — A passzív természet túlfejlesztésének hátránya. — A túl szigorú nevelés következményei.

A médiumitás a passzív erők jelenlététől függ; s mivel a lélek aktív és passzív erőket tartalmaz, nem közömbös, hogy ezek milyen arányban vannak meg a lélekben. A passzív természet arra való, hogy hatásokat fogadjon el, az elfogadott hatásokat minősítse, és ezt a minősítést átvegye az aktív természet. Mert az aktív és a passzív természet egy egészet képez, s ennek a kettőnek egymást ki kell egészítenie. A passzív természet minősítéséből vonja le magának a szellemi tudat azt, ami helyesebb, jobb, célravezetőbb, vagyis állapítja meg a lélek egészén keresztül folyó munkának értékét. És így ezen keresztül szűrődik le az a bizonyos bölcsesség, amivel a szellem rendelkezik. Az aktív természet cselekvésre indító erő, amely mindig az önmagából ad, azzal akar hatni, azt akarja továbbadni; mégpedig mindenesetre mindig úgy, ahogyan ő jónak látja. A passzív természet pedig a külvilágból, a szellemvilágból és az emberi énből eredő hatások elfogadására van beállítva. A tulajdonképpeni énnak is van egy belső körforgása, amely a passzív természetén keresztülhaladva, ezeket a hatásokat elfogadja és viszi egyenesen az egyén magasabb ítélete elé, amely nem más, mint a szellemi értelem, a szellem megérzése a szerint a bölcsesség szerint, amelyet már megszerzett magának. **Hiszen ha**

az embernek nem volna passzív természete, sohasem tudna előrehaladni, sohasem tudna feljebb emelkedni, jobbá, tisztábbá lenni, mert sohasem tudna magának a tapasztalatokból eredményt leszűrni, s így sohasem tudna bölcsebbé lenni. Ennélfogva *a passzív természet elhanyagolása egyoldalú erő kifejtésre ösztönzi a lelket, és ez előbb-utóbb izgalmakra és az idegszféra túlságos kiélésére vezet.* Azután ez a túl kiélt idegszféra, ez a túl kiélt idegerő mennyiség szinte gépiessé válik a tevékenység folyamán, s ezeknek az aktív erőknek a keringése még mozgékonyabbá lesz, és még nagyobb erő kifejtésre ösztönzi a lelket; ha kell, ha nem kell, erőt koncentráll pillanatnyilag és lök szét magából. Mivel pedig így a passzív természet elcsenevészedik, ennélfogva a hatásokat nem tudja elég gyorsan feldolgozni, és az észrevevő képesség, az érzékenység eltompul. Ez az állapot elsősorban lelki megbetegedést, azután ennek kísérelőjeképpen testi megbetegedést is okozhat. Olyan a passzív természet, mint valami finom műszer, amelynek ha eltompul az érzékenysége, azután már nem sok hasznát lehet venni.

Viszont nem egészséges dolog a passzív természetet sem túlfeljeszteni. Mert ha valaki csak a hatások elfogadására rendezi be a lelkét, akkor a hatások, túlhalmozzák az elfogadó és észrevevő idegerőket, s így a lélek túlérzékennyé válik, ami életuntséghez, letargiához, féltékenységhez vezet, s az egyént visszatartja minden aktivitástól, mivel mindent hiábavalónak ítél, mert egyoldalúvá lesz az ítélőképessége is. Nézzétek meg a túl szigorúan nevelt gyermekeket, akiknek soha semmi sem szabad, akik sohasem játszhatnak, akik a lelkük megnyilvánulásait sohasem élhetik ki, mert mindenért dorgálást, testi fenyítést kapnak: ezek ritkán válnak olyan emberekké, akik az életük által a világ sorsát valamivel előmozdíthatnák. Úgy az egyik, mint a másik véglet a hitnek, a meggyőződésnek, a reménységnek a hiányából, röviden: *az Istennel való nem elég élénk összeköttetésből származik.*

A passzív természetet nem lehet az embernek magában akaratlan kifejlesztenie. A nyugalomban, a békében, a hitben, a reményben, a bizalommal növekedik és erősödik az meg. Mert vegyének ezt például: aki abban a hitben alszik el akár a mezőn, akár a szikla tetején, hogy őt semmi baj nem érheti, hogy vele semmi olyan nem történhetik, ami az életét veszélyeztetné. Az nagyobb bátorsággal alszik, és nyugodtabban kipihen magát, mint aki bíborban és bársonyban tér nyugvóhelyére, és ma még a világ urának képzei magát. De nem biztos felőle, hogy ezt az állapotot reggelig megtarthatja-e, nem törnek-e az életére, nem az az őr fogja-e megtámadni, aki az ajtaja előtt áll. Az ilyennek a szívében ott van a félelem, a bizonytalanság érzése, és nem alszik nyugodtan, mert a tudatában meghúzódó aggodalomtól nem tud megszabadulni. Ez az állapot a nyugalmát és a békeségét zavarja meg, és a passzív erők nagy részét elhasználja, mert hiszen minduntalan aktív állapotban kell vigyáznia, és a védelméről gondolkoznia. Ez a két különböző lélekállapot eléggé megvilágítja, hogyan fejlődik ki az egyik és másik erő az emberi lélekben. Aki az Istenbe helyezi a hitét és bizalmát, aki egész életét az Isten kezébe teszi le, annak nincs mitől félnie; dübörögnön bár felette a vihar, rendüljön meg alatta a föld: ő úgy érzi, hogy az Isten kezében van és történjék vele bármi, el nem veszhet, mert olyan erős kézen van, amely minden veszendőségtől megóvhatja őt.

A BÖJTÖLÉS MÁGIKUS HATÁSA.

I. A böjt fogalma és alkalmazása. (**)

A test a természeti világ tükörképe. — Hogyan válnak a testi szükségletek lelki vágyakká? — Visszaélés a természeti ösztönökkel. — A böjt helyes értelmezése. — Visszaélések a természetes ösztönökkel. — Mikor áll be a böjtölés szükségessége? — Az asztrál erők kifejlesztésének veszélyei. — Éljetek okosan!

Az emberi test a szellemnek harmadik rendű élettrétege, amely által összeköttetésben áll a természetes világgal. Így a test neki

nemcsak eszköze, hanem egy külön világa is. *A testben a természetes világnak mintegy felsőbb rendű tükörképe képződik.* Hogyha a szellem ebben a világban nagyon jól érzi magát, ha ebbe nagyon beleéli magát, akkor az ő szellemi világossága meghomályosodik, szellemi állapotáról való fogalmi és emlékei elmosódnak s elfelejti azt, hogy ő tulajdonképpen szellem. Ilyen esetben azután nagyon beleéli magát ebbe a természetbe — t. i. a nála alacsonyabb rendű hivatással bíró szellemi járulékok sorsába — és nemhogy felemelné azokat, hanem éppen ő süllyed le lassan-lassan azoknak a járulékoknak a színvonalára, amiket együttesen állati testnek mondanak. És ez tényleg állati test is, mert az állati életnek vonatkozásait viseli magán. Ezeknek az öntudatlan ösztönöknek nyomán bizonyos állatiasság ragad a lélekre annak dacára, hogy az ember lelke magasabb rendű, mint az állaté, mert értelme és szabadakarata van és látóhatára összehasonlíthatatlanul tágabb, mint az állaté. De az embertestben élő szellem éppen ezt az ő szabadakarátát és széles látókörét igen sokszor a saját kárára fordítja, s nem a testet használja fel eszközül arra, hogy az ő magasabb rendű lelki tulajdonságainak érvényt szerezzen, hanem a testet tekinti cél-nak. S mikor így megtéveszti a saját életével önmagát, már ezzel tulajdonképpen lefelé süllyedt, mert hiszen *magasabb rendű lelki tulajdonságait az állati test szolgálatába állította.* Ilyen az ösztönök túlságos kihasználása. **Pl. az ember sokat vétkezik az evéssel és ivással. Mert míg az állat csak az éhségének csillapítása céljából eszik, addig az ember az ő lelkének képességeivel kifejleszti a test vágyait, és a testnek szükségleteit sokszor lelki vágyakká emeli. Ilyen az ingyencség, a torkosság, a falánkság, a tobzódás ételekben és italokban.**

Ki az, aki ezekben még nem merült volna bűnbe?! Ki nem eszik a szükségesen felül, ki nem keresi az ingyének kedvét? Az ember a föld nyújtotta minden áldásnak színét-javát, minden kívánatos részét magának akarja megszerezni, a másik

embert pedig, aki az ő testvére, hideg szívvel hagyja éhezni, és még csak szánalmat sem érez iránta, mikor látja, hogy annak még a legszükségesebből is le kell mondania. De így van ez az *alvással* is. Az alvásra szüksége van a testnek, hogy az erőit pótolja, hogy a pihenés által a vér rendszeren osztódjék el a szervezetben, és a sejtek rendszeren a táplálékukhoz jussanak, hogy a lélek egészséges, erőteljes testben folytathassa tovább munkáját. Ki az, aki ez ellen is ne vétkeznék? Mivelhogy a pihenés kellemes érzés, ez a resteknek egész légióit teremti meg. A lélek felsőbb rendűsége és szabadakarata arra képesíti az embert, hogy kieszelje, hogyan lehetne a maga részére a pihenést állandóvá tenni és a másik embertársára rakni a munkát, holott reá nézve is szükséges, hogy dolgozzék és munkálkodjék.

Azután a *mozgás* ösztöne, vagyis a szabadság ösztöne, amelyet az ember magával hozott, és amelyet a lélek megkövetel magának a földön. Mert hiszen a szabadság drága kincs és az ember vágyai messze túlszáguldanak az ő hatókörén. A messzeségben keresi kívánságainak kielégítési lehetőségét, azonban helyzetének kényszerűsége folytán bizonyos körhöz és bizonyos munkához van kötve, és nem követheti azt a vágyát, amelyet megvalósítani szeretne. A mindennapi kenyér kérdése, a megélhetés feltételei sokszor egy helyhez kötik őt, sőt a kényszerítő körülmények igen sokszor valósággal rabságba ejtik. Az ember szereti a szabadságot és szeretné azt cselekedni s abban dolgozni, amire éppen vágyai vezetnék; azokat a vágyakat szeretné megvalósítani, amelyekről álmodik, és amelyekben a lelkének bizonyos célját elérhetni véli, és bizonyos boldogságot remél teremthetni a maga számára. Az emberben benne él a munkavágy, mert valamit cselekednie kell, legyen az jó, vagy rossz, mert a tétlenség maga a halál. Azonban senki sem szereti a kényszerű munkát, pedig az élet ilyenekből tevődik össze. Az élet kényszerítő körülményei mindenkit bizonyos anyagi kényszerszermunkába fognak be, ha meg akar élni. Mert még ha a föld gyümölcséből akar is megélni, fel kell azt keres-

nie, még ha vadon teremnek is azok a gyümölcsök, és le kell azokat a fáról szednie. Tehát mindenképpen dolgozni kell, ez az élet kényszere. De vannak az embernek vágyai, amelyeket kényszer nélkül kíván munkálni. Ez a munka már élvezet és szórakozás. Ilyen szórakozások a különböző játékok, utazások, sportok, a mulatozások és a kedvtelésnek mindenféle válfajai. Az ember tehát, hacsak teheti, magának a kívánatosabb és kellemesebb tevékenységet: a szórakozást akarja megszerezni, másokra pedig a kényszert, a munkát, a terheket, a szükségeset kétszeresen reárakni.

Azután itt van a *fajfenntartó ösztön*. Ezer meg ezer rugója lehet a léleknek, hogy ezt az ösztönt túlfejlessze magában, mivel ez az ösztön az ő gögijének, kifejlesztett lelki ínycsüggének, addig felépített testiségének dédelgetésére alkalmas eszközöket és lehetőségeket ígéri. Azután az *életösztön*. A normális ember szereti az életét, mert hiszen élet nélkül a megismert kívánatos dolgokat nem élvezhetné a világon. De ugyanezt az életet, amelyet olyan nehezen és nagy körültekintéssel vehet csak fel és tehet kellemessé, ezeknek az ösztönöknek túlfejlesztése által nagyon könnyen elvesztheti, a betegségek és szenvedések folytán terhessé teheti és megrövidítheti. **Tehát az ember ragaszkodik ahhoz, hogy mindezeket a dolgokat, amelyeket bűnösen továbbfejlesztett, mint amennyire szabad lett volna, minél tovább élvezhesse, és a maga számára megtarthassa. Azért önzésében feláldozza a szeretetet, amelyet esetleg érez és maga helyett szívesen áldozatul dobja a mások életét, mert a mások élete reá nézve nem képvisel értéket, annyira elkülöníti magát embertestvéreitől.** Így önzésében szívtelessé és önzővé válik s nem egyszer a másik halálából, a másiktól elvett életlehetőségekből akarja a saját életlehetőségeit megtoldani, az élvezésekre való lehetőségeket megnövelni. Nézd meg a világot: nem látod-e, hogy minden ember ilyen túlfejlesztett ösztönökkel él? És így tekintve a dolgokat, maga az élet is bünszámba megy. Hogy eb-

ben az életben, ezekben a túlfejlesztett ösztönökben mennyi a felfelé törekvő, szép és igaz érzés, hol kezdődik a bűn, és hol az erény, hol határolódik el a kettő egymástól, *azt az ember nem tudja áttekinteni, mert annyira össze van az erény a bűnnel szövődve a földön, hogy ezt igazán csak az isteni törvény legpontosabb munkája tudja szétválasztani a minősítési törvény formájában.*

*

Nos tehát, *amikor böjtölésről szól az Úr, az Üdvözítő, nem csupán az ételnek a megvonását, hanem az életösztönök túlfejlesztésének visszaszorítását, vagyis a lemondást ajánlja a „böjt” név alatt az embernek.* Mert aki elvonja magától az ételt és italt, az nem képes elvégezni azokat a feladatokat, amelyeket reá a természetes élet ró; és ha ezeket nem tudja elvégezni, akkor lélekből is fogyatékos életet él. Tehát *szükséges az embernek a mindennapi kenyér, t. i. a rendes napi táplálék, de nem szükségesek az ingyenkedő lakomák, a fényűzés; nem szükséges az, hogy az ember az ínyének kedves dolgokat keresse; hanem keresse az egyszerűt, a táplálót, a test fenntartásához szükségeset.* Azon túl pedig, amit az ember magához vesz, minden bűn. *Szükséges a pihenés, az álom, és azért szükséges, hogy az ember a természet viszontagságai ellen védve legyen; ezért szükségesek a hajlékok, de nem szükségesek a fényűzően berendezett paloták. Szükséges a tiszta és rendes ruházkodás, de nem szükséges a drágaságokkal való ékeskedés. Nem szükséges az, hogy egyik ember húzza az igát, a másik pedig örökösen csak a saját kedvtelésének és a szórakozásnak éljen és a testét minden fáradtságtól megkímélje. Szükséges a fajfenntartó ösztön a családban, hogy emberek születhessenek a földre és a családi összetartozás, a szeretet növekedjék a lelkekben. De nem szükséges a paráznaság, amely csak az örömeket keresi anélkül, hogy a fény után következő árnyékra is gondolna. **Az örömeket a terhekkal együtt kell hordozni, és a jogokat a kötelességekkel együtt gyakorolni.** Szükséges az élet az em-*

ber számára és szükséges, hogy az élet javait is megismerje, hogy azoból a szellem kiválogassa azt, ami értékes, ami boldogító, amit meg kell szereznie, és hogy azt is megismerje, amit el kell hagynia. De nem szükséges az élet ott, ahol a természet már lassan-lassan oldozza a kötelékeket, hogy elvigye a lelket egy másik állapotba. Nem szükséges, hogy meglegyen az élet-ösztön túlságos kifejlesztése ott, ahol az életnek a kedvező körülményeket fel kell áldoznia maradandó, nagy értékekért. Tehát szükséges, hogy az ember féltse az életét az alacsony-rendű támadásokkal szemben, de nem szükséges, hogy féltse az életét, amikor nagy és nemes eszmékről, célokról és tettekről van szó, hogy azokat szolgálja vele, és azokért feláldozza azt. Mert az életnek a féltése itt már gyávaság. Nem szabad az élettel könnyelműen játszani és azt haszontalanságokért feláldozni, de nem szabad ott féltetni, ahol isteni gondolatok, magas, nemes eszmények szolgálatáról és megvalósításáról van szó.

*

Amikor az ember ezekkel tisztába jön, és a lelkében számot vett magával és azt látja, hogy tulajdonképpen helytelen irányban haladt, túlzásokban, a mulandóért való küzdésben merült ki a tevékenysége. Azok felé vitte célkitűzése, és most valami szebbet, jobbat, igazabbat ismert meg értékesnek, azaz összeütközésbe került testi életének célja a lélek életének céljával: *akkor állt be számára legelső sorban a böjtölésnek, vagyis a lemondásnak szükségessége* maradandó céljainak elérése érdekében. Mikor valaki egy nagy, nemes, tiszta igazságot ismer meg és látja, hogy azt nem egykönnyen érheti el, mert ezer meg ezer réteg húzódik eléje, hogy magasra törő céljaiban megakadályozza (például a test akadályai, mégpedig úgy az ő maga, mint a mások testi érdekei): *akkor van helye a böjtnek.* Például szolgáljon annak a megszállottnak az esete, akire az Úr Jézus Krisztus tanítványainak azt mondta, hogy csak böjtöléssel és imádkozással gyógyítható meg. Ennél a megszállottnál a megszállottság gyökere a testiségben rejlett; olyan erőket

kellett tehát kitermelni, amelyek a testiségnek azt a ferdén fejlett gondolatát — vagyis annak a megszálló szellemnek hatását, aki félrefejlett fogalmaival az élő testbe kapcsolódott és abban rendellenességeket hozott létre — ellensúlyozni lehessen. Mert erre nem lehetett rendes, normális lelkierőkkel hatni, hanem a test böjtöltetésével, vagyis anyagi erő elvonásával a lelki erőket túlsúlyba hozni, azaz asztrál erőket összpontosítani, amelyeket azután mint fegyvert lehetett a megszálló hatásával szembeállítani.

Ez más betegségek gyógyításánál is alkalmazható, valamint az akaraterő kifejlesztésénél. Ezt a dolgot azonban nem lehet és *nem szabad általánosítani*, mert vannak olyan tökéletlen felfogású emberek, akik még az alázatosság kezdetének kezdetén sincsenek és gőgből, hiúságból a saját asztrális erejük kifejlesztése végett böjtölnének, és ezáltal olyan erőket tömörítenének össze, amelyek felett aztán elveszítenék az uralmat. Böjtöléssel és az élet ösztöneinek más ilyen természetű megszorításával a léleklátást (clairvoyance) is ki lehet fejleszteni. De ez sem mindenkinél lehetséges, mert az idegszféra úgy megzavarodhat, hogy örülség következhet be. Mert nem minden lélek egyugyanazon lélek. Én azonban azt mondom az embernek: **a leghathatósabb erőfejlesztés az engedelmesség és az imádság. Minden körülmények közt igyekezni kell megtartani a lelki egyensúlyt és arra törekedni, hogy az ember a hitében meg ne fogyatkozzék, mert ha a hite erős, akkor minden lehetséges. Nincs semmi szükség a kilengésekre. Az összes ösztönöket, amelyek a földi életben a test által felébrednek, tartsa meg az ember a szükséges színvonalon, mert az Isten azt úgy adta neki, és ne essék túlzásba se az egyik, se a másik irányban.** Mert ameddig fehér mágiába akarja átfejleszteni a jóra törekvéseit, nem tudja, hogy az erők keveredése folytán a fekete mágiából, vagyis az őt környező természeti erők világából is mennyit ébreszt föl, és aztán ez erők felett nem tudván uralmat venni, elveszti a fejét és a

hitét, és ahhoz talál nyúlni, amitől Isten őrizzen meg minden lelket, hogy hozzányúljon.

Mert úgy van az, hogy *a testi erők letompítása, meg a táplálék és a pihenés elvonása az asztrálvilágba helyezik át az ember lelkét.* Itt azonban ezer meg ezer veszedelem fenyegeti az éretlen lelket, mert az asztrálvilág képe még nem a valóságos világ képe. Ezekbe az erőkbe csak hatalmas, magasan fejlett szellemek nyúlhatnak, akiknek erős hitük és Istenben hatalmas támaszuk van. Mert az asztrálvilágnak egyik része felfelé, a fehér fény felé, a másik része pedig lefelé, a sötétség felé vonzódik és a lehetőségek óriási csábító hatást gyakorolnak az ingadozó, gyenge lélekre. A lélekben levő gőg, az önzés, a szenvedélyek és indulatok tombolása olyan mérveket ölthet ebben az állapotvilágban, hogy az egyén elveszti a szellemi egyensúlyát és zuhan lefelé! Azért, ha valaki ezen az úton akarja az üdvösségét elérni, nagyon eltévedhet, s ha valami nagyot akar cselekedni, könnyen lehetséges, hogy ezzel éppen többet árt önmagának is meg a világnak is, mint ha megmarad a maga normális emberi állapotában. **Hiszen normális emberállapotban megmaradni is úgyszólván a legnehezebb dolog az ember számára, mert nagy és nehéz feladat a feltétlen mértékletességet, a feltétlen higgadtságot megtartani, a test és lélek követelésének helyes elosztását megítélni és megválasztani tudni. Maga ez a feladat máris bizonyos bölcsességet kíván meg.**

*

Azért én azt mondom, gyermekeim, hogyha ezt a mértékleteségi fokot nem tudjátok még elérni sem az önmegtagadásban, sem a tudományban: **maradjatok meg azon a helyen, ahová titeket az Isten helyezett; tudjatok ott engedelmesek lenni, tudjátok ott megtalálni mindig a helyes irányt: és ez lesz a legjobb cselekedet, amit tehettek, mert akkor megtettetek azt, amit emberileg a legnehezebb megtenni.** Legyetek első-sorban alázatosak; az alázatosság első foka pedig az engedel-

messég Isten akaratával szemben. Azután igyekezzetek szelíd-ségre, jóakaratra, szerénységre, türelemre, elnézésre, megelégedésre és a háladatosság érzésére. Ezek a lélek legszebb virágai. Akiben ezek az erények ki vannak fejlődve, annak nincs mit félnie semmitől, mert az alázatosság tesz képessé a szeretet helyes alkalmazására, az alázatosság teszi nagygyá a hitet és bizakodóvá a reménységet. **Éljetek okosan és használjátok a föld javait. Ne mondjátok le semmiről se, de maradjatok meg mértékleteseknek, maradjatok meg embereknek, akikben az Isten Lelke lakozik. És akkor nem vetitek meg a jót, nem utáljátok meg a szépet, nem kerültök ellenkezésbe a saját testetekkel,** nem juttok kísértésbe sem szellemileg, sem lelkileg, sem testileg, mert nem akartok önmagátokat felülmúló tetteket véghezvinni, mert nem bizakodtok magatokban, s így nem juttok kísértésbe a saját erőitekkel.

Hanem amit szereztek, közölgétek mindenkivel, aki körülöttetek él, hogy áldásává váljatok korotoknak, hogy mindenütt öröm és hála érzését váltsátok ki a szívekből, és akkor megtettétek a legnagyobbat, amit ember tenni képes. Majd mikor ti is nagyokká és erősekké lestek, akkor az Úr nagyobb erők tömörítésére és nagyobb munkák elvégzésére fog kiküldeni benneteket; és ha Ő küld titeket, akkor már nem kell félnetek, mert akkor már ezekkel az erőkkel, ezzel a tudással mint benső, lelki ösztönnel születek meg, s ez veletek érlelődik és bontakozik ki, és nem kell azt gyakorlatok és tanulás által megszereznetek.

2. Az irányított böjtölés. (**)

A böjtölés fogalma. — Kiknek nem tanácsos böjtölniük? — Böjt és imádkozás. — A másokért való böjtölés. — Böjtölés betegért. — Böjt és karma. — Az egyszerűség a lélek szabadsága. — Delejezés és karma. — Az ütközések célja.

A böjtölés nem más, mint a lemondás egyik alakja. E szerint a böjtölés nem mindig ételmegevonást jelent. A böjtölés általáno-

sító kifejezés, mert az ember sokszor böjtöl akkor is, ha ott áll előtte az enni- és innivaló, és mégis kénytelen böjtölni, mert *a lélek tart böjtöt*. Például nem ízlik az evés és ivás, ha a léleknek bánata, szomorúsága van, és hiába van a test számára ilyenkor a táplálék, *az nem vonja ki belőle azokat az erőket, amelyeket máskülönben a harmonikus életben kivonna*. **Min-den szenvedés böjtölés.** A testtől való táplálékmegvonás anynyit jelent, hogy a lélek kezdi a maga akarata szerint gyakorolni az őt megillető uralmat a test fölött. Jó a böjtölés, és szükséges is, hogy az ember tudjon a test vágyai felett uralkodni. *Hogyha ezt elérte, akkor azt az akaraterőt, amit ezzel a küzdelmével megszerzett, az asztrál-, illetőleg a lelki világban való tevékenykedésre használhatja fel.* Azonban aki így szerez magának asztrális erőket, annak résen kell lennie, mert a legkisebb akaraterő megfeszítésénél is már szemben találja magát a sáttánnal. Aki már bizonyos akaraterővel rendelkezik, amelyet oda irányíthat, ahova akar, az előtt egy újabb tér nyílik meg, amelyen kísértést szenvedhet. Azért ezt az akaraterő-kifejtésre irányuló böjtölést nem ajánlhatom általában az embereknek, mert ezzel olyan ajtót segítenék megnyitni az átlagember előtt, amelyen az átlagember lelke olyan területre léphet ki, amit még nem ismer, ahol még nincs meg a kellő tájékozódó képessége. *Az embernek legelsősorban a helyes hitre és az alázatosság megszerzésére van szüksége, mielőtt még az ilyen erőket megszerezné magának. Csak ha már a lélek elég alázatos és elég erős a hitben és szeretetben, akkor próbálkozhat ilyenféle erőfejlesztéssel, de akkor is csak azért, hogy a hitét, a szeretetét és alázatosságát nagyobb mértékben tudja gyümölcsöztetni a földi életben. Ezen felül a böjtölésnél mindenkor tekintetbe kell venni a test hajlandóságát, képességeit és kellő erőben tartását is.*

Amikor böjtöltök, sokat imádkoztatok, mert a böjtölés imádkozás nélkül ferde útra való kilépés. Mert amikor a lélek a legkisebb eredményt észreveszi, amit megmozdulásával — hogy úgy mondjam — kierőszakolt az erők világában, nem

lehet benne biztos, hogy a sátán befolyása ellenében tud-e vele rendelkezni is? Mert a sátán azon van, hogy minden megszerzett erőt és képességet, amellyel az ember rendelkezik, a maga céljára használjon fel. Azért, hogyha valaki észreveszi, hogy a böjtölés által az idegszemléjében nagyobb ingerek váltódnak ki akár haragra, akár egyéb ellentétes érzésekre, vagy szenvedélyekre, akkor *inkább csillapítsa le az idegszféraját és egyék valami keveset*, mint hogy az idegeken keresztül a rossz felébredhessen és cselekedhessek. Azonban hogyha valaki éppen ezek ellen akar öntudatosan küzdeni, akkor feltétlenül szükséges, hogy az Isten kegyelmébe kapcsolódva próbálgassa ezt, *folyton-folyvást imádkozva*. Lehet, hogy amikor megpróbálsz az így való böjtölést, olyan kísértésekben lesz részed, amelynekről eddig talán fogalmad sem volt; olyan hullámzások kerülgetnek meg, amelyekről sokszor már azt hiszed, hogy képtelenség ellenük védekezni. Ha ez bekövetkezik, akkor imádkozzál és egyél, mégpedig folyton imádkozva, azzal a gondolattal, hogy bárha ezt az eledelt a test a maga szükségletére használja fel, az azért mégis a lelki erők növekedésére és a szellemi szabadság tágítására szolgáljon, hogy urává tudj lenni azoknak az alsóbb rendű erőknek, amelyeket feldolgozni és megsemmisíteni szeretnél. Ebben az imádkozásban kérd Istent, hogy emelje fel a lelkedet és tisztítsa meg a szívedet minden olyan érzéstől, gondolattól és befolyástól, amely az általad megismert igazsággal és világossággal ellenkezik. Hiszen mindenesetre az másként nem is lehet, mint hogy a lelkedet folyton-folyvást Istennek kell felajánlanod. Evés után szintén imádkozzál.

Így lehet, hogy fel tudod használni azokat az erőket, *de semmi esetre se hidd azt, hogy a célodat éppen ezzel érted el*, mert annak elérése csak Isten segítségével, azaz nem a saját erőddel és akaratoddal, hanem az Isten kegyelméből lehetséges.

Ami azt a kérdést illeti, hogy mennyiben lehet és hatásos más érdekében valami célra „ráböjtölni”, erre ezt felelem: *Az ún. ráböjtölés azt jelenti, hogy az ember erőket von el a testtől, és áthelyezi azokat az asztrálvilágba, hogy ott a lélek azokkal az erőkkel dolgozzék és hasson.* Jó és helyes, hogyha az ember így cselekszik, azonban én mégis azt mondom nektek, hogy *ne ezen az úton akarjatok hatni az asztrálvilágra.* Mert hiszen ami erőt át tudtok vinni az asztrál-világba, azt nagyon sok szűrőn kell átszűrni, mert *amit a testtől át tudtok vinni, az bizony nem sok tiszta és világos hatóerőt képvisel.* **Sokkal közelebb jut céljához a lélek, ha a test erőit meghagyja a test világában, vagyis a földi világban, és mindenestől Istenhez kapcsolva magát, az ő akaratahoz simulva az életét úgy éli vagy úgy szenvedí végig, hogy abban a lehetőség szerint mindig békesség legyen.**

Az ember ne akarjon még betegért se böjtölni. Sokkal többet használ, ha felemelkedik a magasabb énjébe, és többször imádkozik Istenhez segítségért. Sokkal jobban és hamarabb ér célhoz, ha Istentől kéri a segítséget és a megvilágosodást és *engedi szabadon működni a sorsokat intéző gondviselő kezét.* Mert hiszen *nem minden betegnek lehet és van módjában az asztrálerők segítségével meggyógyulnia; nem minden beteg gyógyulhat meg delejezéssel, vagy az által, hogy valaki őt szereti és érette „akar”, hogy az ő végzetét megmásíthassa!* Én pedig nektek kedvezni szeretnék. Mert hogyha valóságnak fogadjátok el, hogy mint emberek ezen az úton hatni tudtok, és talán mégsem kíséri olyan eredmény a ti nagy áldozathozatalokat, amilyenre számítottatok, akkor megrendültök a hitetekben. Mert nem lehet az embernek egyetlen „akarával” feloldania vagy szétvágnia azokat a szálakat, amelyek ki tudja mióta, milyen időtlen időközön keresztül kapcsolódtak egymásba és hozták létre az okozati törvény révén azokat a fájdalmas eredményeket, amelyek most elétek tárulnak, hogy azokat szemlélhessétek, s amelyeken ti változtatni szeretnétek. Hiszen ezeket

az erőket előbb fel kell oldani! Nem azt mondotta-e Krisztus is a hosszú idő óta fekvő betegnek: „*Megbocsátattak a te bűneid*” — és csak azután mondta: „*Kelj fel a te ágyadból és járj*”?!

Az ember azonban, ha önmagát akár a tűzre adja és megégetteti is, és ha önmagától mindent megvon, és mindent megcselekszik is azért, akit szeret, akkor sem tudja annak a kármáját feloldani, mert nem tudja annak a bűneit megbocsátani és semlegesíteni. *Az ember csak az ő jóakarásával és szeretetével segíthet.* És ha valaki úgy imádkozik, hogy az Isten világítsa meg azokat a lehetőségeket, amelyekbe belenyúlva enyhülés, könnyebbülés következhetik be, már akkor nagyobb alázatosságról tesz tanúságot, mint hogyha ő maga böjtöl, „akar”, erőket szerez, és mintegy a maga erőszakos akarásával mint fegyverrel megy neki annak a világnak, amely e mögött a látható világ mögött van. És amelyben össze vannak csomózva azok a lehetőségek, amelyeken még akkor sem tud úrrá lenni, ha önmagát a tűzre adja, hacsak az Isten meg nem oldja azokat a csomókat. **Könyörögjétek és imádkozzatok a betegekért, és éljétek mértékletesen. Ne tápláljátok túl a testeteket se evéssel, se ivással, se túllontúl való pihentetéssel és kíméléssel. Ne legyen a testetek az első, hanem legyen a léleknek a szolgálja.** Az ember *lelkének kell aláztatónak lennie;* ennek kell mindenkor és mindenben az Isten akarata szerint hajolnia.

Azért a testi életben a minél nagyobb egyszerűséget ajánlom. Mert ha nem vagytok egyszerűek, akkor a lélek szolgálja a testet, és akkor máris kárt szenvedtek. De ha a testetek szolgálja a lelketeket, azaz egyszerűsége törekedtek, és *a testet csak mint egy állatot tápláljátok,* hogy túl ne menjen a határon semmiben — tehát az ilyen egyszerű mértékletességben töltött élet rendjén a testet mindenkor a lélek akaratának és vágyainak vetitek alá — akkor az mindenkor engedelmes szolgáltok lesz,

valahányszor bennetek a tisztább érzés felbuzdul és a segíteni vágyásra indít benneteket.

*

Hiszen tulajdonképpen a delejezés is micsoda? Semmi más, mint az a kifejlesztett jóakarát, amelyet az emberi lélek az ő harmonikus testi erőivel együtt a neki rokonszenves betegre átsugároz, s ezáltal a megbetegedett részeket normális működéshez segíti — mintegy a hóna alá nyúl az összeesett, erőben kimerült testrésznek és felsegíti azt — hogy a feladatát betölthesse. Ilyenkor t. i. a delej az életerőhöz kapcsolódik a jóakarát által. Természetes ennél fogva, hogy a legjobb delejező is csak úgy tud hatást elérni — mégpedig helyes hatást — hogyha imádságában mindenkor Istenhez fordul. Ilyenformán ti is egymásért imádkozva felemelkedhettek abba a világba, ahonnan ezzel a jóakarátokkal és törekvésekkel magatokhoz vonhatjátok azokat a szabadon levő erőket, amelyek elárasztják a mindenséget, így a körülöttetek lévő földi világot is, de amelyeket a megbetegedett szerv nem képes magához vonzani; ti azonban a ti akarátokkal és egészséges, harmonikus életműködésekkel nagyobb mennyiséget is magatokhoz vonzhattok, és azt a nagyobb mennyiséget oda irányíthatjátok, ahová akarjátok. Azonban még a legjobb akarattal sem mindig érhetek el hatást, mert sokszor *a lélek* nem fogadja el a segítséget: bár *az ember* szeretné, óhajtja és vágyódik is utána, mert szeretne meggyógyulni, de a lélek, az ennek ez a rétege nem fogadja el a segítséget, vagy nem fogadhatja el, és így nem tud a nyújtott segítséggel összekapcsolódni. Sokféle megghiúsító lehetőségei vannak ezeknek a dolgoknak. Azért az embernek sohasem szabad ehhez hozzákötnie sem a hitét, sem pedig a felettébb való akarását, mert hiszen az ember sohasem tudhatja, mi van a láthatatlan világban, mi tartja fogva, mi kötözi össze azokat az erőket, amelyekre hatni szeretne. A böjtölésnek, mint a lemondásban való előgyakorlatnak megvan a maga rendeltetése az emberi életben. Én azonban ismét hangsú-

lyozom, hogy ez valóban csak előgyakorlat; és hogyha a gyakorlat által csakugyan megszereztétek azokat az erőket, amelyekkel hatni tudtok az asztrálvilágban minden megkísértés ellen, akkor máris felszereltétek magatokat bizonyos bölcsességgel, bizonyos ismerettel. És ha a lelketek harmóniában van a szeretet törvényével és a világosság már átjárta azt annyira, hogy mindig és minden pillanatban szem előtt tudjátok tartani a célt, a lelketeknek az Isten felé való haladását, úgy hogy nem térít le benneteket arról az útról sem a siker, sem a sikertelenség: akkor lehetséges, hogy igen sok és nagy eredményt értek is el. De ismétlem, sohasem szabad ezt mint célt tekinteni, hanem csak mint mellékes eredményt.

*

Szükséges, hogy az ember életében ütközések legyenek, hogy az ütközések által a leülepedett lelki sűrűségek, salakok újra meg újra ismét felemelkedhessenek, hogy amikor egy-egy ilyen érzéshullámvész felemelkedik, a szellem erről tudomást szerezzen és az ő erejével és világosságával küzdve ellenük, felégesse azokat. Ezeket azonban nem szükséges mesterségesen felidézni, mert ha ezek mesterségesen vannak felidézve, esetleg nagyobb mennyiségben jutnak az öntudat elé, mint amennyit az belőlük meg tud emészteni, illetőleg át tud világítani. Sokkal helyesebben cselekszik az ember, hogyha az öntudatát erősíti, ha a jobb lelki érzéseit sorompóba állítja, hogy ezek a jó érzések, valahányszor ilyen támadás bekövetkezik, ott álljanak, és minden rést elfoglaljanak. Hogy az öntudatba ne tudjon a salak feljutni a rázkódtatás, vagy az izgalom által, illetőleg, hogy az öntudatból mindig elegendő mennyiségű jó, elegendő mennyiségű békesség és világosság legyen jelen, hogy átsugározhassa és megsemmisíthesse ezeket a felmerülő érzéshullámzásokat. A szeretet gyakorlása, a békesség türes kifejlesztése, a szelídség gyakorlása, a szerénységnek a lélekben való térhódítása, és a tudatban az engedelmességnek önmagára való erőszakolása, mielőtt még azok a hullámvészok feltámad-

nának: az emberi lélekben úgy álljanak ott, mint a várak körül a sáncok, amelyekkel az ellenséget még a falaktól is távol tartják.

ISTEN NAGYSÁGA.

1. A kegyelem ereje. (**)

Ha már önmagunkból nem tartunk meg semmit, akkor az Isten Lelke irányít bennünket. — Az ember kötöttsége és rögzített elvei. — Isten határtalan jósága. — Az engedelmisség szükségessége.

Az Isten Szentlélkének igazsága és világossága egyformán árad minden teremtett lélekre, és hogy abból ki mennyit és hogyan fog fel, az az egyéni lélek önmaga odaadásának, úgyszólván az önmaga feloszlásának mértékétől függ. Minél engedelmebb, minél inkább alárendeli magát Isten akaratának, annál nagyobb teljességgel telítődik meg az igazság lelkével, és annál inkább fel tudja fogni azt az igazságot és világosságot, amely Istentől reásugárzik. Annál inkább tudja mindig, hogy mit hogyan cselekedjék. Mikor odáig eljutottunk, hogy önmagunkból már nem tartunk meg semmit, tehát a magunk akaratát az utolsó részletig feladtuk, hogy az Isten akarata teljesen érvényre juthasson bennünk, akkor az Istennek a Lelke — hogy úgy mondjam — erős kézzel ragadja meg a mi szellemi és lelki életünket, és az ő akaratának erejével vezet bennünket mindig oda, ahova Ő a legjobbnak látja. Ahol minket a legjobban tud felhasználni, ahol az ő bölcsessége szerint a mi lelkünk egyéni természete a leghatalmasabb vezető erő, vezető közeg, amelyen keresztül a Szentléleknek igazsága tovább is odaáradhat ki, ahova Ő akarja, hogy az ő akarata célt érhessen. Én a ti halhatatlan lelketeket és szellemeteket akarom az én lelkemen keresztül sugárzó világossággal, igazsággal és szeretettel Krisztus felé emelni. Én titeket a Krisztus szellemében akarok új életre kelteni. Én a ti halhatatlan részeteket akarom vezetni, és *nem a ti külső embereteket*. Mert nektek éppúgy meg kell állnotok az Isten igazsága előtt, mint ahogy nekem, vagy a másik, vagy a harmadik teremtett szellemnek meg kell állnia. Hogy ti

is nagyokká lehettek az által az önmagatok megalázása által, amellyel ti is az Isten Szentlelkét magatokhoz vonhatjátok, hogy ti is majd tisztákká lehettek azáltal, amit magatokhoz vontatok, amit ti magatokban feldolgoztatok. Azaz a Krisztus beszéde, a Krisztus igéje által, amely benneteket pontról-pontra átfurmál, és új emberré, új lélekké alakít át az ő szellemében. Én tehát csak a ti halhatatlan részeteiket tudom és akarom megtölteni azzal a világossággal, azzal a szeretettel, amit ha ti aszszimiláltok, a ti egyéniségetekben feldolgoztok, azután már egészen a tiétek lesz. Én ehhez csak annyiban járulhatok hozzá, hogy a lelketekben felgyújthatom a szent lelkesedés tüzeit, és hogy amit én is az Úrtól vettem, azt továbbadom nektek, mert csak ezekkel az érzésekkel, ezzel az önmagatok megszentelt odaadásával tudjátok az Isten munkáját továbbterjeszteni a földön.

Ameddig ti magatokból valamit meghagytok, ameddig a ti külső, emberi énetek okoskodása, bölcselkedése, fontoskodása belediktál a ti szent lelkesedésetekbe, addig csak félmunkát, csak kevert munkát végeztek, mert addig a ti földi embereiteknek is van beleszólása. Én pedig azt akarom, hogy ti igazi értékes munkát végezzetek; nem itt e földön értékeset, amit t.i. a különböző véleményű emberek értékesnek tarthatnak, hanem olyan értékűt, amellyel az Isten Lelke előtt megállhattok. És elmondhatjátok a ti lelketek igazi meggyőződésével: „Uram, Te látod az én lelkemet, és azt, hogy mindent, ami csak az én világosságomtól, (ami a legnagyobb részben is még homályosság), mindent, ami az én jóakaratomtól (ami még a rossztól és a tévedéstől nem mentes) tellett, azt az én földi életemben szent igyekezettel el akartam végezni. Íme, Te látod, hogy a te áldásodból mit végezhettem.” Mert hiába akar az ember önmagából, hiába van minden törekvése, ha ahhoz az áldás elmarad. De hogyha az ember lelke az önmaga-odaadásával felkínálja magát Istennek, Isten az áldásokban mutatja meg, hogy Ő tud róla, vezeti őt, megsokasítja a munkáját, megsokasítja a kötele-

zetséget, amelyet reábíz. És amikor az ember ezt érzi, szükségképpen éreznie kell azt is, hogy Isten milyen hatalmas kézzel emeli ki őt a bűn zűrzavaros, szennyes árából; mily hatalmas kézzel emeli fel a világosság birodalmába, és hogy az érzéseknek milyen új világa nyílik meg előtte, amiről addig nem tudott.

Éppen ebben van az, hogy az emberi lélek megérzi, hogy Isten kezében van, Isten vezeti őt és bízza meg azokkal a munkákkal, melyeket itt a földi életben, a mulandóságban el kell végeznie. És amikor az emberi lélek ezt átérzi, akkor az emberi cselekvés, az emberi fontoskodás igazán piciny, jelentőség nélküli semmiséggé zsugorodik össze, de naggyá és hatalmasná terjeszkedik ki a lelki szemei előtt az a látókör, amely a szellemvilágban, a lelki világban eléje tárul. Én titeket ide, ebbe a világba akarlak felemelni. Hiába is írnam én nektek elő: „Emberek, cselekedjétek ezt, vagy azt”; ti, hogy megmutassátok, hogy tudtok engedelmesek lenni, emberileg szó szerint úgy cselekednétek, és dogmákat alkotnátok, és rajtatok keresztül dogmákat szögeznének le azok a lelkek is, akik rajtatok keresztül ismerik meg az igazságot. **Ne dogmákat alkossatok, hanem hirdessétek a lelkiismeret szabadságát és a lelkiismeret felelősségteljes elkötelezettségét mind a mulandóban, mind az örökkévalóságban.** Egészen hiába rögzítenélek meg benneteket valami szabatos, igazságos egyetlen dogmával, nem tudnám hasznát venni a ti munkátoknak ebben a világban, ahonnan én hozzátok küldtettem. És nem az a fő, hogy a földön, vagy a földet körülvevő éteri világban legyen megrögzítve valamely igazság, hanem az, hogy felemeljünk titeket a tévelygések világából *a szabadság világába*. Én azt mondom nektek, hogy ha ti azokat az igazságokat, amelyeket én hirdetek nektek, a lelketekbe befogadjátok, akkor ezek az igazságok bennetek új világot építenek, mert ezek minden lélekben újabb meg újabb részeket nyitnak meg, hogy azok ott kialakulhassanak, és szebbnél-szebb eredményeket hozzanak felszínre. Mondom,

hogy ha ezeket a szavakba öltöztetett igazságokat a ti lelketek maga fogja értékesnek találni és ti ezekben benne éltek, a ti életetekben érvényesítitek, akkor ezek nektek nagy örömet fognak szerezni.

*

Nálatok, embereknél, éppen a kötöttségnél fogva minden nagyon rögzítve és bizonyos formákhoz kötve alakul ki a képzeletetek világában úgy, hogy akik a szellemiekkel foglalkoznak, azok még a szellem világát, az Isten országát és annak igazságát is bizonyos helyhez és formához kötik, és képzeletükben kötött állapotban lévő helyzetnek tekintik. Ti emberek azt mondjátok magatokban : nekem ez a vezetőm, nekem pedig amaz, ahelyett, hogy felemelkednétek az Isten Szentlelkéhez és a ti lelketeket kitárnátok. Hogy amit a Szentlélek a ti lelketekbe azokon a kiépített csövecskéken keresztül nektek adni tud, azt magatokba vennétek, hogy a lelketek felduzzadjon, mint ahogyan a szivacs kicsiny formába sajtolt alakjában még kemény, amint azonban nedvesség jut hozzá, mindig többet és többet tud magába fogadni belőle. Mint ahogyan a pehely szétnyílik, és piciny részecskéit kiterjeszti a napsugár behatása alatt, úgy kell a lélek minden részének is kibontakoznia az által a jó és igaz által, amit magába felvenni képes. Tehát mivel az emberi lélek kötött, azért azt mondjátok: én ezt keresem, ez az én vezetőm. Névhöz, formához, megjelenési alakhoz kötitek azt a szellemet, *akit a saját izlésetek szerint kiválasztatok*, hogy ő legyen a vezetőtök. Ez helytelen. *Az Isten Szentlelke érzi és látja a ti lelki sóvárgásokat*, és a Szentlélekben munkálkodó szellemeket — akik az önmaguk munkáját annak minden bölcsességével, minden nagyságával, minden eredményével igyekeznek elfelejtetni, mert minél tökéletesebben szeretnének belesimulni, elvegyülni az isteni Lélek áradatába — arra indítja, hogy úgy és ott munkálkodjanak a ti lelketeken, ahol és ahogyan az őket befogadni képes.

Kedves testvéreim, gyógyuljatok meg ezekből a tévelygésekből. Amikor a jóról és igazról valamit hallani akartok, amikor a lelketek vágyódik felfelé, az Isten felé, nem szükséges, hogy azt nevekhez kössétek, mert hiszen Ő, a ti mindenütt jelenvaló teremő Atyátok a ti szívetek vágyódását előbb ismer-te és tudta, mielőtt azt a ti tudatotokba felvettétek volna. *Ő előbb tudta, hogy mit fogtok cselekedni; előbb tudta, mi fog a lelketekben kialakulni, mielőtt ti azt tudtátok volna. Hiszen ő teremtett titeket, és ő jobban ismer titeket, mint ti magatokat.* És az ő Szentleke úgy irányítja a ti lelketek sorsát atomról-atomra, és a ti fejlődéséteket úgy vezeti, ahogyan az számotokra a lehető legjobb, mert Ő tudja, mi nélkül szűkölködtek. És sokszor, mielőtt kigondolnátok, vagy csak a vágy is kialakulna bennetek, Ő máris készen tartja számotokra az irányító erőket és a szükséges segedelmet. Hogy amikor a lelketek felébred és megmozdul, olyan irányban haladhassatok előre, amely irányról a ti lelketek csak álmodott. **Hisz Ő adja, hogy megtérjete-k, ő adja az alkalmakat, ő intézi a lelketek sorsát, ő hoz olyan körülmények közé, amelyek kiváltják belőletek azokat az érzéseket és vágyakat, amelyek majd benneteket elő-revisznek.**

Azért az emberi lélek helyesen teszi, ha ilyen tekintetben nem „akar”, hanem hagyja az ő mennyei Atyját akarni őáltala. A legnagyobb erény, amit az emberi lélek önmagából mint eredményt kifejthet: az engedelmesség. Ez természetes is, mert hiszen az engedetlenség volt a bukás oka, az engedetlenség volt az, ami elszakította az összeköttetést az Atyával. Az engedetlenség és a gőg az, ami az emberi lelkét egyik tévedésből a másikba viszi, és az engedetlenség indítja zúgolódásra a megpróbáltatások és nehéz szenvedések kínzó következményei között. **Azért az ember egyetlen jót cselekedhetik, ami legelsősorban önmagára nézve jó, hogy engedelmeskedik Istennek.** Mert ti azt még nem tudjátok, hogy *az Isten milyen jó, milyen tökéletes, milyen felfoghatatlan nagy*

szeretettel vonzza Magához azokat a lelkeket, akikben a szenvedések folytán kezd megérni és kialakulni a vágy a jobb, az igazabb, a tökéletesebb után. Az ember maga az oka kínzó, fájdalmas, gyötrelmes életének. Hiszen az Isten nem akarja a bűnös halálát, sem szenvedését, mert hiszen a szenvedések közepette ott áll mellette örködve a szeretet, a segítség, hogy abban a pillanatban, amikor feleszmél a lélek, segítségére siessen. Az embert az ő bűne és tévelygése, és ezeknek következményei szakítják el az Isten szeretetétől, és ennélfogva a szeretet áldásaitól. Az embert a bűnei teszik szerencsétlenné, Süketté és vakká, hibássá és nyomorékká mind lelkileg, mind testileg. Isten nem akarja a szenvedéseket. Isten szeretete fájdalmat érez a bűnös lélek szenvedésén és kárhozatba-jutásán.

Isten szeretete lehajolt hozzánk, hogy a legutolsó fokon is felkeressen és a zuhanásban is feltartóztasson és visszavezessen bennünket Magához. Isten szeretete Krisztusban tökéletessé vált és mindent feláldozott értük. *Mi nem adhatunk semmit, amit ne ő adott volna, csak egyet adhatunk a mi szabadakarattunkból, azaz abból, ami a miénk, és ez az, hogy a mi engedelmességünkkel hozzákapcsolódunk Istenhez. A többit mind ő végzi el mirajtunk.* Hiába tárnám fel a bölcséletnek egész áradatát, hiába magyaráznám az igazságnak azokat a fokozatait, amelyek az egész természetet, a látható és a láthatatlan világot fenntartják, és gondviselésükkel ellátják, és mindazt, ami az embert érdekelheti, az én minden tudományommal hiába magyaráznám meg: *az emberi lélek üres maradna, mert nem tudná azt megérteni. Az emberi ész csak egy része a szellem értelmének, és ez az ész nem tudja őt megragadni, hogy Isten felé terelje.* De hogyha az elfáradt, gyötrődő és szenvedő lelkű emberrel az ő érzésvilágán keresztül megérttetjük, hogy az Isten kicsoda, akkor jobban fel tudja fogni, mert át tudja érezni. Mert minden szenvedőnek szüksége van enyhülésre, minden gyötrődőnek szüksége van vigasztalásra, és minden szerencsétlennek szüksége van bizonyos megelégedésre, amit a

lelke nélkülöz. És amikor a lélek belekapaszkodhat abba a gondolatba, hogy Istennel minden szükségletei fedezve vannak, Istennel összes vágyai beteljesülnek, akkor felolvad és megnyílik, és ezen a keskeny nyíláson keresztül beengedi magába a legbűnösebb lélek is Isten szeretetét és világoosságát, helyet ad neki és engedi, hogy ő ezen a kicsiny résen keresztül munkálkodhasson benne.

Kedves testvéreim, nektek is ez az egyetlen mód van a kezetekben. Mert hogyha Isten nem talált más kiegyenlítődet, más összeköttetést, mint az Önmagát feláldozó szeretet útját arra, hogy segíthessen a Tőle távolesetteken, akkor a ti számotokra sincs más, mint hogy a szeretet sugarain keresztül juttassátok tovább az Isten igazságát. Mert hiszen a bűnös léleknek előbb meg kell gyógyulnia a bűnből; a tévelygő léleknek meg kell gyógyulnia a tévelygésből, hogy megtalálhassa a helyes utat, amelyen járnia kell. A tévelygő léleknek előbb meg kell szoknia helyesen gondolkodni, előbb meg kell ismernie az igazsághoz vezető legközelebbi utat, hogy elindulhasson rajta. Mert ameddig tévelyeg, addig bárhogy óhajtja is a jót, mindig labirintba kerül, mert az ő gondolataival és érzéseivel, amelyekkel az igazságot körüljárja, önmagának mintegy alagutakat fúr azokba a tévelygésekbe, és sohasem találja meg önmagától az azokból kivezető ösvényt. Azért a tévelygő lélek ilyen labirintusainak sokszor össze kell omolniuk, feltételezett igazságainak semmivé kell válniuk. *Sokszor nagy, gondolkodó elmék körül összeroppan a világ, mert szükséges, hogy az a nagy emberi bölcsesség semmivé váljék, hogy az előtte fekvő igazságot megtalálhassa.* Pedig csak egy kicsinyke igazság az, amely mellett ezerszer elhaladt, amelyen túllépett, amelyet sárba tiport és semminek tartott, mert önmagában, az ő tévelygéseiben egy sokkal nagyobb értékűnek vélt igazságot alakított ki magának. Azonban mindezek az igazságok csak sárba vajt alagutak, amelyeknek össze kell omolniuk. És az a végzetes, hogy ebben az összeomlásban sokszor az ezeket megalkotó lélekre kell a

törmeléknek omolnia, akit ezek a ferde igazságok maguk alá temetnek.

*

Azért mondom én nektek, emberek, ne a formákat, ne a rögzített szavakat és mondatokat keressétek, amelyek bizonyos igazságokat takarnak, hanem keressétek az igazságnak a lelkét, amely él. Ezt pedig mindenki megérezheti a szívével, a lelkével. *Nem az eszével, hanem a szívével!* Mert az emberi ész Istentől elfordult értelem, a szív pedig sok szenvedésen, csalódáson és fájdalomon keresztülment érzélemlát. Azért a szív mindig tisztább és az igazsághoz közelebb áll, mint az ész.

2. A legrövidebb út. (**)

A természeti világ is várja, hogy a megromlott elvektől megszabadulhasson. — Akik a testben csak valamit is megvalósítanak, a szellemvilágban nagy gazdagságra ébrednek. — Minden szenvedést megér a hittel végigélt földi élet. — Életprogram.

Azoknak a lelkeknek, akik sok tévelygés után megtérnek a szellemvilágba, nem áll módjukban, hogy ott hántsák le magukról a bűnök erőrétégeit; nem áll módjukban magasabb s nagyobb világosságot nyerni, mint ami éppen legközelebb esik hozzájuk; nem áll módjukban szféráról-szférára emelkedni, mert minden egyes megtanult és elfogadott igazság, amit a szférában a lelkek magukévá tettek, megköti őket.^{3*} Tehát amikor a lelkek valami igazságra rájönnek, valami igazságot megtanulnak, azt a szférákban nem érvényesíthetik, mert — hogy úgy mondjam — elméletileg nem lehet előrehaladniuk. Az ember bűnei, tévelygései hozták létre a természetes világot, és ez szükségképpen vonja maga után azt, hogy neki a természetes világon újra meg újra meg kell jelennie, mert hiszen ez a

³ * Szándékosan használom ezt a szót: lélek, mert a szellem rabságban van, mivel a lélek érzései dominálnak, azok viszik, ragadják a szellemet magukkal, azok viszik bele a tévelygésekbe és a bűnökbe

megromlott természet is várja azt a lehetőséget, hogy mindazoktól a hátrányos és a fejlődését feltartóztató szellemi elvektől megszabadulhasson, amelyekkel az emberlelkek megsűrűsítették, keménnyé, durvává és kegyetlenné tették a természeti világot. *Ezért a szellemeknek ki kell vennüik a részüket a természetben való munkából is, és a megtanult szellemi igazságot itt a természetben kell érvényesíteniük.*

De ti látjátok, hogy az emberek hogyan érvényesítik ezt. A tévelygés szelleme itt van mellettük, körülöttük és bennük a testben, amely őket a folyton való kísértéssel újra meg újra kitéríti maguk elé tűzött pályájukról, és nagy igyekezettel és szent elhatározással megkezdett életükben igen sokszor aláhanynatlanak, úgy hogy a lélek igen sokszor messze-messze köt ki attól a céltől, amelyet megközelíteni akart és vállalt a testöltés által. **Akik azonban itt ezen a földön, a testi életben azokból az igazságokból — nem mondom, hogy mindent, de legalább valamennyit megvalósítanak — azok mint mérhetetlen gazdagság felett rendelkező lelkek térnek meg a szellemvilágba.** Ezeket az igazságokat kell nektek itt a földi életben érvényre juttatnotok. És ha ez az érvényre juttatás úgy történik, hogy ti magatoknak, a magatok külső emberének semmi érdemet nem tulajdonítotok. Vagyis amit cselekedtek, nem azért cselekszitek, hogy a ti földi emberetek különb legyen a másik embernél, vagy hogy valami megkülönböztetést, valami elsőbbséget akarnátok a magatok számára elérni. Azaz ha megtagadjátok magatokat, amikor másoknak szolgáltok és mások lelkéhez a jót, az igazat hozzáférhetővé teszitek: akkor olyan munkát végeztek, amely a legnagyobb eredményeket termi a földi ember számára. Mivel pedig az igazságnak a maga egészében, a maga tisztaságában való érvényre juttatása másképp nem is lehet, mint csak az önmagatok megtagadásával, az önmagatok személyének feláldozásával. Azért ennek az eredménye az, hogy a ti személyetekhez fűződő tévedéseket, hibákat és gyarlóságokat, amelyek az életetekben a legnagyobb jóaka-

rat mellett is kétség nélkül megnyilatkoznak, *Isten kegyelme eltörli, és megbocsátja* azért az igyekezetért, azért a vágyódásért, hogy a jót a maga egészében érvényesíthessétek.

Isten megváltó kegyelme az ő kibeszélhetetlen nagy gazdagságával kárpótol titeket minden olyan fáradozásotokért, minden megaláztatásotokért, minden szenvedésetekért, minden testi és lelki nyavalyáért, amelyet az ilyen földi életben el kell szenvednetek. Istennek ez a mérhetetlen gazdagsága elárasztja a lelketeket, és *ha addig nem voltak a lelketekben kifejlesztett tehetségek, ha nem volt a lelketekben erő és nem voltak olyan képességeitek, amelyek benneteket kielégíthettek, és boldoggá tehettek volna, bármilyen egyszerű, bármilyen elnyomott és alárendelt állapotban élitek is végig a földi életet:* Isten kegyelme kiszámíthatatlan mértékben hullatja rátok az ő áldását. S olyan képességekkel ruház fel, olyan csillogó tulajdonságokkal ékesít, és olyan lehetőségekkel áraszt el benneteket, amelyekben azokat mind érvényre juttathatjátok, és emberileg kiszámíthatatlan olyan előnyökhöz juttat, amelyeket mint szellemek a ti számításotok szerint egyáltalában nem tudtok minnek tulajdonítani. S akkor csodálkozva kérdezitek: „Uram, miért is adtad ezt nekem, hiszen én erre nem szolgáltam rá, nem cselekedtem érte semmit; hiszen ezt én egyáltalában nem érdemeltem meg!” És akkor felel reá a titeket vezérlő isteni Lélek: „Ez az Atyának a Hozzá közeledő tékozló fia részére adott ajándéka, amellyel felékesíti azokat, akik hisznek és bíznak Benne, akik meg akarnak térni bűneikből és el akarják hagyni a múltjukat. Felékesíti őket az úton való jártukban, hogy amikor betérnek az atyai házba, csillogó királyi köntösben ékeskedhessenek.”

Ezért mondom, hogy minden fájdalmat, minden szenvedést, minden megaláztatást, minden tőrést megér a földön az embernek a hittel végigélt élete, és benne a jónak érvényre juttatása. És nem mondok nektek, gyermekeim, semmiféle elvont bölcsességet, nem akarlak titeket olyan tu-

dománnyal megtölteni, amely tudománynak a földi életetekben hasznát nem vehetitek. Az én programom az, hogy a figyelmezteteket felhívjam arra, hogy *a földi életet minél jobban kihasználjátok az igazságnak és a szeretetnek érvényesítésében, az alázatosság gyakorlásában, a bűn megismerésében, megismertetésében és felbontásában, hogy védekezhessetek ellene.* Felnyitóm a ti lelki szemeiteket, hogy lássátok meg úton-útfélen a tévelygés szelleme által megásott vermeket, amelyek benneteket vándorlásotokban feltartóztatnak; hogy lássátok, hogy ezek mind vannak, de ezek mellett ott van Isten kegyelme és kiszámíthatatlan bőséges áldása is, amelyet hittel magatokhoz vonhattok, s amelynek birtokában képesek vagytok önmagátokat megtagadni. Aki csak egy kicsit is gyakorolja, az tudja, hogy mit jelent önmagát megtagadnia, tudja, mit jelent az önmaga vélt igazságáról lemondania. Tudja, mit jelent megalázkodnia ott, ahol egy nálánál gyengébb és hátramaradottabb lélekkel áll szemben, s nem éreztetni vele elmaradottságát, kicsinységét, tökéletlenségét, hanem szolgálni neki azért, hogy megnyerje magának, illetőleg nem is magának, hanem az igazságnak, a jónak, amelyet Isten Lelkétől vett, és amelynek egy kicsiny részét fel akarja az életben dolgozni, érvényre akarja juttatni.

Mert hisz egy emberben Isten bölcsessége nem juthat tökélyre, mert egy ember csak egy részecskéje a nagy egésznek. És az egésznek egyesülnie kell, hogy benne Isten arculata tökéletesen visszatükröződjék. Egyesülni pedig csak a szeretetben lehet. A szeretet azonban nem tud terjeszkedni, nem tud érvényre jutni addig, ameddig a bűnök, gyarlóságok és gyengeségek uralkodnak az emberben. Tehát aki már valamennyire is megszabadította a lelkét a gyarlóságoktól, annak kell ismernie az utat és módot, kell ismernie a saját lelkét, hogy amikor még ő is abban a bűnben, abban a tévelygésben volt, milyen visszatevő érzéseket keltett benne a másik ember erőszakoskodása, amikor az az ő igazságát akarta vele megérttetni. Így voltatok ti is. Milyen kellemetlen és ellenszenves volt előttemek a korlát,

amelyet az igazság vont körülöttetek, amelyben mindig megütöztetek úgy, hogy az igazságot sokszor csak azért nem fogadtátok el, mert az nem abban a formában mutatta magát, amelyben ti elfogadtátok volna. És amikor ez esetekbe jut, olyankor szükséges, hogy megtagadjátok magatokat, szükséges, hogy a ti tévelygő felebarátotok helytelen igazságát elkoptassátok a magatok türelmével, elnézésével, szeretetével, hogy a ti tökéletesebb igazságokat, amelyet Istentől nyertetek, rokonszenvesse tegyétek az előtt a lélek előtt, aki azt a maga valójában még nem tudja elfogadni, nem tudja felfogni, mert még nem tud abba beletekinteni. És így nem marad más út, mint az alázatosság útja, a türés útja, az elnézés útja. Ezen az úton pedig nehéz haladni. Hit és reménység nélkül képtelenség előrejutni rajta, mert a lélek kifárad és elerőtlenedik. Szükséges tehát, hogy táplálékot nyerjen a fárasztó úton, hogy egyszer-egyszer csillapíthassa a szomját, hogy egyszer-egyszer megpihenjen a puha pázsiton, amit neki a reménység kínál. Ezt nyújtjuk mi nektek, testvéreim, hogy a lelketeket az örökkévalóság számára megtartsuk, és elvezethessünk titeket a békesség és boldogság hazájába. Ez a ti munkátok is. Ezt kell nektek a földön cselekednetek. Ez a program szép, gyönyörű, megbékéltető, vigasztaló, megnyugtató és erősítő. Nem fárasztja ki a lelket, nem kerget bele benneteket olyan okoskodásokba, amelyeket meg nem értenétek, és amelyeket mások meg nem értenének. Egyszerű, könnyen keresztülvihető; és a lelketek üde, fiatalos marad, nem roskadtok meg az élet terhe alatt, hanem jókedvvel végzitek a mindennapi munkát, mert az Isten a mindennapi kenyér mellé megadja a lelketek mindennapi táplálékát is.

Amikor pedig eljő az idő, hogy elmúlnak a ti földi napjaitok, és áthívnak titeket a békesség hazájába, nem érzitek, hogy a lelketek összeroskadt, nem érzitek, hogy hosszú pihenőre van szükségetek, hanem könnyen tudtok tájékozódni abban a világban, ahova kerültök, mert minden egyes gondolat és cselekedet, amit itt ezen a földön megvalósítottatok, a ti otthono-

tokat képezi szellemi ragyogásban. És sokakkal találkoztok majd, akik általatok nyerték az ő világosságukat, a bűnből való meggyógyulásukat, és akik hálával emlékeznek meg rólatok. És ti kellemes otthont találtok majd, és boldogan dicséritek az Istent.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A terméketlen fügefa példázata. (**)

A terméketlen fügefa a hitetlen világ szomorú jelképe. — Az elmaradt esodátétel megdöbbenő mélységei. — A dús lombok jelentősége. — Minden léleknek fizetnie kell az életért. — Az Isten Fiával való találkozás kiszámíthatatlan eredményei. — Hogyan válik a jelentéktelen lélekből élettényező?

Kérdés: Kedves Vezetőnk! A terméketlen fügefa példázatára vonatkozólag szeretnék Hozzád kérdést intézni, mivel ez a jelenet a szentírásban úgy van leírva, hogy az írott szavakban bizonyos ellentmondások és következetlenségek látszanak. Azt olvassuk tudniillik Márk 11. 13-14-ben és 20-ban, hogy: „*És mikor távol látott volna egy leveles fügefát, odaméne, ha talál-na valamit rajta; és mikor odament volna, semmit nem talála a leveleknél egyebet, mert nem vala még a fügeérésnek ideje. Akkor Jézus felelvén, monda a fügefának: Soha ezután senki ne egyék terólad gyümölcsöt. És ezt hallak az ő tanítványai. És reggel a fügefa mellől elmenvén, látták, hogy gyökerestől megszáradott.*”

Máté XXI. 18., 19., 20. pedig így mondja el: „*Reggel pedig a városba betérvén, megéhezek. És mikor látott volna egy fügefát az út mellett, odaméne a fához, és nem talála semmit azon, hanem csak a leveleit; és monda annak: soha örökké terajta ezután gyümölcs ne teremjen. És azonnal megszárada a fügefa.*” Először — legalább emberi észjárás szerint — valószínűtlennek látszik, hogy az Úr termést keressen a fügefán, amikor nincs fügeérés ideje. Másodszor természetellenesnek tűnik, hogy Krisztus Urunk, aki az életnek és a szeretetnek Ura, megátkozzon egy fügefát, amiért a rendes termési időn kívül nem termett gyümölcsöt. Kérlek, kedves Vezetőnk, a megértés érdekében a te bölcsességeddel légy szíves megvilágítani,

illetőleg számunkra logikusan megérthetővé tenni a szentírásnak ezt a leírását.

Felelet: A szentírásban feljegyzett emlékezések, amelyek az Úr személyével és földön jártával kapcsolatban megőriztettek, sok magyarázatot kívánnának, hogy azokat tökéletesen és minden kétely nélkül megérthesse a mai kor embere. S amikor én egy-egy ilyen bemélyedéshez^{4*} elérkezem — mert ezeket képletesen mint valami bemélyedéseket tekintem — s amikor emberi szavakkal előttetek bizonyos dolgokról beszélek, ilyenkor szükséges volna, hogy a magam személyét sokkal jobban föl-fedjem, mint amennyire az a mi ügyünk érdekében kívánatos volna. Én tehát szándékosan átlépelek, vagy kikerülök ezeket a bemélyedéseket. Mert az embernek sokkal fontosabb, és egészen más megtanulnivalóit látom azokban az őt közvetlenül érdeklő igazságokban, amelyek az ő gondolat- és érzésvilágában még feldolgozatlanok, hogy inkább azokkal foglalkozzék minél intenzívebben, amelyek inkább szolgálják az ő üdvösségének ügyét. Én azonban a kedvetekért megvilágítom ezt is, jóllehet a felületen mozgó emberi gondolatok és érzések könnyen belekapaszkodnak, és más értelmet akarnak tulajdonítani az ilyen magyarázatoknak, mint ahogyan azt a szentírással is sokszor megteszik.

*

Mivel a feljegyzésekben a figyelmes szemlélő csak ilyen bemélyedést lát, azért ez bizonyos ellentmondás, felületesség, vagy következtelenség látszatának a gondolatát engedi az ember lelkében úrrá lenni. És ezen keresztül szemléli Krisztus életét és cselekedeteit, amelyek pedig — amikor minden részletükben az emberi lélek elé tárulhatnak — minden pontjukban tökéletesek és teljes egészük kitevők voltak. Még akkor is, amikor azok a cselekedetek a legkisebb, legapróbb részecskét tüntették elő abból a nagyból, amit az Őt követők ma is látnak és éreznek a lelkük megérező képességével. Azonban a felületes szemlélődő

⁴ * Valószínűleg „hézagokat, hiányosságokat" kell alatta érteni

számára ezek a részletek nem léteznek, mert ezekbe betekintése nincsen, és nem is lehet. Amikor ezt meg akarom világítani, előbb néhány előkészítő mondatot kell mondanom. **Aki a szentírásba, annak mélységeibe bele akar hatolni, annak sohasem szabad egy kis részletet kiragadnia, hanem mindig egész lelkével kell abba beleilleszkednie. Mert ha nem így illeszkedik bele, akkor felületesnek, kicsinyesnek és tökéletlennek látszik az a rész, amit éppen kiragad.** Mert együtt képez egy egészet Krisztus Urunk születése, élete, tanítása, csodatételei és az a nagy világosság, amelynek fényénél a hívő lélek előtt mintegy kitérültek és megvilágosodtak azok a menyeyei titkok, amelyekbe embernek még nem volt betekintése. Minden egyes esemény, ami a szentírásban az ő életével kapcsolatban le van írva, egy-egy külön világba enged betekintést. És ez mégsem egy külön világ, hanem csak egy-egy részlete az egésznek. Ezért nem lehet a szentírásból egyes részeket kiválasztani és külön boncolni, mert akkor az emberi lélek nem képes az egészről helyes fogalmat alkotni, és tévutakra jut. A tévutak pedig ellentmondásokba, majd kételkedésekbe viszik, amelyekben a lélek hite felmorzsolódik, elerőtlenedik, végül összeesik és a tagadás szellemének martalékává lesz. Ez, amit mondtam, nagyon fontos minden szentírást kutató és tanulmányozó számára.

*

Most visszatérek a kérdésedre. Több ízben említettem, hogy ha az Úr valamit cselekedett, azt sohasem az ő emberi személyének kiemelésére, hatalmának megmutatására, vagy azért cselekedte, hogy a felületes és kíváncsi tömegnek a gondolatvilágát és csodákra váró képzeletét foglalkoztassa. Hiszen amikor egy-egy nagyobb dolgot cselekedett, olyankor mindig *csak azoknak engedte meg, hogy jelen legyenek a csodálatos jelenségek létrejötténél, akikről meg volt győződve, hogy lélekben fel is tudják fogni azoknak horderejét.* S ha azok nem is tudtak helyes képet alkotni maguknak azokról a csodákról, amelyek földi

szemeik előtt lejátszódtak, de a lelkükben mindenesetre több volt a kíváncsiságnál és érdeklődésnél az az érzés, amely előttük Isten nagyságát és mindenhatóságát körvonalazta. Ezekben a körvonalakban pedig a léleknek sok titokzatos megvilágosodása, felébredése, ráeszmélése elfért. Nem az utca népének cselekedte az Úr a csodákat, hanem azoknak, akiknek a lelke ki volt nyitva az Isten nagyságának és hatalmának elismerésére és befogadására; akiknek a lelke ki volt nyitva, hogy megteljen hittel, Isten után való vágyakozással, és akik készek voltak az ő akaratának követésére. Mindennek megvolt *a maga*, célja, hogy az Úr mit, miért, és mikor tett. Így annak is, amit a fügefával kapcsolatosan cselekedett az Úr, amiről a hiányos feljegyzésekben az van írva, hogy az Úr *megéhezett* és akkor keresett termést a fügefán.

Eredetileg ez is példának volt szánva. Éppen, mert nem volt fügeérés ideje! Azért akarta az Úr megmutatni az őt követő tanítványoknak az ő mindenre kiterjedő hatalmát, ami él! Emlekezzél arra a csodatételre, amikor a pár felszelt kenyérből sok ezren ettek, és jóllaktak. Ennek az egész csodatételnek az volt a tulajdonképpeni célja, amit ez a két szó fejez ki: *„ettek és megelégedtek”, mert természet szerint öt kenyérral nem elégedhetett volna meg a sokaság, csak úgy, hogy az Isten hatalma és kegyelme egy más természetből sokasította meg a kenyérdarabokat, egy más létfeltételből pótolta az anyagvilág hiányát.*^{5*} Ez a csodatétel ismétlődött volna meg, ha a fügefán történetesen lett volna akár éretlen, vagy talán még csak virágban lévő, akár az érésen régen túlesett gyümölcs. *Az Isten nagy hatalmát, az Isten kegyelmének és szeretetének, s az Isten akaratának a múlandó természet felett való nagy és hatalmas uralmát akarta az Úr megmutatni. És éppen így lett a fügefafa szomorú jelképezője a világnak.*

⁵ * Modern terminológiával kifejezve: egy más dimenzióból hozott át a háromdimenziós létbe.

A terméketlen fügefával azt jelképezte az Úr, hogy ha a földi élet, mint ez a képletbeli fügefa, nem mutat semmiféle gyümölcsöt, sem hajlandóságot arra, hogy rajta gyümölcs egyáltalában teremhessen, akkor azt még az isteni akarat, az isteni kegyelem, az isteni szeretet, az Isten mindenható hatalma sem veheti ki az igazság törvényének kezéből. Így sorsukra kell hagyni mindazokat az emberlelkeket és világlelkeket, akiken és amelyeken a múlandó élet nem tud felmutatni semmit, ami az Istené volna, amit az Isten fel tudna használni, amivel az Isten kegyelme egyé tudna olvadni. Ami annyira messze van az Istennel való összekapcsolódás lehetőségétől, hogy az Isten kegyelme nem tudja kihozni belőle azt a célt, amelyre rendeltetett, az a sorsát, a végzetét korábban földidézheti, azaz arra hamarabb elkövetkezhetik végzete, mint amikor azt földi szemmel és földi számítással várni lehetne. *S legyen bár egy ilyen valaki a legbölcsebb, a tudomány legmagasabb fokán álló egyéniség: a végzete egy pillanat alatt elkövetkezhetik és nincs a világon senki és semmi, aki és ami őt megmenthetné.* Ez a fügefa igen-igen szomorú előképe a hitetlen világnak. **A hitetlen világ a fejlődés útján Isten által mintegy elültetve, felnövelve, megterebélyesedve, kifejlődve itt áll, mint a terméketlen fügefa; az ő ideje, mint a terméketlen fügefáé, még nem jött el, hogy kivágattassák. Hiszen ki számíthatná ki a végzet idejét, ki vonhatná felelősségre a teremtés Urát, hogy amit létrehozott, amit a semmiből megteremtett és előhívott, meddig tartja életben, meddig tűri el azt a gyümölcs nélküli, hiábavaló életirányt, amellyel a világ a céljától messze elhajolt!? Isten célja minden lélekkel és minden teremtménnyel az, hogy gyümölcsöt teremjen, az isteni elgondolás, az isteni elrendelés gyümölcsét, azt a boldogságot, örömet, hasznot, amit az élet minden egyes lényének be kell szolgáltatnia az Isten csűrébe. Minden teremtett élet célja az, hogy önmagából folyton jobbat, igazabbat, szebbet, Isten tervéhez, Isten gondo-**

lataihoz, Isten szándékaihoz mindig közelebb álló eredményt mutasson fel.

Ehelyett azonban, ha fejlődik és nagyobbodik is az élet, de Isten akaratától és céljától messze eltérően más irányt követ és csak önmagáért akar élni, nem pedig az Isten elgondolásáért. Ezért nem hozza ki magából azt, ami rendeltetése lenne. Itt áll az életúton, és hiábavaló életet él. És ezzel a hiábavaló létével nem tudja, de nem is tudhatja, hogy az isteni akarat, az isteni számítás meddig engedélyezte számára az életet. És akkor találkozik Krisztussal, az Isten Fiával, aki emberré lett. *Nem mintha ez a hiábavaló élet közelíthette volna meg az Isten Fiát!* Mert hiszen ez az élet ott áll tehetetlenül, ahová helyeztetett! *Hanem az Isten Fiának a szeretete, az Isten Fiának az igazsága jött közel ehhez az élethez* abban az időben, amely elejétől fogva el volt határozva, bele volt kalkulálva az Isten tervébe és elgondolásába, amely a világ megváltására irányult, arra a nagy célra, hogy közelebb vonja ahhoz az irányhoz, amelyet számára az Isten elrendelt. **Az Isten Fiának megéhezésében a Megváltó emberi eljövételének és az emberi élet fáján való gyümölcskeresésnek szimbólumát tartalmazza a terméketlen fügefafa története.** Mert hiszen az Isten szeretete éhezi és szomjúhozza a Tőle eltért szellemgyermekének visszatérését, szeretetét, engedelmességét; és ha szabad akaratuk folytán engedi is tévelyegni, mégis időközönként, ameddig az élet tart, felfelkeresi őket a kegyelem, azaz az életúton bizonyos pontokon, bizonyos meghatározott keresztutakon még a legelvetemültebb emberléleknek is — **ha akar, ha nem, — kell az Isten kegyelmének igazságával, a Krisztussal találkoznia.** S ha találkozik, ha abban a lélekben nincs is olyan gyümölcs, amelyet az Isten kegyelme felhasználhatna, és az élet könyvébe feljegyezhetne, de ha legalább csak hajlandóság van benne arra, hogy valami gyümölcsöt teremjen, akkor a Krisztussal való találkozás ezt a hajlandóságban meghúzódo gyümölcsöt kihozza, s ezen a gyümölcstelen fán csodát cselek-

szik. Visszafordítja a bűn útjáról, kiemeli a tévelygésből, megvilágosítja, táplálja, erősíti, hogy a benne rejlő gyümölcserlelési és gyümölcstermési szándék csakugyan valóra is válhasson.^{6*} Krisztus, ha azon a fügefán akár csak az elmúlt évről otffelejttett egyetlen fügét, vagy pedig akár egy még bimbójában rejlő termést talált volna is: ezt mutatta volna meg azoknak, akik az övéi voltak. Kihozta és megérlelte volna a gyümölcsöt, és Ómaga is megelégtette volna vele magát, és meggyőződésképp megelégtette volna azokat is, akik vele voltak, hogy áldhatták és dicsőíthették volna az Isten nagyságát ebben a csodatételben is, mint az öt kenyérrrel és két halacszával történt csodatétel alkalmával.^{7**}

De mivel a fügefán nem volt termés, és még csak hajlandóság sem mutatkozott, hogy valaha termést hozhat, sem pedig egy elmúlt évnek otffelejttett és elszáradt gyümölcse nem mutatkozott, hogy azt az isteni akarat és hatalom feleleveníthette volna: így Krisztus nem mutathatott más példát, mint hogy sorsára bízta a fát. Mivelhogy *találkozott az Úrral, és mégsem hajtott semmi hasznót a nagy Élet számára*, azaz az Úr nem tudott belőle egyáltalán semmi hasznót kivenni. Így végezete beteljesült: bármilyen dús lombozatú volt is, bármilyen életerősnek látszott is, elszáradt, meghalt, megsemmisült.

⁶ * Ez a legmélyebb titok, amibe ember betekinhet; ez a Krisztus megváltó munkájának kézzelfogható magyarázata, a megtérés és kegyelem misztériumának emberi nyelvre való lefordítása s annak a nagy reménységnek beteljesülése, hogy a sátán mindörökre vesztes marad.

⁷ ** Ez a csodálatos magyarázat ékesen szóló bizonyossága annak, hogy a magasabb szellemvilág bölcsessége mennyire fölötte áll a teljesen hibátlan logikával fölépített emberi értelmezésnek is; de még inkább annak, hogy a szentírás fájdalmasan szűkszavú szövege mögött milyen mélységes titkok rejlenek; nagy könnyelműség, felületesség, sőt bizonyos esetekben egyenesen bűn tehát a szentírás önkényes elmagyarázása, vagy egyes helyek kiforgatása, hogy a rövidlátó emberi értelem kielégüljön.

Így a Krisztussal való találkozás alkalmával az emberi lelkeknek és a világoknak is valami gyümölcsöt kell bemutatniuk az Istennel való közvetlen kapcsolatukban: kell, hogy az Isten gondolatából, az Isten akaratából valamit megvalósítsanak. Kell, hogy az isteni Lélek találjon elfogadókat, akik figyelnek azokra a gazdag mennyei ajándékokra, amelyek egy-egy ilyen találkozásból mindannyiszor feljűk áramlanak, és reájuk hullanak. S ha nincs is meg a fejlődésnek az a gyümölcse, amelyből az isteni Mindenhatóság egy ilyen közvetlen kapcsolat által használható eredményeket tudna kihozni, *de ha legalább az akarat, a vágy a törekvés* megvan, akkor az Isten csodát művel. Olyan lehetőségeket, olyan alkalmakat nyújt az emberi lélek és a világlélek számára, hogy gyümölcsöt teremhessen; mintegy megtrágyázza, azaz olyan életelemekkel áldja meg, amelyek ezeket gyümölcsstermésre képesítik, vagy a satnya és már csaknem tönkrement gyümölcsöket az Isten csúrébe betakaríthatóvá, használhatóvá alakítják át. **De legalább ezeket a satnya, vagy már pusztulásnak indult gyümölcsöket ott kell találnia az Úrnak; mert ha ezeket nem találja ott, akkor egy ilyen találkozással annak a léleknek a sorsa meg van pecsételve: „kivágattatik, és tűzre vettetik”. Nem az Isten ítéli el, hanem elítéli őt az önmaga törvénye.** Minden ember életében bekövetkeznek olyan meg-rázó, felrázó események, amelyek őt a lét és nemlét, az élet és halál igazságai felől gondolkodóba ejtik; minden ember életében jönnek nagy fájdalmak és nagy örömök, nagy megpróbáltatások és nagy áldások. És ezek mind azért jönnek, mert az Úr elő akarja készíteni a maga útját a lélekhez, hogy hozzáférhesen, hogy az a lélek figyeljen a Szentlélek szavára, Aki őt is haza akarja hívni az örök boldogságba.

*

Hányan vágytok ti is, akik eltévedtetek az élet útján, és többé már nem is hallgattatok az Isten szavára, amellyel ő a ti lelkeketet hívta azon a hiten keresztül, amelyet gyermekkorotokban

a lelketekbe hintett az igazság, amelyet a világ Istentől Krisztus által elfogadott. *Ezek az igazságok csak száraz, élettelen magvak, hogyha a lelketek nem válik ezeknek életető talajává.* De ezeknek a magvaknak fel kell duzzadniuk, meg kell erjedniük az emberi lélekben, hogy fejlődésnek indulhassanak, hogy valamiféle gyümölcsöt teremhessenek az emberi, testi életben. Akik egyáltalában nem hallottak Krisztusról, hanem csupán gondolkoznak a lét és nemlét kérdésein, és a sors igazságos vagy igazságtalan voltán, s a világ igazságán, amelyből kivezető utat keresnek, hogy valamiképp megfejthessék az élet rejtélyét: ezek bár ébredező, megmozdult lelkek, akik magukról életjelt kezdenek adni, de azért még mindig annyira testek, annyira bele vannak merülve a test igazságaiba, hogy ezáltal belekeverednek az ellentét szálainak szövevényébe, és nem tudnak kiszabadulni a test fogságából. Az ilyenek beleőrülnek, belebetegednek a töprengésbe, vagy öngyilkosokká válnak, mert nem tudták megfejteni a rejtélyt, amelyben élnek, s amely éppen azért hiábavaló teherként nehezedik rájuk, úgy, hogy inkább vissza akarnak menekülni a nemlétezésnek sötétségébe, csak hogy ettől a teheről megszabaduljanak.

Soknak a számára éppen ilyenkor érik meg a pillanat a Krisztussal való találkozásra; soknak éppen ilyen elkeseredett állapotában válik érzékennyé a lelki füle, hogy meghallja az Isten szavát. Ennek a szónak a továbbadója minden ember lehet, aki már feleszmélt és felébredt az örök igazságra: a Krisztusban való életre a hit által; aki már elfogadta Krisztust és a hit igazságát, és tovább keresi annak a rejtélynek a megoldását, amelyet életnek neveznek. Ezek azok a lelkek, akik önmagukból az élet hányattatásai között már kitermelték azt a hajlandóságot, hogy valami gyümölcsöt teremjenek, valami eredményt, valami célt elérjenek, mert máskülönben az élet értéktelennek, semmitmondónak tűnik előttük. **Az ilyen pillanatban, amikor ez a vágy megérett, a Gondviselés keze úgy intézi az ő életük szálait, hogy olyanokkal kapcsolja őket össze, akiknek**

közvetítése révén a lelkükben elrejtett hit akár a holt betű segítségével, akár élő, emberi szóval életre ébredhessen. Akiket azonban a Krisztus közelsége, a Gondviselésnek minden törekvése és akarata, minden keresése és vágya sem tudott ilyen gyümölcstermő igyekezetre és megmozdulásra bírni, — legyenek bár dúslombú fügefák, kedvezzen bár nekik az élet, és legyenek bár mégolyan szerencsésen elültetve az élet talajában, fűrödjenek bár az ő kéréséletű dicsőségük fényében — azokat a Krisztussal való eredménytelen találkozásuk, elutasító mozdulatuk, fennhéjázó gőgjük, a hit lekicsinylése halottakká teheti nemcsak testileg, de lelkileg is. Akik felett lejárt az idő, még mielőtt e világ felett az ítéletet kimondták volna.

Mint ahogyan az ember nem tudhatja a halálának napját, úgy nem tudhatja a lélek sem, hogy milyen hosszúra szabta neki az Isten e földön a fejlődésének idejét, meddig engedi, hogy a napsütésben járhasson, és a dicsőség fényében sütkérezhessek. Ma még él, ma még ragyog, ma még zsarnokoskodik a nála talán sokkal értékesebb testvérlelkek felett, ma még szolgáltatja magát, ma még irigylik. És holnap már messze úton van a megsemmisülés felé. Azután ki tudja, vajon nem évezredek kellene-e, ameddig az élet szellője újra fölkelte őt, hogy nehéz viszonyok között kezdhesse meg az élet legelső fokán azt a fejlődést, amelyet itt abbahagyott?!

*

Isten nem igazságtalan sem az emberlélekkel, sem a természet lelkével szemben. De mindennek ki kell hoznia a maga gyümölcsét; *minden léleknek ki kell termelnie azt a kicsiny, vagy nagyobb eredményt, amiért számára Isten lehetőséget adott, amiért a nap világossága megérinthette. És minden léleknek — mégpedig nemcsak az ember lelkének, hanem az állat lelkének és a növény lelkének is — fizetnie kell az életért a fejlődésnek azzal az eredményével, amelyet tőle a fejlődés törvénye elvár. S hogyha már minden léleknek fizetnie kell,*

mennyivel inkább fizetnie kell az ember lelkének, az egyénesült szellemnek! Minden jóért s egyáltalán mindenért meg kell fizetnie a felébredt szellemnek, aki megismeri, és külön tudja választani a jót a rossztól. Aki már különbséget tud tenni igazság és igazságtalanság között, aki már örülni tud az igazságnak, a jónak, ami vele történt. Aki már boldog tud lenni az Isten áldásainak zuhatagában, amelyet fel tud fogni, és megérti, hogy mindez érdemtelenül lett osztályrészévé, mint az Isten ajándéka, amellyel az életben elhalmozta. És mégis az ember mindezekért a jókért hálátlansággal fizet! Mert hiszen hogyha az ember a jót elfogadja az Istentől, és nem ad érte hálát, nem ismeri el, hogy ezt mind érdemtelenül kapta az Isten kegyelméből, s nem ismeri el Istent az ő szerető és igazságos Teremtőjének, nem ad az ő nevének dicsőséget, lelkében nem borul le Előtte. És a szíve érzéseit nem küldi fel hálaadásként az ő mennyei Atyja elé, az ő szívének szeretetét nem őrzi és táplálja, mint egy örökmécses a lelkének szentélyében, hogy az ott világítson és beragyogja az ő egész életét, egész ittlétét a földi világban, s a múlandó élet által adott alkalmakat nem az Isten akarata, hanem a gonosz akarata szerint használja fel. Azaz úgy, hogy vele a maga múlandó énjét szolgálja, és az Isten adományait nem az Isten dicsőségére szenteli, hanem a hozzá közelálló testvérei lelkének gyötrésére és sanyargatására, és az önmaga érdekeinek szolgálására fordítja: akkor szükségkép következik az, hogy hiábavaló lesz az imádsága, amikor kérésével Istenhez fordul, mert nem tanulta meg, hogyan kell Isten előtt megjelennie.

Mert tudnivaló, hogy az ember az Istenhez mindig csak az engedelmesség szálán keresztül kapcsolódhat. S ha az ember lelke így kapcsolódik az Istenhez, akkor keresnie, kutatnia kell az ő Teremtő Istenének akaratát: hogyan, miként érdemelhetné ki, hogyan, miként adhatna hálát az ő Istenének, amiért őt áldásaival elárasztotta. Mert ha elmulasztja keresni, kutatni az Isten akaratát és az Istennek felőle való el-

rendelését: akkor vak és süket marad, s nem találja meg a kapcsolatot Istennel. És akkor hiábavaló lesz minden, amit cselekszik, mert az ő Istene nem fogadja el azt abban a formában, ahogyan ő azt a maga tökéletlenségében elgondolta. Tehát keresni, kutatni kell az utat és módot, hogy az Isten el is fogadja az ember törekvését, hogy az élete és cselekvése eredményes lehessen. S hogyha az emberi lélek megtalálta ezt a kapcsolatot, akkor ezt mindjobban és jobban kiszélesíteni és megerősíteni természetszerű kötelessége. Ha ezt sohasem mulasztja el megcselekedni, akkor minél szélesebb és erősebb lesz ez a kapcsolat, annál inkább megvilágosodik előtte az Isten akarata, annál inkább kirajzolódik a lelkében az Isten törvénye, és annál biztosabb lépésekkel haladhat előre, annál céltudatosabb mozdulatokkal végezheti azt a munkát, amelyet Isten rábízott az ő emberré való megszületése előtt.

Ha pedig az ember a maga értelmével és érzelmvilágával meg tudta érteni és át tudta érezni az Isten gondolatát és akarataát, akkor megszűnt felette az ellentét törvénye, amely őt ellentétes irányba igyekszik terelni, és akkor az Isten gondolata, az Isten akarata lesz úrrá a vágyaiban, gondolataiban és cselekvéseiben. S mivel *az Isten akarata az, hogy minden emberlélekre kiáradhasson az ő szeretete, kegyelme és üdvözíteni kívánó akarata:* így egy élet alatt a múlandó testben is hatalmas és nagy munkát végezhet a lélek, és áldásává válhat a világnak. Ha nem átkot és pusztulást hint el maga körül, nem elkeseredést és fájdalmat kelt föl a lelkének megmozdulásaival, hanem áldást, megelégedést, békességet, Isten iránt való hálaadást. Így az Isten nevének dicséretet és dicsőséget szerez a földön azokban a lelkekben, akik őt megértik. *Így terjed ezeken keresztül is a jó és igaz, amely kiárad az egész teremtett világra, még az oktalan állatokra és növényekre, sőt ezen kívül kiárad az egész természetet alkotó és formáló légköri erőkre is.* És ha valamivel érintkezett az ilyen lélek az életben, s azt a jóban és igazban felhasználta, akkor áttisztította

az abban rejlő erőket az isteni jó és igaz erejével és hatásával, s ezzel urává lett annak az élethullámnak. *Ez az élethullám azután mind nagyobb és nagyobb gazdagsággal veszi őt körül: az élet benne és körülötte igyekszik kiteljesedni.*

Ez az Isten ajándéka azoknak, akiket Ő megkeresett és megtalált, s akik elfogadták ezt az ajándékot, és az ő múlandó, kicsiny, rövidre szabott életükben állandósították, nagyobbították, gazdagították a lelkük mozdulataival ezt a kicsiny életet. **Mivel pedig az élet mint folyton hullámzó, folyton nagyob-
bodó és bővülő folyamat az isteni gondolattal, az isteni erő-
vel megduzzad, meghatalmasodik: így az Isten Fiával való
találkozás kiszámíthatatlan nagy eredményeket hozhat, és
értékes gyümölcsöket teremhet. Íme, az Isten nagy akarata,
nagy gondolata egy ilyen kicsiny, semmitmondó lelken keresz-
tül mily hatalmas, nagy élettényezővé válik!** Aki ilyen életté-
nyezővé vált, az a megtérés által hasonlót cselekszik, mint
amikor az Úr az öt kenyérrrel és két halacskával az éhező földi
emberek ezreit vendégelte meg. Mert *itt is csoda történt, isteni
csoda, amely megsokasította az életet, azt az életlényeget,
amely mint ismeretlen isteni erő és hatalom hullámzik az egész
teremtett mindenségben.* S mindent vissz, ragad magával az felé
a nagy Központ felé, amelyhez minél közelebb érünk, annál
többet ismerünk meg Belőle, s annál inkább felduzzad a lel-
künkben az Isten, a mi Teremtőnk. Mert kezdjük megismerni
létezésünk célját, ráeszmélünk arra a boldogító igazságra, ami-
ért Isten nekünk az életet, a létezést ajándékozta. S ez maga az
üdvösség.

Ehhez az üdvösséghez a testnek és vérnek semmi köze. A test és a vér nem vehetnek abból részt. Akik a testben és a vérben keresik és találják meg életük célját, azok azt elvesztik, azok terméketlen fügefák, akik minden pillanatban a halál mar-
talékaivá lehetnek, mert nincsen bennük az isteni életnek lé-
nyege. *Isten egyetlen tekintetének elfordítása elég, hogy meg-
semmisüljenek; és akik ma még vannak, akik ma még irigylésre*

méltó életet élnek, azok holnap kevesebbek egy kicsiny fűgennél, amely a lét örömét élvezi.

*

Azért ti, akik megismertétek az Isten célját és rendelkezését felőletek, akik ma közel vagytok a világosságához, az igazsághoz, a jónak megismeréséhez: áldjátok és dicsőítétek az Istent, amiért ennek a világosságnak a sugara a ti lelketeket is befogta és átvilágította, kit jobban, kit kevésbé. Adjátok hálát Neki, és ennek a világosságnak a sugarában teremjétek meg a ti lelketek gyümölcsseit. Mert Krisztus széjjel jár az életúton, és nem tudhatjátok, mikor kívánja meg a ti életetek gyümölcsét, hogy veletek, rajtatok csodát tegyen. És a ti kicsiny, semmitmondó életeteket odaállítsa mint példát, mint örökértékű jelenséget, hogy megmutassa, hogy az Isten milyen hatalmas, milyen nagy, milyen szeretetteljes, milyen kegyelmes. Hogy Ő kezének egyetlen mozdulatával eltörölheti azt a megpróbáltatást, azt a szomorúságot, azt a nyomorúságot, amelyben vagytok, és beleültethet titeket a menybe emelő lángszekérbe, hogy a késő utókor megemlékezhessék az Isten kegyelmével kapcsolatban a ti múlandó, kicsiny életetekről is.

Mondom: nem tudhatjátok, mikor, mely percben és mely órában érkezik el a ti Krisztussal való közvetlen találkozásotok; mert Krisztus bizonytalanságot cselekszik minden egyes lélekkel, akit kiszemel Magának. Akik ma még senkik vagytok, akik ma még a halál árnyékában jártok, holnap az élet királyaivá lehettek; nem a magatok érdeme, hanem a Krisztus kegyelme által, aki a lelketekben azt a kicsiny gyümölcsöt — amellyel az ő akaratát szolgáljátok, az ő akaratát juttatjátok érvényre itt a múlandóság világában — **nagy értékűvé teheti, s az a kicsiny, talán még éretlen gyümölcs szerzi meg számotokra az örökéletet. Azért hát ne igyekezzetek felettébb a külső lombok megnyagytására. Ne igyekezzetek a tetszetős életkeret szolgálására; arra se igyekezzetek, hogy önmagatokon felül valót műveljétek.** Mert nézzétek meg a fűgét: ő

isteni akaratával és isteni hatalmával a bimbóban rejlő gyümölcsből is érett, használható gyümölcsöket nevelhet. A kicsiny, semmitmondó, lenézett lelkekből hatalmas munkásokat, megbízottakat, tisztartókat nevezhet ki a földön, akik igazán elvégzik azt a feladatot, amit Ő bízott reájuk!

De akik Istentől való megbízatásukat is a maguk személyének ragyogtatására, dicsőségben való firdetésére használják fel, azokat máról holnapra kiűzi és elveszi tőlük a megbízatást. És legyenek bár az illetők földi tekintetben a legnagyobb áldás és kiváltság hordozói, a legnagyobb reményekre jogosító áldások birtokosai, máról holnapra mindent elvehet tőlük. És odaadhatja azoknak a kicsiny, hibás, megvetett lelkeknek, akiknek vágyvilágában azok az igaz érzések törnek fel, amelyeket csak Ő ismer, s Ő az ő isteni tekintetével külön tud választani és meg tud ítélni. Mert Ő minden lélekben meg tudja állapítani, hogy mi az igaz és maradandó, és mi a hiábavaló. TeremjeteK Krisztus számára használható gyümölcsöket, hogy felöletek is úgy ne rendelkezék, mint a gyümölcstelen fügefa felől rendelkezett, amely örök példájává vált a földnek és a földi ember életének. Egymásban Krisztust, Krisztusban Istent kell szemlélnetek, aki az, életúton minden ragyogásával örökké ott áll a fejlődő szellem előtt.

A 7-es és a 12-es szám jelentősége. ()**

A teremtés 6 napja s a 7. a megnyugvásé. — Jákob 12 fia és Jézus 12 tanítványa a 12 szellemtípus reprezentánsai. — A hétköznapi és vasárnapi testöltések 7-es száma. — Egy örökkévalóság lejáródása és egy újnak kezdete.

A 7-es szám beteljesedést jelent. Mikor valami a fejlődés során a számsorban elér a 7-ig, akkor a továbbfejlődés nem folytatódik 8-cal, hanem előlről kezdődik ismét 1-gyel. **MindamelletT a 7-es számot nem kell úgy tekinteni, mint végleges befejezettséget, hanem csak mint bizonyos mértékű beteljesedést. A 7-es inkább a megnyugvásnak, a megpihenésnek**

száma, ideje és napja.^{8*} A 7 egy semleges szám, összekötő kapocs a fejlődési turnus és egy továbbfejlődési lehetőség között, vagyis a következő 7 megindulása között. Mikor két fejlődési turnus teljesedik be: $2 \times 6 = 12$ szám áll elő, úgy, hogy a 13-as szám ismét a beteljesedés száma.^{9**} Mikor tehát a beteljesedés beáll és elérte a kétszer hatot, azaz belejutott a 13-as számba, vagyis a második befejezéshez, akkor beteljesedett az az idő, az az állapot, az a turnus, és utána nem következik annak a folytatása, hanem egy egészen új állapot, egészen új számtörvényekkel, egy új 7-es szám. Ez azonban már egészen új alapokon nyugvó törvény.

A 12-es szám jelenti a föld 12 szellem-típusát is, amelyek Izraelben, Izrael pátriárkáiban kiteljesedtek. Az egész zsidóságnak, annak a gondolatnak, annak az eszmének, amelyet ez a szellemcsoport reprezentált, ebben a 12-ben volt a fejlődési számtörvénye; ebben rotálhatott, ebben emelkedhetett. És amikor elkövetkezett az idő, hogy ez a 12 mindazokat az értékeket kihozta magából, amelyeket ki kellett hoznia, akkor széjjelválasztódtak, és a jobb irányban haladott szellemek beléptek a 13-ba és eltávoztak a földről, akik pedig nem érték a 12-ben a beteljesedést, azok itt maradtak. De ennek az itt maradt tömegnek is megvan egy bizonyos idő törvénye, amely ugyan már nem az ő formájában, nem az ő számtörvényének — hogy úgy mondjam jogosságában teljesezhetik be,^{10} mindamellet ez is még mindig felszívódhat más alakulatba, mert azért még nincsen elvetve. Azt értem ez alatt, hogy *felszívódhat a 13-as számba, annak a 13-nak a természetébe, amit Krisztus hozott.* Ez a mennyek országának a természete.*

⁸ * „Hat nap alatt teremté Isten a világot és a hetedikén megnyugovék.”

⁹ ** Az Úrnak 12 apostola volt s ő Maga, mint a beteljesülés, a 13-ik.

¹⁰ * Mivel az ő korszaka: a *Törvény Szellemének*, korszaka Keresztelő Jánossal lezárult.

Mózes törvényében *a természet törvénye, az igazság törvénye* van lefektetve, mert ez megmutatja, hogy a jóra jó, a rosszra rossz a felelet, mintegy tükreképpen az isteni igazságnak, annak az isteni igazságnak t. i., amely a természetben nyilatkozik meg. Krisztusban azonban a jó természetének, amely t. i. a jó irányába törekedett, az isteni kegyelemmel való összeérése, összeolvadása mutatkozik meg; az a folyamat, mikor az emberi lélek felfelé törekszik, akihez az Isten lehajol és ebben az új eszmében, ebben az új törvényben eggyé lett a szeretet az Isten kegyelmével. Ezzel új korszak következett be: a 13-nak a korszaka, amely megsemmisíti a 12-nek a vezető elvét és egy új, magasabb rendű vezető elvet állít be a világba. *Azok a szellemek, akik a régi tizenkettős ágazatban nem tudták az egyesülést, az Isten kegyelmében való összeolvadást elnyerni, ebben az új eszmében még nehezebben tudják azt elérni.* Ez azonban nem jelenti azt, mintha lehetetlen lenne elérniük. Ezek számára t. i. a krisztusi eszmében, a keresztény gondolatban nem lehetetlen ugyan az üdvözülés, de akik azt a régiben nem érték el, még nehezebben érik el ebben az újban. Mindamellet nagyon sokan vannak, akik a régihez nem tudtak kapcsolódni, de a megtérés által az újban el tudják érni a beteljesülést, az üdvözülést, *ami egyszerűen azt jelenti, hogy utána nem szükséges újra a földre testöltésbe jönniük.* A Krisztus körül sereglett 12 tanítvány a 12 nemzetséget, illetőleg a 12 lelki típust mutatja. **A tanítványok mind különböző természetűek voltak; látnivaló, hogy még az a típus is felvétel, amit Júdás képviselt a tizenkettő között. Tehát még ez a típus is fel van véve a kegyelembe.** *Ennek a tizenkét szellemtípusnak tizenkét féle törvénye van. És az a 12 szék, amelyeken ülve megítéltetik Izrael 12 nemzetsége, szintén a föld tizenkét féle szellemtípusának a törvényét példázza. És mikor ez az ítélet végbemegy, a tizenkét féle nemzetnek ítélete minden egyes nemzetségnek (szellemtípusnak) a maga külön igazsága szerint töltetik be, azaz ezek a szellemek mind megkapják a saját természetük szerint való*

igazságot, vagyis mindenben végigvezeti őket a maguk törvénye. *S akkor nekik az ú. n. Ítéletben, azaz beteljesedésben, a 13-ban, a tökéletes embertípusban újra megmutattatik át- meg átvilágítva az igazság¹¹** És mielőtt a föld a maga számtörvényét, a tizenkettőt befejezné, már a tizenhármának, az elkövetkezendő új embertípus fény-vetítésének meg kell látsania a földön azokban a lélek-típusokban, akik elég érettek arra, hogy az ő elveiken, az ő igazságukon, az ő természetükön keresztül az Isten igazságát feldolgozták, magukévá tették. Mégpedig mind a 12-féle természetben külön-külön, hogy itt maradjon megörökítve, a földi szférákra lesugározva. Ez az a munka, amelyet mind az egyes szellemek, mind a szellemcsoportok vállalnak; hogy t. i. mindegyik a maga természete szerint hirdeti az igazságot, amely ugyan lényegében egy, csak hogy a földnek ezen a 12-féle természetén keresztül, mintegy 12-féle sugártöréssel keresztül bizonyos színjátszást hoz létre, míg a maga relatív tökéletességére jutva a 12-féle színben sugárizik vissza Isten felé.

Az ember lelkének alaptermészetébe van az lefektetve, amivé lennie kell. Vagyis az embert a maga lényegtörvénye viszi előre, amelyet Isten beléje helyezett. Ezért nem jó feletébb-való bölcselkedésbe bocsátkozni, mert ezáltal tévhitbe esik az ember. És mégis vannak, akik azt hiszik, hogy képesek megváltoztatni a maguk lényegtörvényét. Ezzel aztán éppen az ellenkező eredményre jutnak, mert az ő törekvésük talán éppen homlokegyenest ellenkezik azzal, ahova az ő lényegtörvényük szerint el kell jutni ok, és erre ők csak későn jönnek rá. Azért az ember a tanulással nem jut olyan messzire, és a következtetésekkel nem tud olyan mélyre hatolni, mint az engedelmességgel. Mert ami az egyik ember lényegtörvényének megfelel, az a másik ember lényegtörvényének már nem kedvez. **Ezért őrizkedem én az ú.n. karma igazságokat az emberek értel-**

¹¹ * Mint ahogyan a *Törvény Szellemének* korszaka végén megmutatta Isten a *Törvény* tökéletes betöltését Krisztusban.

méhez közel vinni, mert nagy tévedések csúsztak bele a keleti vallásoknál is a karma elméletébe. Mert a lényegtörvény hozza létre egyénenként a kármákat. Azért én azokat a motívumokat, amelyek az ember értelme előtt fix-pontokul tűnhetnek föl, amikre támaszkodhatnának, amikre már mint embeleknek építeniük lehetne, mindig igyekszem inkább eltakarni, mert az ember az ő tévelygésével mindig helytelenül, mindig másként épít. És *ha valamicskét tud, és azt is egy kissé rosszul tudja, igen nagy tévedések jönnek létre.* Az ilyen tévedés az elsónél még talán kicsiny, de a továbbterjedés folytán a másodikonál már nagyobb, és így minél jobban növekszik a szám a továbbadásnál, annál nagyobb és nagyobb lesz a tévedés.

Azért én meghagyom az embert a maga szabadságában. Meghagyom az embert abban az egyszerűségben, ami neki nem árthat. Nem nyomom őt le, sem fel nem emelem. *Az ember maradjon mindig ember, amíg a földi testhez van kötve.* A földi test számtörvénye meg a szellemnek a számtörvénye lehet ugyan egyező, ha a számok nagyjából megközelítik egymást. (Ezt nevezném én annak az esetnek, amikor ti azt mondjátok, hogy amilyen a lélek fokozati fejlődése és feladata, olyan testöltést kap földi életében, vagyis hogy megfelel a külső a belsőnek, megfelel a szellem fokozata a világban való elhelyezkedésének és megjelenésének, ahogyan ezt sok szellem gondolja, és így is tanítja). Ez azonban, mint már az előzőkből tudjátok, nem mindig áll fenn. *Ezt a Megváltó esete a legjobban bizonyítja; hiszen Ő volt a legmagasabb rendű szellem, aki valaha a földhöz testöltés által hozzákapcsolódott, és mégis az ő külső körülményei ezzel éppen ellentétben állottak.*

A tökéletes Krisztusnak csak egy része testesült meg az ember fiában, az ő isteni lényének csak egy részlete. De ez az egy részlet is elég volt ahhoz, hogy az egész földet Magához emelje, és az egész földre hatást tudjon gyakorolni. Így van az egyes szellem is, aki a föld természetébe ugyan még csak mint dolgozó erő van bekapcsolva, és részt vesz annak munkájá-

ban, s mint egy erőteljesebb szám, vagy egy erőteljesebben megnyomott betű tölti be a hivatását ennek a rengeteg nagy számtengernek a halmazában, hogy ez a nagy számtenger az összevisszaságból némi kibontakozást nyerhessen. Ennek a vastagabban megnyomott betűnek, vagy erőteljesebb számnak — akik, mondjuk, mint az Úr igazságával átítatott lelkek talán mi vagyunk — szintén kapcsolódnia kell valakihez, vagy valamihez, hogy ebben a számrengetegben megállhassa a helyét, hogy ne ez a számrengeteg uralkodjék felette, hanem ő legyen úrrá ezen a számrengetegen. Mert hiszen szellemek vagyunk mindnyájan, akik előhívtunk a homályból az életre. Mind-egyikünknek megvan a maga hatóköre, a maga ereje és mind-egyikünk felfelé emeli tekintetét, hogy a fényből valamit magáévá tegyen, és ennek a fénynek birtokában további eredményeket érhessen el a homály felett. De azok a kisebb számok, akik azután ebbe a világosságba bekapcsolódnak és egy kevéssé ugyan a világosság felé fordítják a szemüket, de még mindig sok rajtuk a homály, amit a sötétségből hoztak, az ő homályosságukkal ezt a világosságot is megfertőzik, és úgy adják tovább. Így azután még azokat a részlet-igazságokat sem adhatják felelősség nélkül tovább az embereknek, amelyekkel bírnak, mert a belőlük kiáramló tévedések és azok következményei ismét más irányú zavarokat hozhatnak létre. Ezeket a zavarokat azután ismét segíteni kell eloszlatni.

Azért én azt mondom: szép és jó dolog a bölcsekedés és nagyon jó a dolgoknak a mélyébe beletekinteni, de lepecsételni és lerögzíteni nem szabad semmit, mert ezzel esetleg megakaszthatná az ember a szellemeknek a maguk lényeg-törvényében való fejlődési lehetőségeit. Nem áll tehát az, hogy az ember külső megjelenésének összhangban kell lennie a bensejével. Nem áll, hogy az ember a földön való megjelenésében az ő szellemi fokozatának értékében mutatkozhat. Ez csakis a hetedik testöltésben következik be, azaz az emelkedéseknek olyan fokozatain juthat csak harmóniába a külső a ben-

sővel, amikor a szellem valami befejezéshez érkezett, amely befejezést a kegyelem folytán nemcsak a hatszor való születéssel és meghalással, hanem a kegyelemhez való kapcsolódással rövidebben is el lehet érni. Természetes azonban, hogy ez a megrövidítés máris kizárja azt, hogy a külső a bensővel harmonikus kifejezést mutasson. Mert magában a lélekben véghez-mehet ez a csodás átalakulás a kegyelem folytán; a lélekben az érzések, a gondolatok, a vágyak, az akarat fölszárnyalásai folytán végbemehetnek ilyen gyors beteljesülések, azonban itt már nem bizonyos, hogy a külsőben van-e rá mód és alkalom, hogy ezeket a szellem a maguk formájában a valóságban is kifejezés-re juttathassa.

Nem az a fontos, hogy az ember a földi életben hogyan és mit valósított meg, hogyan és mit tudott megteremteni; az csak a világra nézve fontos, az ő lényegére nézve nem. Hiszen hogyha csak a cselekvéssel tudna az ember a világban a maga számára döntő sikereket létrehozni, akkor a nagy hadvezérek, a nagy feltalálók volnának mindenek felett a legnagyobb sikerrel dicsekedhető szellemek. Tehát nem a külső tettek révén, hanem a lélek világában mennek végbe az ilyen érési csodák, a léleknek abban a benső, titkos világában, ahova mint földi ember maga sem képes betekinteni. Az ő lelki világában mennek végbe azok a fluidi átváltozások, a szellem lényegének tulajdonképpen való növekedései, bontakozásai, fejlődései, amelyeket senki sem tud nyomon kísérni. Csupán a mennyei Atya, aki az embert megteremtette, és aki a lelkekben úgy vizsgálódik, mint ahogyan az ember látja a körülötte lévő világot. Isten előtt folyton-folyvást nyitva áll ez a benső lényeg, ez a titkos, elzárt én.

Ez a benső, titkos én szintén kapcsolódást tart fenn az őt tápláló, életet adó isteni sugárral, és az ő kifelé fordulásával csak annak nyújtja bizonyítékát, hogy az ő ténykedésével a világban a jó irányába szegődik-e, vagy pedig megtagad a jóval mindenféle összeköttetést. Amennyiben a jó irányban halad, a

jónak titkait kutatja, ezek az ő vágyainak megfelelően és törekvéseinek jutalmaképpen mindig nagyobb és nagyobb terjedelemben válnak előtte nyilvánvalókká, érthetőkké. S abban a mértékben emelkedik és telik meg a jónak áldásaival, azaz isteni lényeggel; abban a mértékben telik meg a szellemnek az a benső, titkos műhelye, az ő életkamrája mindazokkal a latens pihenő isteni igazságokkal, azoknak a valóságoknak megsejtésével, amelyek őt megint további kutatásra ösztönzik. **Tehát az igazság még nem az emberé, mivel az ember arra még nem építhet, amit ő igazságnak nevez. Az isteni bölcsesség ezért nem engedi meg az ítélkezést. Hiszen még az Úr, aki magát ember fiának nevezte, sem ítélkezett, mert ember volt. Bár az isteni bölcsesség mélysége nyitva állt az ő emberi természete előtt is, de mégsem abban a mélységes valóságban, amit ő az Atyánál tudott, az Atya Lényegében érzett, amikor így szólott: „Én és az Atya egy vagyunk”.** És mégis ő is mindig függővé tette magát az Atyával szemben, és *mivelhogy magát ember fiának nevezte, azt mondotta: „Én nem ítélek senkit.”* Tehát Istennél van az ítélet, aki a teljes igazság birtokában van. Ez az igazság benne van mint kicsiny csíra, mint életparány az emberi lélek belső, titkos rejtekében, amiről azonban az ember nem tud. Ennek csak a vetítései jutnak a gondolkozó emberi lélek elé. Felvillan előtte egy-egy pillanatra a szellemi világosság; a nagy gondolkodók előtt felvillan egy-egy megismerés, az igazságnak egy-egy kibontakozása, és azokat szavakba rögzítik; **de miután a teljes igazság birtokában nincsenek, ennél fogva az ember legnagyobb igazsága is csak részlet-igazság marad.** A részlet igazság pedig hajlandó a szétesésre, és ami szétesik, az nem lehet tökéletes. Tehát az embernek nem lehet igaza, az igazságnak csak másolata lehet még a legtökéletesebb emberé is, ennél fogva ebből nem indulhat ki az ember, hogy a következtetések útján megtalálhassa a végső igazságot. A végigigazsághoz vezető út, a tökéletesség elérésére vezető egyetlen út az, amit a Megváltó adott az emberiségnek. Ez az, ami a kibonta-

kozást elősegíti, ami a részleteket összekapcsolja és kialakítja a nagy egészet. De mikorra az emberi lélek a nagy egészben megtalálja, akkorra már maga is annyira birtokában van ennek az igazságnak, hogy ő maga is igazsággá válik.

Ez az igazság az isteni természetnek legszebb, legboldogítóbb kiadásában: a szeretetben tud kifejezésre jutni. Ez a szeretet dolgozik, épít, összeköti a mélységet a magassággal, átvezető hidakat épít a szétszakadozott részek között, hogy eggyé legyenek. Szálakat sző, amelyek dacolnak a gonoszság hatalmával és mindenféle fondorkodásával, szilárd talajt létesít a hazugság világában, a mulandóban, a változásoknak alávetettben, hogy ebbe a talajba helyezkedve kezdjen növekedni az emberi lélek és megismerje a Krisztus útját, az egyszerű kereszténység útját. Hogy megtanuljon hinni az Isten igazságában, és elfogadja azokat az egyszerű ember természetéhez alkalmazott igazságokat, amelyeket könnyen fel tud fogni, és amelyekre nyugodtan építhet. Mert ezek az igazságok az ő emberi életébe belenyúlnak, számára irányt szabnak, utat mutatnak. Ezen az úton azután vezető hatalmakkal találkozik az emberi lélek, s ráeszmél arra, hogy nincsen magára hagyva, mert *minden egyes fejlődési fokon pihenő állapotokat és helyeket épített meg számára az Isten kegyelme*, amelyeken megpihenhet és boldogsággal, erővel ellátva folytathatja tovább az útját felfelé.

*

Ne rögzítsen meg tehát az ember semmit, mint igazságot, mert amikor a maga igazságát pontokhoz köti és lerögzíti, akkor máris megnehezíti a másik ember lényegtörvénye számára a haladásnak ugyanazt az útját. És hogyha megnehezíti ezt a haladási utat, és olyan terheket rak, ezáltal a másik ember lelkére, amelyeket az elhordozni képtelen, akkor újra csak a saját előhaladását nehezíti meg vele, mert az összetartozandóság kötelező törvénye folytán vissza kell jönnie az elhagyott állomásra és felbontania azokat a lerögzített igazság-ré-

szeket, hogy járhatóvá tegye az általa eltorlaszolt utat, és az igazság helyett az Isten törvénye szerint áldozatot kell hoznia. Nem jobb-e tehát mindjárt ezen kezdeni? Ez azonban az emberi lélek gyarlóságai és szögletenességei folytán csaknem lehetetlen, mert az áldozathoz lelkierők kellene, és ha azok nincsenek, akkor miből mutasson be áldozatot a gyarló emberi lélek?! Jobb tehát, hogyha addig, ameddig fejlődési útja nem kényszeríti bele olyan helyzetbe, olyan állapotba, olyan munkába, ahol ténykednie kell az igazság fokmérője szerint, az igazságot, mint kétélű kardot hüvelyében hagyja, és nem veszi igénybe, hanem inkább úgy él, hogy senkivel összeütközése ne legyen. Miután pedig mindenütt, ahol nemes növények vannak ültetve, vannak a tévelygés szellemei által elhullatott és kitereltesedett vadnövények is, amelyek elfogják az utat a haladni akaró lélek elől, ezeket, amennyire csak lehetséges, igyekezzék félretolni az útjából, hogy fel ne tartóztassák haladásában. **Ha pedig nem lehet eltolni, csak annyit irtson belőlük az igazság kétélű fegyverével, amennyi éppen az ő útjába esik. Feltétele azonban ne hadakozzék, ne ontson vért se lelki, se testi erőkből, ne fakasszon könnyeket, és ne igyekezzék maga ellen rosszállást és átkot kihívni, még ott se, ahol az igazság szava majdnem helyénvaló volna.**

Így élve, az ember eléri azt, hogy azok a durva állomások, amelyek nehéz munkára és önmegtagadásra kényszerítik a lelket, elmaradnak mögötte. És amikor a vezeklésnek ezek az állomásai — amelyek addig sanyargatják, addig sajtolják az ember lényegtörvénye szerint a lelket, ameddig ki nem hozzák belőle azokat a nemesebb, tisztább érzéseket, amelyek őt felfelé emelik — elmaradnak, ismét szabad az út előre, hogy *találkozzék fejlődése útján önmagával*, az önmaga benső lényegében elrejtett isteni gondolattal, isteni akarattal. Csak amikor ezzel találkozott, amikor megtalálta önmagát, akkor nyílik ki az ő benső világa, t. i. akkor képes az ő benső lelki világában meghallani Isten szavát, megérezni és meglátni az Isten törvé-

nyét. *Ez az isteni törvény az ő lényegtörvénye, amely egyiknek ezt írja elő a másiknak amazt.* Amikor pedig már a szellem ebbe a magasabb rendű törvénybe beleélte magát, ebben él, ebben mozog, ebben fejt ki erőt, akkor az alsóbb rendű, a külső természettörvénynek a hatása nem követi őt tovább. A természettörvény a külső világnak a törvénye, amely a tízparancsolatban van lefektetve. Ez megmondja, hogy ezt cselekedd, azt ne cselekedd! *A szellemi törvény pedig a Krisztus törvénye, amely már az embernek a lényegtörvényét nyitogatja; nemcsak azt mondja, hogy ezt ne cselekedd, hanem még a cselekedetek indító rugóinak, a vágyaknak a gyökerére, a lélek mélyére is lehat és azt mondja: „Aki gyűlöli az ő atyjafiát, gyilkos az”... „Aki asszonyra tekint gonosz kívánsággal, immár paráználkodott azzal az ő szívében”... „Aki az ő atyjafiáról gonoszat gondol, beszél, lealacsonyítja, magánál alacsonyabbra értékeli, megveti, gyűlöli, az máris a gyehenna tüzére való.”*

A krisztusi törvény tehát az abszolút tisztaságot, a vágytól, a gondolatoktól, a kísértésektől mentes tiszta eszményképet állítja az ember elé, amire ha feltekint, okvetlenül szükséges, hogy lesütött szemmel pillantson a saját lelkébe és az összehasonlítás súlya alatt az alázatosságtól picinyre zsugorodjék össze, mert látnia kell, hogy mindenképpen méltó az ítéletre. Tehát egyetlen lélek sem állhat meg az Isten igazságának világossága előtt. És mivelhogy nem állhat meg egy test sem — **mert hiszen az ember test, és ameddig testben van, lehetetlenség, hogy ilyen ragyogó, eszményi tisztaságban jelenhessék meg az Isten igazsága előtt — tehát minden léleknek szüksége van az Isten kegyelmére, a megtérésre, Isten bűnbocsátó szeretetére. Így itt az igazságot keresni nincs joga senkinek sem,** és az embernek egyszer s mindenkorra le kell mondania arról, hogy a végigazságot mint ember megtalálhassa. Az ember lelkének legbenső, titkos szentélyében kell kialakulnia annak az eszményi igazságnak azokban a vágyakban, amelyekkel ezt az eszményi igazságot megközelíteni törekszik. És ami-

lyen erőt tud kifejteni ebben a törekvésében, és amilyen érzéssel hozzátapad, és amilyen vággyal közeledik e felé az eszményi tisztaság felé, s amilyen erővel igyekszik ezt elérni: az az ő szellemi fokozata. Mert az ember azt egyáltalában nem mondhatja el magáról, hogy ő jó, igaz, vagy tiszta lehessen, mert azt a földi testben megítélni lehetetlenség. A vízben úszó ember úszóképességének sem az mutatja meg a mértékét, hogy az a víz, amelyben úszva bizonyos célt el akar érni, milyen. Mert hiszen az úszó ember köré a hullámok sokszor szemetet és piszkot hajtanak, s azért, mert a testéhez itt-ott a szenny és a szemét hozzáragad, addig, ameddig azt le nem rázza magáról, ez nem vonhat le semmit az ő erőfeszítésének értékéből, amellyel célja felé tör. Így van ez az emberi életbe bekebelezett lelkekkel is. Minden élet csak munka, amelyet el kell végezni. Munka a szennyes árban, amelyet az ember tévelygése tett szennyessé, piszkossá. A megtévesztő elveknek elfogadása és elsajátítása, az ezek érdekében való küzdés és fáradozás az élet-áramban ilyen elváltozásokat hozott létre. Ezeket az elváltozásokat, amelyek az élet-áramban alakot és formát nyertek, a tévelygésnek ezeket a következményeit, az életnek ezeket a tarthatatlan formáit és törvényeit az isteni igazság már eleve mulandóságra ítélte. Az isteni életre hívás eleve elrendelte azt, hogy minden formának meg kell szűnnie, át kell változnia egészen addig, ameddig az Isten gondolata, az Isten akarata tökéletesen vissza nem tükröződik abban az életformában, abban az élet-tengerben, amely őt körülveszi. Tehát minden alakulatnak, minden megjelenési formának, legyen bár az itt a földön tökéletesnek, vagy tökéletlennek látszó, meg kell szűnnie. Minden mulandóság alá vettetett; nemcsak a fizikai síknak, hanem a fizikai síkot körülvevő gondolat- és érzésvilágoknak is át kell változniuk, és újjá kell születniük.

Az emberszemély folyton-folyvást átveszi az Isten gondolatát, az Isten akaratát, azaz fejlődésének útján mindig több és több részletigazságra talál, és hovatovább jobbnak találja az

Istenhez közelálló, mint az Istentől távolálló igazságot. **Ezzel a megismeréssel fokról fokra alakítja át az önzés igazságát az önzetlenség igazságává; fokról-fokra alakítja át a gyűlölet és bosszú igazságát az áldozatos szeretet igazságává. Ez az átalakítás mindaddig tart, ameddig már az áldozatos szeretetre sincsen szükség, mert nem igényli azt többé a tévelygés, a bűn a maga feloszlatására, a maga megsemmisítésére, feloldására,** mert minden a legteljesebb isteni igazságban ragyogva tündöklök majd egyszer az idők végtelenében, az örökkévalóságban Isten körül. Amikor ez elkövetkezik, akkor lejárodott egy örökkévalóság. És mindazok, akik abban küzdöttek, szenvedtek, tévedtek és ismét visszatértek az isteni tökélybe, ott állnak ragyogón egy új teremtés hajnalhasadása előtt, hogy részt vegyenek benne, mint nagy, végtelenséget megjárt erők, világosságok; hogy egy új létlehetőségnek hajnalán, telve ambícióval, telve tökélyvel áraszthassák ki magukból a megszerzett tökéletességet és bölcsességet, és hinthessék tele a semmit, a sötétiséget az életnek, a szellemnek ragyogó világosságával.

A „mesterek.” (**)

Vannak-e „mesterek”? — A keleti tudomány- — A „mesterek” és az őrszellemek. — Az üdvösség legrövidebb útja. — A jövő szellemi iránya. — Krisztus igazsága és a keletiek igazsága. — Hogyan juthat a lélek magasabb rendű képességekhez?

Egyik testvérünk a teozóf tanításokban gyakran emlegetett „mesterekről” tett fel hosszabban kifejtett kérdést, amelyre Vezetőnk a következő feleletet adta: A teozófia titokzatos tudománya Keletről indul ki, — mint ahogy minden világosság kiindulása a Kelet, ahonnan a kutató, kereső emberi lélek elé mindig valami világosságsugár szivárog. Ezt azonban korántsem tudja az emberi testben élő szellem pontokba foglalni és tudománnyá kiképezni, mert ezek a dolgok már messze túlhaladják az emberi felfogóképességnek, az észbeli megrögzítésnek a lehetőségét. Igen, vannak ilyen felfejlődött szellemek; hiszen azok a bölcsek, akik Krisztus születéséhez messze

Keletről jöttek, szintén ilyenek voltak; magas, nagy szellemek, akik a lelkük kivetített sugaraival nemcsak a töredékigazságokat, hanem *magát a valóságot*, az isteni igazságot is megérintették. Tulajdonképpen ide kell felfejlődnie minden emberi léleknek, aki a szellemesülést el akarja érni. Ez az a fokozat, ahonnan már nem eshetik vissza; közte és a visszaesés lehetősége közt egy olyan közeg áll, amely lehetetlenné teszi számára a visszaesést. Azonban amikor a földre jönnek, amikor testet öltenek, ezeknek a szellemeknek is nagy erőfeszítést kell kifejteniük, hogy szellemi gögbe, szellemi túlszámítottságba ne essenek. **Igen, vannak ilyen szellemek, ez a válaszom; de az egyszerű emberi léleknek nem szükséges ezt kutatnia, és nem szükséges, hogy ezeket a tudományokat minden igyekezetével magáévá akarja tenni**, mert szellemi felkészültség, azaz bizonyos fokú szellemi fejlettség és tisztultság nélkül sokkal több kárát vallhatja a lélek e dolgok ismeretének, mint ha nem is tudna róluk. A keleti tudomány nagy, szép és az átlagember fokozatán felülálló, amelyet csak nagy erőfeszítés árán tud megszerezni, és még nagyobb erőfeszítés árán megtartani a szellem. Mert óriási nehézségekkel kell megküzdenie ezeken a felsőbb síkokon, az asztrál-, mentál-, sőt még az emlékezések világában is, amikor már urává lett az előbbi két rétegnek, s amikor ebben az új. n. testben felismeri önmagát, régebbi alakjait, testöltéseit, és önmagába tekintve látja mindazokat az eredményeket, amelyeket elért, amelyeket megszerzett magának. **Ilyenkor igen könnyen szellemi elbizakodottságba, gögbe eshetik, túlértékeli önmagát, és nagyon könnyen vét a szeretet törvénye ellen. Mert minél magasabbra emelkedik az értelem a tudás, a világosság hazájában, annál nagyobb erőre van szüksége, hogy uralja azokat az erőket, amelyekben még mindig nem ismeri ki magát tökéletesen**, mert még mindig van az anyagnak valami nyoma rajta, a szellem körül még mindig van valami homály, amit még nem tudott átvilágítani. És így nagyon gyakran megesik, hogy — nem hirtelen —

de lassan-lassan ismét elhomályosul, mert önmagába tekintve, túlértékeli magát, vagy nagyobb feladatra hiszi magát képesnek, mint amit el tud végezni; vagy a tudás- és ismeretszomj olyan vállalkozásra készíti, aminek azután nem tud megfelelni.

Ezek a „mesterek” azonban nem tévesztendők össze az őrszellemekkel, akik mint szellemek már olyan magasra emelkedtek, hogy őrző, csoportokat, vezető megbízatást kapnak az Úrtól. Ezek, mint az Isten kegyelmének hordozói oldozhatnak, kötözhetnek, vezethetnek, emelhetnek, és kegyelmet gyakorolhatnak — mindenesetre az Isten kegyelmi törvényének betűje szerint. Ezek azonban nem élnek testben. Ezek azok a szellemek, akik már mindent megtanultak ebben a naprendszerben, és bár ide tartoznak, mégsem távoznak el innen, mert nem is távozhatnak el, hanem ennek a naprendszernek, ennek a világnak fejlesztésében hatalmas munkát végeznek. Tehát a „mesterek”-nek nevezett magas szellemek közül vannak olyanok is, akik testben élnek, és ezek képesek is arra, hogy lehántsák magukról azoknak a rétegeknek nagy mennyiségét, amelyek őket a testhez kötik és a szellemi szabadságukban gátolják; de bármikor és tökéletesen ezek sem tudják azokat a rétegeket lehántani; nekik is szükségük van bizonyos időkre és alkalmakra, amikor teljesen át tudják adni magukat a szellemi munkának. Azután megint vannak idők, amikor a szellemi síkokról vonulnak vissza, hogy az anyagi síkon munkálkodjanak.

Az ilyen szellemek, amikor a szellemi síkokon munkálkodnak, tehát amikor az anyagi testükből, amely őket helyhez köti, kivonulnak, hogy más helyen élő ember-szellemek előtt materializálódjanak. Azokat befolyásolhatják, s gondolatokkal, tanításokkal telíthetik ugyan a világot, de azért ez sohasem ugyanaz, mint mikor abban a testben nyilatkoznak meg, amelyet ők maguk alkottak maguknak. Amely test gondolkodó szervét ők maguk fejlesztették ki, amelynek segítségével tehát a gondolataikat abban a formában képesek megrögzíteni, ami-

lyen formában az bennük él. *Minden szellem számára az a leg-tökéletesebb kifejező eszköz, amit ő maga fejleszt ki magának.* De az nem lehetséges, hogy valamely szellem — ha mégoly nagy szellemi szabadságot élvez is — teljesen függetleníteni tudja magát az ő emberi testétől. A testet senki sem tagadhatja meg teljesen, annak bizonyos nyomai mindig rajta maradnak a szellem megnyilatkozásán. **Így tehát, legyenek bár azok a Keleten, mondjuk, Tibetben élő „mesterek” a legmagasabb rendű igazságok birtokában, mégsem képesek azt a keretet, azt a formát, amely meg van rögzítve, teljesen megtagadni;** csak ezeken a kereteken belül tudnak érvényesülni, azaz nem képesek bizonyos fogalmaikat azoktól az előírásoktól, azoktól a keretektől függetleníteni.

Azért az én tanácsom szerint az egyszerű emberi lélek számára a legkönnyebb megtisztulási, megigazulási és üdvözlési mód az, amit Krisztus hagyott itt az embereknek. Azt is dogmákba öntötték az egyes felekezetek, úgy-annyira, hogy a léleknek ez is szűk korlátokat, kereteket jelent mindaddig, ameddig a szellem maga is felül nem tud emelkedni a formákon, amikor t. i. már annyira megerősödött. Amikor már felülemelkedett, és ezekből a formákból és kereteből kiszakítja magát, akkor már az ő egyéni lelkével és kedély világával szabadabbá válik és felfogja, beszívja, magáévá teszi, aszszimilálja Isten igazságát, és akkor szabad szellemmé válik, aki nincs többé hozzákötve a külső formákhoz, nincs szüksége többé mankóra, meg szűk korlátokra, hogy valamiképpen el ne tévelyedjék, mert akkor már a bűnre hajló természete elsorvadt, elerőtlenedett. Krisztus igazsága szabadabbá teszi a szellemet. Ehhez nem szükséges, hogy ilyen titokzatos tudománnyal foglalkozzék, mert az Isten kegyelme az engedelmes lelket megajándékozta szabadsággal, megajándékozta azzal a képességgel, amellyel megérzi, hogy mi a valóságos, és mi a homályos igazság. **Azon az úton, amelyet Ő jelölt meg, minden erőfe-**

szítés nélkül, könnyen eljut ahhoz a célhoz, amit maga elé tűzött: a tökéletesedéshez.

*

Keleten — mint a medréből kilépett folyó — szintén nagy szellemi áradások láthatók a jövőben úgyannyira, hogy annak hullámai átcsapnak nyugatra is. A keletiek az ő igazságuknak egyes formáit tisztán megőrizték, és nem csináltak belőle mindenkinek hozzáférhető külsőséget, mint ahogyan az Nyugaton történt a Krisztus igazságával. Ott is csináltak ugyan külsőséges vallást, de az őseredeti forrást -mindig ilyen előkészített, fejlett szellemek őrizték, akik magukat, az életüket arra áldozták, hogy annak őrei legyenek. Ez a tisztán megőrzött igazság és a Krisztus igazsága egybeforrva lerázza magáról a külsőséget, a gőgből és hiúságból alkotott cicomát, és *ez lesz majd a késő jövőendő vallása*. Ez lesz tehát a jövő szellemi iránya, amely megmarad. Amikor az emberi lélek fejlődésében odáig jut, hogy mindazok a külsőségek, mindazok a merev formák, mindazok az emberi bölcsességek, amelyekkel eltorzították, elsalakosították a Krisztus igazságát, lehullanak róla, és tisztán az Igazságot, az Ige teremtő erejét szívja magába és teszi magáévá: ez az isteni Ige őt át tudja formálni, szellemét át tudja alakítani és kiemelni a testiségből. És így a Krisztus igazságában, a keresztény vallásban is el tud jutni arra a fokozatra, amelyen azok a keleti bölcsék vannak. Mert *arra a fokozatra mindenkinél el is kell futnia*.

Ez az igazság, a Krisztus igazsága megerjeszti azokat az elveket, amelyek idáig is vezették a világ fejlődését, és kiválókat, új alakulatokat hoz létre. Sokan megütköznek azon, hogy a Krisztus vallásából olyan mérhetetlen sok alakulat válik ki és hogy az annyira eltagozódik; de ez csak a külsőben van így, mert a külső formáknak meg kell repedezniük, az emberileg kigondolt korlátoknak, dogmáknak össze kell törniük, hogy maga az Igazság érvényre juthasson. Minden kiválás, minden eltagozódás az igazság erjesztő erejét mutatja, mert

minden lélekben más- és másként visszhangzik az, mivel minden lélek a saját fokozata szerint érti meg és dolgozza fel. Így ma már, a kétezredik év felé, hatalmas, nagy tábora van a Krisztus igazságának, és ez a tábor a kultúra fejlődésével folyton növekszik, és rohamosan terjed, mert a lelkek szomjazzák és éheznek az igazságot. **Ellenben a keleti vallás évezredek óta megmaradt ugyanazon a helyen, de a külső nép számára átformálva olyan alakra, amit hibákkal és gyarlóságokkal küzdő egyéniségek úgy gondoltak jónak, beleplántálva az emberi hiúságot, gőgöt, számítást, önzést, sőt a szeretetlenséget, és még inkább a testiséget.** És ha addig nem is jutottak el, mint a nyugati emberfaj, tudniillik a tagadásig, **de az igazság megmásításáig, a hazugságig eljutottak. Mert mikor valaki a megmásított igazságot állítja teljes és tökéletes igazságnak, az hazudik, és ezzel a hazugsággal már fátyolt borít a teljes igazságra.** A felületes szemlélő azután már csak az alatt a fátyol alatt tételezi fel, képzelettel, alakítja ki magában az igazságot, de nem látja, és nem érzékelheti azt a maga valóságában. Szükségtelen a nyugati embernek a keleti igazságokhoz fordulnia, hacsak kutatás és összehasonlítás céljából nem. Mert a Krisztus evangéliuma tökéletes lélekátalakító, új-játeremtő, felemelő, megtisztító, megvilágosító erővel bír, és tökéletesen összeköti az embert Teremtőjével. Csak adja át magát az ember ennek az igazságnak, adja át a lelkét annak az örökkévaló nagy Hatalomnak, aki az egész nagy világmindenséget megteremtette, fenntartja, igazgatja, és az egész világmindenségben az ő teremtett szellemgyermekének üdvét munkálja. Csak higgyen Benne az ember és ebben a hitben gyermeki bizalommal adja át magát Neki, és Tőle várja a lelkének és testének is előbbre haladását, a haladáshoz való hozzásegítést, és legyen engedelmes, bízza Rá magát és hagyja magát vezetetni ettől a Hatalomtól. Ezzel az engedelmességgel minden titkoknak felfedezőjévé, minden bölcsességnek megszerzőjévé válik, mert mindezek Isten kegyelmével és szeretetével

mintegy bőségszaruból ömlenek reá, felruházva őt képességekkel, amelyekről nem is álmodott, megtanítva őt tudományokra, amiket nem tudott, amikről nem hallott soha, megismertetve olyan lehetőségekkel, amelyeket talán soha el nem hitt volna és felruházva őt olyan hatalommal, amit fel sem tételezett volna, hogy az létezik. **És mindezt azzal az egészen egyszerű dologgal éri el a szellem, amit az engedelmesség, hit és bizalom fejez ki. Nagy, bűvös szó ez, amelynek értelmét az ember nem tudja felfogni, megérteni, sem értékelni, mert hiszen még nem látta, s nem tudja bevárni türelemmel, hogy ennek a nyomán mi következik.** S éppen, mert nem tud hinni, nem tud bízni, azért nem is meri megpróbálni, nem meri magát átadni ennek a nagy Hatalomnak, hanem mindig *ő maga akar*; a saját felfogása és elgondolása szerint akarja a fejlődéséi, haladását intézni. Mivel pedig az ember tökéletlen, azért mindig labirintusba téved bele; sokszor olyan labirintusba, ahonnan esetleg évezredek alatt sem tud kitalálni.^{12*}

Azért én azt mondom: örüljön és legyen boldog minden lélek, aki kereste és kutatta az Isten igazságát, ha az Isten megmutatta neki az ő földi, múlandó életében, hogy van a földi élet után egy örökkévalóság. A látható világon kívül van egy láthatatlan világ, amelyben a látható világ sorsát intézik láthatatlan kezek. Hogy van minden érzésnek és minden gondolatnak gyökere a láthatatlanban, s hogy akik itt, ezen a földön, megjelentek és megjelennek, a látható fizikai test levetése után nem semmisülnek meg, hanem a láthatatlanban tovább folytatják fejlődésüket. Érzelmi és értelmi világukban dolgoznak tovább a saját boldogulásuk vágyától indítatva; ezer meg ezer lehetőség nyílik számukra, sokkal, de sokkal bővebben, mint a láthatóban. Hogy van cél, amiért az ember él, és hogy nem vész el a jónak egyetlen szemernyi mennyisége sem, tehát van értelme és van célja az életnek. **Aki ezt valamiképp nemcsak**

¹² * Ezek eszmei és elvi labirintusok, amelyek a szellem szemében nagy és szép dolgok; és néha évezredek gyümölcsképp azt látja, hogy tévedett.

hallotta, hanem gondolkodott is felette, és az Isten adott neki módot és alkalmat, hogy ezekről — ha nem is tökéletesen, legalább részben — meggyőződhetett, az bízza magát egész bátran Istenre. Adja át magát egészen Neki, az értelmét meghaladó nehéz dolgokkal pedig ne törődjék, mert aki átadta magát Istennek, annak az Isten mindazokat a dolgokat megadja, amelyekre a lelkének az ő haladási útján szüksége van: mindig a legközelebbit.

A lélek igazi arculata. ()**

Mikor mutatkozik meg a lélek igazi arculata? — A lélek gyöngyei. — Isten gazdagsága. — Minden egyes szenvedés vagy öröm a léleknek egyes részeit fejleszti. — A szabadság mértéke arányban áll a képességekkel. — Isten szuverenitása. — A bűn lényege. — A rosszra nincs szükség. — A lélek, mint termőtalaj. — A lélek fokozatos megérése. — A beláthatatlan munkatér.

Az embernek a lelke nem akkor mutatja az igazi arculatát, amikor fájdalmak és csapások hatása alatt áll, hanem amikor az élete mindennel harmóniában van, és semmiben sem szenved hiányt, vagy hogyha van is hiányérzése, az csak annyi, hogy más oldalról pótolhatja azt a hiányérzetet. Azért a jó Isten úgy rendezi be az ember életét, hogy legyen benne szenvedés és fájdalom, de legyen benne megnyugvás, békesség és öröm is, hogy ebben a megnyugzásban, ebben a pihenő állapotban megmutathassa a lélek az ő igazi arculatát, mert ilyenkor látzik meg, ki milyen irányban keresi a lelkének további boldogulását. Amely oldalról a lelket fájdalom éri, azon az oldalon érzi magát megsebezve, azért arról az oldalról keresi a gyógyulást is. Akinek a szeretet része sebesült meg — esetleges csalódás folytán — az igen gyakran a bosszúban keresi a lelke megnyugvását. És hogyha semmiképpen sem tud bosszút állani, akkor esetleg az élet könnyű és ledér kicsapongásaiban keres megkönnyebbülést. Aki pedig istenfélő és Istent ismerő lélek, az Istenben keres vigasztalást a csalódásokban is. Amikor a lélek a szeretet érzésében a halál által sebeztetett meg, azaz az

ő kedvesének az eltávozása ütött sebet a lelkén, akkor gyakran azt tapasztaljátok, hogy az illető a túlvilággal való kapcsolatot keresi, s döngeti a másvilág kapuját. Mikor azonban az első nagy, heves fájdalom megenyhül, azaz a lélek megtalálja a többivel a harmonikus együttműködést, nem törődik tovább sem a túlvilággal, sem az Isten törvényével, hanem éli az ő addigi életét.

Természetes tehát, hogy Isten a léleknek nem azokat az alkalmyszerűen felvillanó, folyton változó arculatait nézi, amelyeket az a különböző változások közepette mutat, hanem mindig az egészet. **És Isten úgy adja bele az életbe a szükséges megpróbáltatásokat és enyhületeket, hogy a lélek mindig megtalálhassa az ő haladásának irányát; hol innen, hol onnan engedi, hogy megsebesüljön, hogy önmagából, mint a kagyló, kiizzadja azt az értékes szellemi erőt, azt a szellemi megnyugvást, az Istennel való azt a kapcsolatot, amelyre mint a lélek gyógyszerére, minden életnek szüksége van.** A gyöngy-kagylónak is mi adja meg az értékét? Nem a benne levő élet. Így az emberi életnek sem az adja meg az értékét, ahogyan a testi ember napról-napra él és cselekszik, hanem az, hogy az ütközéseken keresztül a lélek kitermelje magából azt a mennyei gyöngyöt, azt a mennyei ruhát, amelyben az örökkévalóság birodalmában Isten előtt megjelenhessen. Ameddig ez a mennyei ruha az ütközések folytán kitermelve nincs, addig csak a kagyló él, de a gyöngy még nincs kialakulva. Születik és meghal a test a lélek körül, és a lélek ismét csak szenved; hol fél, hol leveti őt az élet sötét, vagy napsütéses hullámverése; hol simán siklik előre élete hajója, hol meg vad viharok között, kétségbeeséssel küzdve várja a vihar lecsendesedését. És ez mind nem maga a cél, hanem a lélek igazgyöngyének a kitermelése; a lélek nemes érzéseinek, Istenhez való ragaszkodásának, az igazság teljes megismerésének elérése és megszerzése az élet igazi célja.

Mert higgyétek el, egy hányatott, szenvedéssel teljes élet minden fájdalmát, minden kellemetlen ütközését elfelejti ebben a szellemi létben való felébredés pillanatában a lélek, amikor az Isten tekintetét magán érzi, és az Éten tekintetében mintegy újjászületik, mintegy átváltozik arra az életre, amelyet az Isten neki a teremtés pillanatában szánt.

*Nincsen egyetlen lélek sem, aki — ha ezen az átváltozáson keresztül — vissza kívánná hívni földi életének akár a legfényesebb és legörömteljesebbnek látszó emlékét is. Csak örömteljesnek látszó emlékről beszélhetünk — mert ha az az örömteljesnek látszó élet, amelyben a lélek a legboldogabb volt, talán a végtelenségig nyúlnék is ki, még akkor sem kívánatos többé a szellem előtt, mert egy pillanat alatt a gazdagság nem álmodott, nem képzelt óriási kincseinek zuhatagában érzi magát az Isten világosságában, az Isten szemének tekintete alatt. Ami boldogságot csak láttok, ami boldogság után csak vágyakoztok itt a földi életben, amiről a lélek a képzeletében azt hiszi, hogy ha elérné, az teljesen betöltené az ő vágyvilágát: az mind csak apró morzsalék, mind csak lehullott, használhatatlan hulladéka annak a világosságnak, ahova Isten hívja az Őreá figyelő, az ő szavát hallgató lelkeket. **Isten országa telve van az ő gazdagságával, s arról a gazdagságról, arról a fényről, arról a pompáról földi embernek a leghalványabb fogalma sem lehet.** Hiszen csupa túske, csupa fájdalom, csupa éles kő még az is, ami e földön szépnek mutatkozik. Még az is telve van fájdalommal és boldogtalansággal, ami mint kívánatos, boldogító lehetőség tűnik fel az ember lelki szemei előtt, s ami az ő vágyvilágában csalogatólag int feléje. És higgyétek el: nem volna érdemes a földi életnek egyetlen percét sem megállítani, hogy el ne múlték, még a legnagyobb boldogság közepe sem, mert ezzel az egy perccel is, amelyet az örökkévalóság terhére maradandóvá tehetne az emberi lélek a maga számára, óriási gazdagságoztól és boldogságoztól fosztaná meg magát.*

Minden percnél le kell peregnie, mindennek elkeli múltja, mert itt semmi sem igaz, semmi sem tiszta, minden meg van a homállyal elegyítve, minden meg van a bűnnel, a tévelygéssel fertőzötten, és így itt nem is lehet igaz, tökéletes öröme és boldogságra számítani.

Hadd múltjanak el a percek, hadd szárnyaljanak el fölöttetek az évek; ezeknek a perceknek, ezeknek az éveknek minden örömet, minden bánatát át kell élnetek, mindenből ki kell vennie a lelketeknek azokat a szellemi aranypor-szemecskéket, azokat a kicsiny igazságokat, tapasztalásokat, amelyekre a lelketeknek olyan nagy szüksége van. *Minden egyes szenvedés és fájdalom, minden egyes öröm, minden tapasztalás a léleknek átkutathatatlan területeit teszi érzékelő életté.* Ti azt mondjátok, hogy minden egyes tapasztalással gazdagodik a lelketek. És ebben igazatok is van. **De én azt mondom: miért van szükség a sok rossz tapasztalásra? Hiszen szükségtelen, hogy azokkal is gazdagodjatok! A rossz tapasztalás is, meg a jó tapasztalás is mind arra való, hogy a lelketeknek apró, kicsiny, még talán lelki szemetekkel sem látható éteri részecskéit is érzékenységre ébressze.** Mert hogyha a lelketeknek minden részecskéje érzékeny van téve, akkor minden részecskéjével beletapadhattok a nagy mindenségbe, és így a nagy mindenségből mindazokon a részecskéken keresztül hatásokat foghattok fel, és ugyanazokon a részecskéken keresztül hatásokat adhattok is le. Amilyen mértékben a lelketek érzékeny van téve, olyan mértékben éltek nagyobb szabású életet, több, terjedelmesebb életet. És minél *több* életet éltek, a lelketek az életnek minél nagyobb területét képes magában egyesíteni, annál nagyobbak vagytok, annál változatosabb, színesebb és örömteljesebb az élet számotokra.

A testben élve mindenesetre egyoldalú és kicsinyes életet éltek, mert hiszen a test csak egy gyarló műszere a ti nagyobb terjedelmű lelketeknek. Hiszen láthatjátok, hogy a lelketek nagyobb, mert a lelketekkel megteremtettétek magatoknak

a távolságot áthidaló tudományok különböző rétegeit; és amennyit ezekből magatokévá tudtok tenni, annyinak urai vagytok. Hasonlíthatatlanul nagyobb szerű életet élnek emberi műveltségüknél fogva azok, akik a tudománynak egy vagy több ágában is jártasak — mert lelkileg is messzebb kiható életet élnek és többoldalú hatásokat képesek felfogni — mint azok, akik a tudatlanság sötétségében egészen alacsony és szűk korlátok közé vannak szorítva. Nagyobb a szabadsága testi életében is a gazdagnak, mint a szegénynek, és a szegénynek nagyobb a szabadsága, mint a nyomoréknak. Ez teljesen födi a szellemvilág igazságát: minél épebb a szellem megjelenési alakja, minél érzékenyebb a lélek, minél többet fel tudott magában raktározni tudásban, ismeretben, igazságban, s az élet ragyogásában megjelenő szépségekből minél többet össze tudott gyűjteni magának, annál több képességgel rendelkezik. Minél többet tanul, annál több a tudománya, és minél szabadabbá tette magát a testtől, a testnek lerögzítő, önös igazságától, annál szabadabb, annál mozgékonyabb életet él s nem hátrólják őt a test igazságaiból folyó törvények. És így, mivelhogy nagyobb szabadságot élvez, felemelkedhetik azokba a magasságokba, ahova a szellemileg nyomorékok még csak képzeletükben, még csak álmaikban sem tudnak felemelkedni, mert ezek számára az a világ nem is létezik, amely világban a szabad szellem otthonot talál, és jól érzi magát.

Tehát ki a bűn nyomorúságából, ki a megköztözöttségből az Isten szabad teremtett mindenségébe! Ki a szellemi rabságból, amely testbe öltözteti és lassú lejárátú mozgásra kényszeríti a szabadságra vágyó szellemet! Hogy ezt a szabadságot megnyerhessétek, megszerezhessétek magatoknak, azért szükséges, hogy **legelsősorban félretegyétek az ellenszegülés érzését és gondolatát, és fogadjátok el alázatos szívvel az Istentől felkínált kegyelmet; legyetek engedelmesek és hajszátok meg a fejeteket az Isten akarata előtt még akkor is, ha az nem egyezik az általatok elgondolt igazsággal. Tanuljá-**

tok meg nem firtatni az előttetek érthetetlen Hatalom intézkedéseit és nem szembehelyezkedni azzal; nem követelni, hogy Ő magyarázzon meg mindent, hogy mit miért tett így, vagy amúgy! Mert hiszen Ő nem köteles nektek magyarázgatni, mert Ő az Igazság, Ő a Törvény, Ő a *Van*, és minden, ami van, Őbelőle van; ti is Őbelőle vagytok; ha Ő ezt a létezést kivonja belőletek, ti nem vagytok semmik. És hogyha körülöttek megszűnik az élet, ismét a semmivel kell megelégednetek, mert ti a *semmi* felé nyújtottátok ki a kezeteiket, mert nem tudtátok, hogy a *Vanon* kívül nincs semmi. Ti azt hittétek, hogy a *Van* mindvégig van; nem tudtátok, hogy a *Van* elfogy, mint ahogyan a tudatlan gyermek nem tudja, hogyha megeszi a kenyérének utolsó darabkáját is, mi az, hogy most már nincsen tovább, hogy egész idáig volt, és egyszerre nincsen? Ilyen az emberi lélek is; ő is ilyen nagy tudatlanságban él, nem tudja, hogy amikor okosan és jól akar cselekedni, akkor is rosszul cselekszik. Azért az ember sohase álljon szembe Isten akaratával, ne keresgéljen az előtte érthetetlenben, hanem tanuljon megnyugodni abban, hogy Isten mindenkor és mindenben jól és helyesen cselekszik. Ez a hit az, ami megszabadít benneteket a rossznak kísértésétől. Mert ameddig ott áll a lelki szemeitek előtt az, hogy hátha ti jobban intéznétek el, addig a kísértő visz titeket; visz messze, érthetetlen messzeségbe és még jobban eltévedtek, még inkább elvész alattatok a talaj, és ti ott álltok az űrben anélkül, hogy még csak vissza is fordulhatnátok, mert nem marad hozzá lehetőségetek. **De ha Istenbe helyezitek a bizalmatokat, és a lelketek legmélyén meg vagytok győződve arról, hogy Isten minden körülmények között jól cselekszik — még akkor is, amikor azt hiszitek, hogy ti talán jobban tudnátok a sorsotokat intézni — és hálát adtok azért, mert az Isten úgy rendelte, ahogy rendelte: ezzel az érzéssel közelebb juttok a nagy rejtély megoldásához, mert Isten Lelkéhez kapcsolódtatok.** És akkor Isten félrehúzza a szemeitek elől azt a leplet, amely elfödte előletek az igazságot. Akkor

a hitetek erejével beletekinthettek az Igazság Törvényébe, és pontról-pontra láthatjátok, hogy minden úgy volt jól, ahogyan azt a jó Isten a ti fejlődésetek vonalán a ti sorsotok érdekében elrendelte.

Mert hiszen sok minden nem történik meg, aminek meg kellene történnie, és sok dolog történik, aminek nem lett volna szabad megtörténnie. De miért történik meg az, aminek nem lett volna szabad megtörténnie? Mert a lélek természetében még megvannak azok a homályok, azok a foltok, amelyeket Isten igazsága és kegyelme nem tudott átvilágítani. Ezeknek a homályos foltoknak ki kell tisztulniuk, ezeknek a homályos foltoknak ütközéseket kell szenvedniük. Hogy ezek megütközessenek, és az ütközés által — mint ahogyan az acél és a kova ütközéséből szikra támad — a lélek sötét, homályos részéből is ki kell az isteni természetnek villannia, hogy ez a villanás adja meg egy pillanat alatt a szellemnek azt a tudatot, hogy miért kellett ennek a rossznak megtörténnie. Azért, mert a rossznak ki kell égnie a lélek természetéből. **Megjegyzem, hogy nem a tettek elkövetése a tulajdonképpeni bűn, hanem a rosszra való hajlandóság, a léleknek az ellentét-eszmével való telítettsége. Ez a bűn, és ez az, ami távol tartja az emberszellemet az Isten megérzésétől.** Mindenesetre ezeknek a szikráknak a kicsiholása nagy fájdalmakat, nagy lelki hullámzásokat okoz nemcsak a földi létben, hanem még a szellemi életben is. De amikor a lélek Istenbe vetett hittel tekint bele ezekbe az elmúlt viharokba, ezek az elmúlt ütközések olyan megvilágításban jelennek meg előtte, hogy egyszerre megismeri, hogy itt is, ott is szükséges volt ez az ő lelkének, hogy ezek a villámlások, ezek az ütközések porhanyóvá, érzékennyé tegyék a lelki világát. És az így porhanyóvá tett érzésvilágába behulljon az égi kegyelem magva, az isteni erényeknek kicsiny, észrevehetetlen paránya, hogy az mint kicsiny lelki palánta kikeljen, növekedjék, szaporodjék, és amikor már megnőtt, szolgálatára lehessen vele az élet szépségének.

Ti sokszor azt mondjátok: szükség van a rosszra. Én pedig azt mondom, hogy nincs szükség a rosszra, csak a rossznak a rosszal való ütközésére van szükség. Mert hiszen a rossz jóvá nem tehet semmit, de a rossz az ütközés által elveszti a keménységét, a villamosságát, és amikor a villamosságát elveszítette, a kihűlt lélektalajon élet indul meg. Hiszen hogyha a rosszra szükség volna, akkor az Isten országában is szükség volna a rosszra; de mivel a rossznak nincs létjoga, ennél fogva az a saját világába van száműzve. A kemény talajnak szüksége van a kemény és éles ekevasra, hogy az porhanyóvá tegye, és ha porhanyóvá van téve, akkor szüksége van az esőre, hogy átnedvesedjék. De azután is szükség van arra, hogy az ekevas és a borona átjárja, hogy elvethessék az égi kezek azokat a magvakat, amelyekből idővel majd termést kell a talajnak előhoznia.

Így van ez a ti lelketekkel is. Azonban amikor már puha és tökéletesen porhanyó a talaj, akkor már nem keményedik meg újból, mert átváltozik a maga természeti lényegében, és akkor már nem szükséges többé a kemény ekevas. Azután már a termés önmagát meghozza: az elvirágzó termés magot hullat el, az újra kikel, és így folyton szaporodik és növekedik a talaj termőképessége, mert egyrészt az elhullott eredmények mintegy megtermékenyítik és megjavítják a maguk földdé válásával a talajt, mint ahogyan azt az erdőknél láthatjátok. Az erdőt sem trágyázza senki, de a lehulló levelek évről-évre előkészítik a talajt az elkövetkezendő nemzedék számára; és az erdei lombföld a legtermékenyebb talajok egyike. Így az emberi lélek is, amikor már keresztülment a nehéz, nagy és keserű tapasztalásokon és megszerezte a hitet az örökkévalóban, megszerezte az igazságot, akkor az igazság maga munkálkodik, és eredményeket hoz benne létre.

Ezek a kisebb eredmények, amelyeket a földön értek el, mint a lehullott lombok, a lelketekben megjavítják a talajt; azután fokról-fokra mindig magasabb rendű magvakat hint el

abba az örökkévaló gondviselés, hogy mindig nagyobbserű eredményeknek örvendhessetek. Ugyebár az életben is szükséges, hogy az ember először a közvetlen közelében lévőket tanulja meg szeretni, és azokhoz ragaszkodjék; de sokszor még azokat sem tudja szeretni, mert a lelke még durva, kemény; még azokat is megbántja, még azoknak is több keserűséget okoz, mint örömet. De amikor megismeri *az* igazságot, akkor az Isten kegyelme átvilágítja a lelkét, és ő felismeri benne a dudvákat, azokat a lelki élősdiéket, amelyek őt a rosszra indították, s amelyeket ki kell irtania magából, akkor a saját világosságával és lelkierőjével hozzálát, és igyekszik azokat kiirtani. És helyükbe olyan érzéseket ültetni, amelyek szépek és kívánatosak, mert az igazság világosságánál megismeri annak szükségességét, hogy ezeket önmagában kitermelje. És hogy ezt elérhesse, nagy fáradsággal küzd egyik oldalról a dudvák újra meg újra való kinövése ellen, másrészt pedig a nemes és tiszta érzéseknek folytonos gyarapítása érdekében, hogy azokkal népesítse be a lelkét. És eljön az idő — nem máról holnapra, hanem életek lefolyása után, amelyekben fájdalom és szenvedések örömmel és bánattal váltakozva hullámszerűen — hogy a lelke átnemesedik, áttisztul, és Isten kegyelmével és segédelmével megszabadul a dudvától, úgy, hogy már az ellenségének sem tesz rosszat. Így elérkezik az áldozatkész szeretet állomására, ahol örömmel és boldogan nyújtja a földi élet eredményeit nemcsak azoknak, akiket szeret, akik hozzá tartoznak, hanem még az ellenségeinek is. Akkorra már a tudata kibővül, érzésvilága hatalmassá, nagygyá lesz, lelki szemeivel mélyebben és messzebbre ellát, mint szűklátókörű ellensége; belelát az ellenségének lelki világába és látja, hogy az csak egy tévelygő, szerencsétlen, a gonoszban elsüllyedt lélek, aki a rossz által vezéreltetve nem képes mással gyarapítani a történések világát, mint csak azzal a rosszal, amit cselekszik. Ekkor igyekszik neki a lelkéből kisugárzó jóval szolgálatára lenni, és ezt szívesen cselekszi, mert tudja, hogy amit ő most odaad, az

örökké ható erőként dolgozik, munkálkodik azon a lelken, akivel jót cselekedett. Így a jó örökké megmarad, a rossz pedig elmúlik.

*

Ilyen az Isten munkája tirajtatok mindnyájatokon, ember testvéreim. Ilyen volt kezdettől fogva, csak az ember nem érti ezt meg. S ti ebben a nagy munkában szintén ilyen kicsiny pontok vagytok. Mert hiszen óriási a munka, áttekinthetetlen az a ti részetekre, sőt még a mi részünkre is csak bizonyos felületek állnak nyitva; de ti is, mi is a lelkünk erejével, megszerzett képességével készen állunk, várva az intő szót, a hívó tekintetet, hogy hol és mikor akar bennünket a Gondviselés munkába állítani. És tudjuk, hogy akinek mi dolgozunk, akinek mi munkálkodunk, az kiszámíthatatlan nagy eredményekkel gazdagítja a lelkünk világát, mert ahol és amiben mi munkálkodunk, az, bár Tőle kapjuk, mégis a miénk. És ti is mindnyájan, amit a magatok számára kiirtotok a rengetegből, az a lelki terület a tiétek, ti afelett rendelkezhetek, ti afelett uralkodhattok, azt telehinthetitek a lelketek termékeivel. És eljő az idő, amikor lelki szemekkel végigtekintetek azon a területen, és elégedetlenül sóhajtotok föl: bárha előbb kezdtem volna, bárha jobbat, többet, igazabbat, maradandóbbat végezhettem volna! Mert nagyon szomorú volna az, testvéreim, hogyha az, amit ti sokszor munkának tekintetek, és általában a földi ember munkának tekint, mindörökre szóló munka volna! Ti csak most tanultok a jóban egy kissé forgolódni, a jóban magatokat egy kissé hasznosítani. Ti még sokszor mellé fogtok, még sokszor nem üttök a szeg fejére, hanem azt ütitek meg, aki nektek a szeget tartja. Sokszor ott sebeztek, ahol gyógyítanotok kellene, s ott akartok gyógyítani, ahol még arra semmi szükség nincs, mert nem fogadják el. Sokszor olyan edénybe akarjátok beleönteni a tudásotokat, amely még telve van mindenféle más folyadékkal, ellenben ahol kiszáradt, kiszikkadt talaj van, ott elsiklik a tekintetek. Nem lenne szabad ezt olyan halálos komolysággal vennem,

hogy ezért a kis munkátokért nagy eredményeket várjatok!
Legyetek hát megelégedve mindennel és kérjétek Istent, hogy ahova ő vezet titeket, ott ti a lelketek jóakaratóval mindig helyt állhassatok!

Befejezés. ()**

Az intuíció kibontakozása. — A lélek érzékenysége elmúlt ütközések következménye. — A testi élet a lélek javításra szoruló állapotát reprezentálja. — Az egyén fejlettségének fokmérője. — A hasonló lelki természetek találkozása. — Az érzelmek múltó játéka. — Krisztus az Út.

Minél nagyobb felületen fogja be a lelket a tudatlannak a homálya, annál kevésbé érdeklődik a világosság iránt és természetesen annál kevesebbet is tud ebből felvenni, mert annál kevesebb az iránta való fogékonysága. Tehát aki a világosságot, az igazságot keresi, kutatja, az a lélek tudatában már kialakult vágy ösztönzésére cselekszik. Ez a vágy a benső lelki természet hiányérzetéből támad, mert a benső lelki természet táplálkozni akar, élni, kibontakozni kíván, az életből hatásokat akar befogadni, és feleletül hatásokat akar magából az életbe kibocsátani. És hogy mindez létrejöhessen, szüksége van arra, hogy az érintkezési pontokat olyan irányban fejlessze ki, amelyet helyesnek és jónak ítél. Amikor már a szellem megkezdhetette az ő tudatos munkáját, azután már a lélek a szellem ösztönzésére cselekszik, mert a lélek természete mindenképpen kielégülni kíván, ez a kielégülés pedig csak az ismereten keresztül következhetik be, mégpedig azon az ismereten keresztül, amelyet a szellem a maga tudatossá vált jó és igaz ítélete alapján talál helyesnek. Hogy ez létrejöhessen, a szellemnek szüksége van tapasztalatokra, s ha a tapasztalatok jó eredményeket hoznak létre, akkor azokat elraktározza magában és az így elraktározott jó által a lélek bizonyos része felszabadul a tévedések által okozott nyomás alól, és a léleknek ez a szabaddá vált része maga is megérezésekre, sejtésekre tesz szert, amely sejtések által sokszor biztosabb, illetőleg csalhatatlanabb vezetője a fejlődésnek, mint az emberi értelem. Ezek a sejtések

megérzések alakjában adnak magukról életjelt; megérik az igazat, a jót, míg ellenben az értelem nem tudja azt megérezni, mert az értelem legfeljebb csak következtet.

Hogy a léleknek ilyen szabaddá válása megtörténhessék, a lélek téves igazságának — amely legtöbbször az önzés igazsága — nagy, kemény és fájdalmas ütközéseket kell elszenvednie s az ütközések által annak az alapgondolatnak, annak a téves igazságnak parányokra kell széthullania, hogy ezeket a parányokat a szellem új gondolatává, új elvvé alakítsa, miáltal a szellem megismerése új igazsággal gazdagodik. Ennek az új igazságnak a kialakítása sokszor fájdalmas. Mivel pedig ennek a kialakulása fájdalmat okozott és a lélek azon a részen annyira érzékenyvé válik, hogy ösztönszerűen fél ugyanannak a megismétlődésétől, azért nem egyszer egy még nagyobb fájdalommal (például öngyilkosság) akarja megelőzni annak a lehetőségét, hogy azon a ponton újabb ütközésnek legyen kitéve, ahol már egyszer olyan súlyos ütközést szenvedett. Különösen akkor következik be ilyesmi, hogyha nem alakította ki tökéletesen azt az igazságot, amely szükséges és jó, és amelyen keresztül a mindenség életével, az isteni alapgondolattal, az Istennek tiszta törvényével hasonlítani lehet. Amíg ez be nem következik, lehetséges, hogy a szellem hasonló tévedésbe esik bele, de ez már nem lesz olyan, mint az első. Nem szabad olyannak lennie, mert arra már vigyáz maga a szellem, amely már azon a téren tapasztalattal rendelkezik. Amely lelken már nagy felületen megvan az érzékenység, ott már egészen bizonyos, hogy ütközéseket szenvedett, amelyek nyomokat, mélyedéseket hagytak a lélekben, amely mélyedések betöltésre várnak, enyhülést okozó betöltésre, olyanra, ami a fájdalmat nem növeli, hanem elcsitítja; egyszerűen boldog és megelégedett akar lenni. A lélek azonban csak akkor lehet boldog és megelégedett, ha az Istennel harmóniában él, és az ő törvényét betölti, mert ilyenkor az Istennel egybekapcsolódva, az egész teremtettséggel összekapcsolódik. Ha ez az Istennel és a

mindenséggel való összekapcsolódás valami miatt rést kapott, akkor ott nagy fájdalom kíséretében úr képződik, azaz hatalmas vágy alakul ki a szellemben, amely vágy a szellem értelmét izgatja, és maga felé fordítja úgy, mint ahogyan a fájós testrész állandóan foglalkoztatja az értelmet, és arra kényszeríti, hogy oda központosítsa a figyelmét, hogy valamit cselekedjék, hogy enyhítse azt a fájdalmat. Így a szellem is kénytelen a léleknek ezzel a részével foglalkozni, amely megelégedés és harmónia után vágyik és arra a részre keresni a megoldást, hogy miként lehetne azt a fájdalmas részt megenyhíteni és meggyógyítani.

Ha sok ilyen képződmény van a lelken, akkor az a lélek élénken foglalkozik, keres, kutat, és ha megvannak a meggyőződései arra nézve, hogy megtalálta a helyes orvosságot, akkor szinte felerősödik az a világosság, amellyel ő az ismeretlenben tovább keres és kutat, hogy a lelkének hiányait pótolja. **Az élet a léleknek mindig azt a részét képezi ki felszínnek, amely rész még javításra szorul; ezt készíti elő esetleges ütközésekre, hogy ezeken az ütközéseken keresztül szerezzon tudomást a szellem arról, hogy helyes, vagy helytelen úton haladott**, az ismeretszerzésnek helyes vagy helytelen igazságát vetítette ki az érintkezési felületre, a testi értelemre, a testi megjelenésre. T. i. a testi élet cselekedetei, a testi ember megmozdulásai reprezentálják mindig a léleknek azt az állapotát, amelyet javítania, amelyen dolgoznia kell. Eközben mindenestre kivétíti önmagából azokat az érzéseket is, amelyeket ő már jóknak és igazaknak ítél.

Nos tehát, ha a földi embert megfigyelitek, és látjátok, hogy őt érdeklik a szellemi igazságok, érdekli azoknak az érzéseknek a fejlődése, amelyek boldoggá tehetik az egyént és az egész világot, és azt látjátok a cselekedeteiből, hogy azokat engedi érvényre juttatni, amelyek a köznek és mindenkinek harmonikus fejlődését segítik elő: ebből következtethettek az egyén fejlettségére. Ha pedig a köz kárára, vagy az egyesek kárára engedi azokat a ferde gondolatokat és érzéseket érvé-

nyesülni, amelyeket magában mint téves igazságokat le-szegezett: ebből következtethettek a szellem fejletlenségére. Így a lélek megmozdulásaiból az egyén minőségére lehet következtetni. Nem mindig tökéletesen fedi a földi ember a szel-lem minőségét, de nagyjából, mint valami beburkolt tárgyat annak a formájából, körülbelül meg lehet ítélni a minőségét. A beburkolt tárgyra is meglehetősen biztonsággal lehet következtetni, hogy az vajon egy alma-e, vagy egy kődarab, mert a súlya, az illata, a homályosan kivehető körvonalai kö-vetkeztetni engednek reá. Így amikor érintkezésbe jut az egyik ember a másik emberrel és annak életét, viselkedését, szokásait szemléli, hogy milyenek az olvasmányai, szórakozásai, kedvte-lései, milyen a munkája, milyenek a céljai: mindezekből körül-belül következtetni tud arra, hogy az illető milyen fokozaton van.

Sokszor azonban a nevelés, a földi világba való beosz-tottság és más efféle körülmények az igazán fejlett lélek körül is olyan burkot képeznek, amelyen keresztül nem képes a szel-lem a maga megszerzett jóját és igazát teljesen és hiány nélkül érvényesíteni. De a vágyakból itt is többre lehet következtetni, abból, hogy ki mit szeretne, ki mire vágyik, miben találná meg az örömét és kielégülését. És hogyha ez a vágy csak valameny-nyire is megtalálja a kielégülés lehetőségét, akkor az a lélek ki-bontja magát, és igyekszik önmagából odaadni mindent, ami benne jó és igaz, ami benne érték, hogy megszerezze magának azt a boldogságot, azt az örömet, azt a megelégedést, amire vágyott. Így találoztok emberekkel, akik a többi emberek rosszaságától és gonoszságától sokat szenvednek, az el-nyomatásban sokat gyötrődnek, akiknek mindig csak engedel-meskedniük kell, de nekik sohasem engedelmeskednek, akik a másik embertől talán némi elnézést várnak, de ahelyett nekik kell folyton elnézéssel lenniük; míg nekik sohasem néznek el semmit. Az ilyen fáradt lélek, amikor végre egy olyan emberrel találkozik, akit úgy ítélt meg az ő emberi értelmén keresztül,

hogy az hasonlóképpen gondolkozik és érez, mint ő, kinyitja a lelkét és nagy bizalmában mindenről beszámol, mindent elmond amannak, akit bizalmával megtisztel, és barátjának, testvérének fogadja azt, aki csak egy kevés jót is cselekszik vele, és hálával és szeretettel veszi őt körül. Az ilyen emberek éheznek a megértést és a szeretetet, és mindaddig, amíg abban az emberben meg nem csalatkoztak, rajonganak érte, mert a lelkük kialakított érzésével szemlélik őt, mint olyant, akit megálmódottak, akit maguknak elképzelték. Mert ha nem a maguk lelki szemüvegén keresztül szemlélnék, és nem olyannak látnák, mint amilyenek ők maguk, akkor talán félnének tőle, és nem nyitnák ki nekik a lelküket, mert a csalódás fáj. Ezek azok a fáradt lelkek, akik már nem érnek rá tapasztalatot szerezni, és óvatosan kémlelni maguk körül, mert annyira éheznek és szomjaznak a megértést és szeretetet, hogy az első jó szóra ráruházzák a saját lelkük elképzelt, tökéletesített, kialakított alakját arra a testvérükre, barátjukra, és beleélik magukat abba az érzésbe, hogy ők most megtalálták, akit kerestek.

És ha így valóban rátalál egymásra két egyforma ember, akiknek hasonló az érzésük, a vágyuk, a törekvésük, akkor ezek becsülnék meg egymást, mert nagy értéket találtak meg egymásban. Ha nem is mindenben egyeznek meg, ha az emberi természetük egyszer-másszor el is hajol attól a közösen kialakított ideáltól, és más formában mutatkoznak egymás előtt. De ha a lelkük alaptermészete és a rendeltetésük útja nem távolodik el egymástól, nem ágazik széjjel, akkor tartsanak ki szorosan egymás mellett, segítsék egymást jobban, rosszban egyaránt, mert nagy ajándéka az Istennek, ha egyforma vágyakozású és gondolkozású emberek összekerülhetnek az élet útján.^{13*} Bal-

¹³ * Éppen így van ez a szerelemmel is: néha csak egy vonás, csak a hangnak egy megrezdülése az, amely figyelmessé teszi az egyik nemű embert a másik neművel szemben, és ami összeköti azután őket egymással, úgy, hogy később nem is tudnak elválni. Szenvednek, gyötrődnek, és mégsem tudnak egymástól elszakadni, s együtt élnek, anélkül azonban, hogy lelkileg

gaság azonban az embernek arra büszkének lennie, hogy ennyi vagy annyi embernek a szeretetét, vagy éppen szerelmét magáénak mondhatja, mert ezek mind csak múltó játékaik az érzelmeknek, illetőleg annak a lelki csoportosításnak, ami a formákban kifejezésre jut. *Balgaság a szépségben való elbizakodás, balgaság az emberek előtt a kedveskedő forma, amellyel a más ember érzését megnyeri, vagy megnyerni igyekszik; hiszen semmisem az övé, mert múlandó forma volt az, amivel a másik ember érzésvilágát magához vonzotta, ha lélekben nem tudta a maga lelki énjének a vonzásával lekötni amannak az érzéseit.* A lelki érzésekkel pedig csak úgy lehet valakinek az érzéseit lekötni, ha ezek az érzések kiegészítik, kiegyenlítik egymást: ami az egyikből hiányzik, az a másikban megnagyobbodva található fel, s emellett egy cél felé törekszenek, egy vágytól indítatva egy úton haladnak. Az ilyenek egymás fejlődését és előhaladását elősegíthetik; ezek munkát végezhetnek egymáson, és némi megalégedést, némi örömet találhatnak egymásban. **Az ilyenek tehát becsülik meg egymást és tartásuk ezt a barátságot az élet mindenekfelett való értékének, amelyet Istentől ajándékképpen kaptak; kicsinyes, emberi dolgoknak, anyagi szempontoknak ne dobják oda áldozatul ezeket az érzéseket; ne engedjék meg, hogy a félreértés és meg nem értés ördöge ellopja ezeket az értékeket az életükből, az ő napjaikból.**

Hányan vannak, akik lélekben munkát végezhetnének egymáson, és a meg nem értés és félreértés következtében eltávolodnak egymástól, azután mindegyik járja magában a csalódás országútját, önmagába roskadva, mert már nincs, aki megértően támogassa, nincs, aki hasonló érzéssel felsegítse, biztassa, vigasztalja! Az életnek mind a múlandó, mind az örökkéva-

kiegészítenék, vagy kiegyenlíténék egymást. A szerelemben sem az az értékesebb fél, aki ezt az érzést fél tudta kelteni a másikban, hanem az, akiben az az érzés megvan.

ló formájában az adja meg az örömet, a békességet, a megelégedést, a harmóniát, hogy minél több lélekkel egymást megértve és támogatva, az Istentől jött ajándékoknak minél nagyobb mértékét közölve egymással, minél több lélekben láthassa az ember a örömnél a kifejezését visszatükröződni, mert ez képezi a lelkük örömét, ez képezi a lelkük felismert célját. Hiszen annál teljesebb a boldogságunk, minél többen és minél intenzívebben munkálkodunk az együttesben egy célért, egy gondolat megvalósításáért, egymást segítve és támogatva, ha ez a cél mindenkor Istennek egy-egy gondolatát, az ő akaratát foglalja magában. Mert ha ezt megvalósítjuk, ha ezt magunk előtt kialakítva, megteremtve látjuk az életben, akkor a boldogság, a gyönyörűség végtelen árja önti el a lelkünket.

Mert tulajdonképpen az igazi munka még csak az után következik, amikor a léleknek már minden részlete megtisztult a bűntől, a félreértéstől, mert csak akkor tud hiba nélkül való munkát produkálni. Ameddig a lélek még az ő bűnre való hajlandóságával küzd, ha a legjobb akarata szerint cselekszik is, tévelyeg, mert amit még mint igaztalant nem ismert meg, az rabul ejti a lélek értelmi és érzelmi világát, és a legjobb céllal, a legjobb akarattal is helytelenül cselekszik, mert amit cselekszik, az nem felel meg minden oldalról az isteni törvénynek, a tökéletes jónak. Azért annak a résznek, amit a tévelygés hatott át, annak a gondolatnak, amely nem felel meg az isteni tökéletes jónak, el kell pusztulnia, annak az alkotásból el kell múlnia, meg kell semmisülnie, annak nincsen helye ott, hogy az örökévalóságban mindvégig megmaradjon.

*

Legyetek hát Istenben bízó, bölcs kormányosai az életetek hajójának, és nézzétek, kémleljétek az utat, amelyen haladnotok kell! Hiszen elöttetek van az iránymutató, az Isten törvénye, az Isten akarata, a szeretet, a megbocsátás, az elnézés, az örök jó felé mutató iránytű, a ti Uratok és Megváltótok személyében, aki áldozatul adta Magát, hogy titeket

megmentsen. Tehát ne sajnáljátok, amikor nektek is áldoznotok kell, hogy a tenger háborgását lecsendesítsétek; ha ilyenkor áldozatul kell dobnotok a gögöt és a képzelt igazságot; ne sajnáljátok, hogy meg kell hajolnotok, *mert hiszen aki előttetek járt, nagyobb volt, igazabb volt és mindent odaadott és mindent eltűrt, hogy titeket megnyerjen Istennek és a saját boldogságotoknak.* Imádkozzatok, hogy Ő nyújtsa le a kezét hozzátok és vezessen benneteket az örvények felett, hogy ha fel is loccsan hozzátok az ellentét szennyes hullámaiból az a gondolat- és érzésmennyiség, amely még a ti lelketekben otthont találhat, amely a ti lelkekről még nem hull vissza, hanem a ti érzésvilágotokat rezgésbe hozza és feltartóztat és megtéveszt titeket az élet útján. Ti azokat a sebhelyeket a lelketekben töltsétek be azzal a jóval és igazzal, amelyet Tőle tanultatok; töltsétek be alázatossággal, hogy ami ezekből a hullámokból rátok freccsen, meg ne árthasson nektek, hogy a tévelygések ne találjanak tartós otthont nálatok, hanem lehulljanak rólatok. És amint az olaj a háborgó vizet elcsendesíti, úgy vonja be a ti lelketeket is az isteni jó és igaz, hogy egy pillanatra se találjon menedéket a lelketekben az ellentétes gondolatok és érzések tapadó fluidja, hogy meg lehessen benneteket menteni az örökkévalóság számára. Ezt tartásotok szem előtt mindvégig, és meglátjátok, hogy az élet nem olyan borzasztó, a haladás nem olyan nehéz, mert aki hisz, aki bízik, az nincs magára hagyva. Mert benne a Krisztus Lelke él, az cselekszik, az ténykedik; és amit Ő cselekszik, amit Ő munkál a ti lelketeken, az csodálatos. **Mert hogyha Ő a sziklából is ki tudja hozni a virágzó életet, hogyha a kereszten küszködő latorból is ki tudta hozni a hitet, a bizakodást, a megjobbulásra való vágyat, az Istenben való bizalmat: azokból nem tudná kihozni a mennyei értékeket, akik dolgoznak, munkálkodnak az ő útján, akiknek a lelke úgy szívja magába az isteni igazságot, mint a szivacs a nedvességet?!** Ne legyetek kicsinyhitűek. Higgyetek, bízzatok és reménykedjete! Adjátok át a lelketeket Neki;

Ő átváltoztatja a ti szíveteket. *Ne ti magatok munkálkodjatok; ne ti akarjatok nagyot művelni;* ti magatokat semmi esetre sem múlhatjátok felül. De ha Ő veszi kezébe a szíveteket, újjáremtheti azt úgyannyira, hogy ha a ti emberi értelmetekkel megnézitek a ti holnapi szíveteket, nem ismertek rá benne a tegnapi szívetekre!